

Michael
MOORCOCK

KOUZELNÁ
HŮLKA



Název originálu: THE RUNESTAFF

Obálka: Martin Zhouf

Grafická úprava obálky: Martin Zhouf

Překlad: Petr Černý

Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 1969 by Michael Moorcock

All Rights Reserved Copyright © 2001 for the Czech translation by Petr Černý

Copyright © 2001 for Cover by Martin Zhouf Copyright © 2001 for the Czech edition by laser - books s. r. o.

ISBN 80-7193-102-0

KNIHA PRVNÍ

Taktikové a bojovníci se zuřivou odvahou a obratností; muži nedbající vlastních životů; muži proradných duší a šílených mozků; odpůrci všeho, co nepodléhá rozkladu; mocní muži bez morálky - moc bez spravedlnosti; tak nesli baroni Granbretanu standartu svého Krále-Imperátora Huona na evropský kontinent, aby jej učinili svým vlastnictvím; tento prapor vnesli i na další kontinenty, na které si taktéž činili nároky. A zdálo se, že žádná síla, ať již přirozená či nadpřirozená, není dostatečně mocná, aby tuto šílenou a smrtonosnou vlnu zastavila.

Nikdo jim nekladl odpor.

S posměšnou pýchou a chladným uspokojením žádali jako daň celé národy a tato daň jim byla vyplácena.

V pokořených zemích již málokdo doufal v obrat. A z toho mála se jen hrstka odhodlala tuto naději vyjádřit - a mezi tou hrstkou se sotva našla duše, která by v sobě našla sílu třeba jen vyslovit jméno symbolizující tuto naději.

To jméno znělo hrad Brass.

Ti, kteří je pronesli nahlas, chápali souvislosti, protože hrad Brass zůstával jedinou pevností, kterou váleční lordi Granbretanu nikdy nedobyli, a na hradě Brass žili hrdinové; muži, kteří bojovali proti Temnému impériu, jejichž jména byla proklínána a nenáviděna baronem Meliadem, velkým konstáblem Řádu vlka, velitelem dobytelské armády. Neboť bylo známo, že baron Meliadus s těmito hrdiny svádí soukromý boj, zvláště pak s legendárním Dorianem Hawkmoonem z Kölnu, který se oženil se dívkou, po níž Meliadus toužil, s Yisseldou, dcerou hraběte Brasse.

Hrad Brass však armády Granbretanu nikdy nepokořil, pouze jim unikl tím, že zmizel za pomoci podivného, starodávného krystalového stroje do jiné dimenze Země, kde se tito hrdinové, totiž Hawkmoon, hrabě Brass, Huillam d'Averc, Oladahn z bulharských hor a hrstka Kamaržanů ve zbrani momentálně ukrývají, a většina lidí se domnívala, že je kamaržští hrdinové navždy opustili. Neměli jim to za zlé, ale s každým dalším dnem, kdy se hrdinové neobjevovali, v nich naděje slábla.

V tom jiném Kamargu, odtrženém od svého originálu záhadnými rozměry prostoru a času, Hawkmoon spolu s ostatními čelí novým problémům, protože se zdá, že čarodějní vědci Temného impéria mají na dosah objev prostředků, jak se probít do jejich dimenze nebo je přivolat zpět. Tajuplný Rytíř v černi a zlatě vyslal Hawkmoona s d'Averkem na cestu do podivné nové země, aby tam vyhledali legendární Meč úsvitu, který jim může být k užítku v jejich boji. Na oplátku měli prokázat službu Kouzelné hůlce, které, jak Rytíř neoblomně tvrdil, Hawkmoon, ztělesnění věčného reka, nevědomky slouží. Když získali onen meč, bylo Hawkmoonovi sděleno, že se musí vydat podél pobřeží Amarehku do města Dnark, kde je zapotřebí služeb této zbraně. Hawkmoon však neuposlechl. Nemohl se dočkat, až se vrátí do Kamar-

gu a setká se se svou krásnou Yisseldou. Na lodi poskytnuté Bewchardem z Narleen se Hawkmoon vydává do Evropy navzdory příkazu Rytíře v černi a zlatě, který mu řekl, že jeho povinnost vůči Kouzelné hůlce, tomu záhadnému artefaktu, jenž údajně řídí životy všech lidí, je větší než povinnost k vlastní ženě a k adoptované vlasti. Se šviháckým Huillamem d'Averkem po boku Hawkmoon vyplouvá na moře.

V Granbretanu zatím baron Meliadus soptí nad domnělou bláhovostí Krále-Imperátora, že mu nedovolil podnikat kroky, jež by mu umožnily vést osobní vendetu proti hradu Brass. Když se mu zdá, že Shenegaru Trottovi, vévodovi ze Sussexu, král dává přednost, pojímá ke svému vrtošivému vládci stále větší nedůvěru, vzbouří se a pronásleduje svoji oběť až do pustiny Yel. Zde se mu ovšem Dorian ztratí a do Londry se Meliadus navrací dvojnásob rozezlen, aby tam spřádal plány nejen proti hrdinům z hradu Brass, ale také proti svému nesmrtelnému Králi-Imperátoru Huonovi...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1. - Epizoda v trůnním sále krále Huona

Obrovské dveře se otevřely a baron Meliadus, který se teprve nedávno vrátil z Yel, vstoupil, aby Krále-Imperátora informoval o svém neúspěchu a o nových objevech.

Když Meliadus vstupoval do síně, jejíž strop se klenul tak vysoko, jako kdyby sahal do oblak a jejíž stěny byly od sebe tak vzdáleny, že to vypadalo, jako by objímaly celou zemi, cestu mu zastoupila dvojité řady stráží. Tyto stráže, členové Imperátorova vlastního Řádu kudlanky s drahokamy vykládanými maskami náležejícími tomuto řádu, vypadaly, jako by jej ani nehodlaly pustit dál.

Meliadus se jen stěží ovládal a čekal, až se řady trochu rozestoupí, aby jej vpustily dovnitř.

Poté vstoupil do sálu plného zářivých barev, jehož galerie byly ověšeny pestrobarevnými standartami pěti set nejvýznamnějších šlechtických rodů Granbretanu a jehož stěny tvořila mozaika ze vzácných kamenů, zobrazující moc a dějiny Granbretanu. Baron kráčel uličkou tvořenou tisícem vojáků Řádu kudlanky na každé straně, strnulých jako sochy, k více než míli vzdálené trůnní kouli.

Na půli cesty ke kouli se poněkud nevlídně uklonil, a u koule poklekl.

Neprůhledně černá koule se krátce zachvěla, když baron Meliadus vstal. Potom černé stěny prorostly šarlatové a bílé žilky, které pomalu tmavly, až téměř úplně zmizely. Fluidum podobné krvi a mléku vířilo a postupně se rozplývalo aby odhalilo malinkou, jako zárodek vyhlížející bytost schoulenou uprostřed této koule. Zkroucená postavička blýskala dvěma černýma, pronikavýma očima, z nichž vyzařovala dávná - a skutečně nesmrtelná - inteligence. To byl Huon, Král-Imperátor Granbretanu a Temného impéria, Velký konstábl Řádu kudlanky, člověk, který vládl absolutní mocí desítkám milionů duší, vládce, který bude žít navěky a jehož jménem baron Meliadus dobyl celou Evropu i země za ní.

Z trůnní koule nyní vycházel jasný mladý hlas (ten jasný hlas patřil komusi, kdo byl již tisíc let mrtvý):

„Ach, náš impulzivní baron Meliadus...”

Meliadus se znovu uklonil a zamumlal: „Váš služebník, principi všehomíra.”

„A co nám hodláte ohlásit, netrpělivý lorde?”

„Úspěch, Králi-Imperátore. Důkaz mého podezření...”

„Našel jste zmizelé vyslance z Asiokomuny?”

„Želbohu ne, vznešený pane...”

Baron Meliadus nevěděl, že právě v tomto přestrojení Hawkmoon s d'Averkem pronikli do hlavního města Temného impéria. To věděla pouze Flana Mikosevaarová, která jim pomohla uprchnout.

„Tak proč tu jste, barone?”

„Objevil jsem, že Hawkmoon, který podle mého soudu stále předsta-

vuje největší hrozbu pro říši, navštívil náš ostrov. Vypravil jsem se do Yel a našel ho tam i se zrádcem Huillamem d'Averkem a s kouzelníkem Myganem z Llandaru. Znají tajemství cestování mezi dimenzemi." Baron Meliadus se už nezmínil o tom, že mu utekli. „Dříve, než jsme je mohli zadržet, zmizeli nám před očima. Mocný monarcho, jestli mohou podle libosti přicházet a odcházet z naší země, je naprosto zřejmé, že nebudeme bezpeční, dokud tito vyvrhelové nebudou zlikvidováni. Navrhoji, abychom okamžitě namířili veškeré úsilí našich vědců - zvláště pak Taragorma a Kalana - k nalezení těchto rebelů a abychom s nimi skoncovali. Ohrožují nás z vnitřku..."

„Barone Meliade. Jaké máš zprávy o vyslancích z Asiokomuny?"

„Zatím žádné, mocný Králi-Imperátore, ale..."

„S několika vzbouřenci, barone Meliade, se tato říše snadno vypořádá, ale jestliže jsou naše břehy ohrožovány stejně velkou, ne-li dokonce větší mocností, než je ta naše, mohlo by se stát, že to nepřežijeme, víte..." Zlatý hlas promlouval s nakyslou trpělivostí.

Meliadus se zamračil.

„Nemáme žádný důkaz, že by se taková invaze chystala, monarcho světa..."

„Souhlasím. Stejně tak ale nemáme důkaz, barone Meliade, že Hawkmoon a jeho teroristé mají dost sil, aby nám jakkoliv ublížili." Ve fluidu trůnní koule se objevily ledově modré pramínky.

„Velký Králi-Imperátore. Dejte mi čas a prostředky..."

„My jsme rozpínavá říše, barone Meliade. A přejeme si, abychom se rozpínali i nadále. Nemyslíš, že by bylo pesimistické zůstat stát na místě? To není náš styl. Jsme pyšní na svůj vliv na osudy světa. Chceme ho upevňovat. Připadá mi, že nejsi dostatečně odhodlán plnit principy našeho poslání, které nám velí šířit nezměrnou hrůzu do všech koutů světa. Obáváme se, že začínáš být malicherný..."

„Ale když budeme odmítat likvidaci těch drobných sil, které mohou zničit naše plány, principi všehomíra, můžeme se taktéž zpronevěřit našemu cíli!"

„Nestrpíme žádné rozbroje, barone Meliade. A tvoje osobní nenávisť vůči Hawkmoonovi - doslechl jsem se i o tvé spalující touze po Yisseldě z Brassu - působí rozbroje. Máme na srdci tvůj vlastní zájem, barone, protože jestli budeš takto pokračovat, budeme nuceni zvolit na tvé místo někoho jiného, propustit tě ze služby - ano, dokonce tě propustit z tvého řádu..."

Ruka polekaného barona Meliada instinktivně vylétla k vlčí masce. Být odmaskován! Největší potupa - největší hrůza všech hrůz! A právě to Huonova výhrůžka naznačovala. Klesnout mezi nejnižší chátru v Londře - do hradu odmaskovaných! Meliadus se klepal a nebyl schopen kloudné odpovědi.

Nakonec zamumlal jen: „Vezmu si vaše slova k srdci, vládce světa..."

„Učiň tak, barone Meliade. Neradi bychom viděli takového velkého

dobyvatele podlehnout několika mlhavým myšlenkám. Jestli si chceš opětovně získat naši přízeň, musíš nám zjistit, jakým způsobem velvyslanci z Asiokomuny opustili naše město."

Baron Meliadus padl s rozpřaženými pažemi na kolena a jeho velká vlčí maska přitakala. Dobytel Evropy se uklonil před svým pánem, ale mozek mu planul tuctem vzpurných myšlenek, takže děkoval duchu svého Řádu, že mu maska zakrývá tvář a jeho hněv zůstává skryt.

Vycouval od trůnní koule pozorován malýma, cynickýma očima Krále-Imperátora. Huonův chápavý jazyk vystřelil z úst, aby se dotkl drahokamu vznášejícího se poblíž scvrklé hlavy, a mléčné médium zavířilo, probleskly jím barvy duhy a postupně znovu zčernalo.

Meliadus se otočil a nastoupil dlouhý pochod k obrovitým dveřím s pocitem, že všechny oči za nehybnými hůlka maskami kudlanek jej pozorují se zlomyslným pobavením.

Když prošel dveřmi, zabočil doleva a prošel chodbami spleťtého paláce, aby vyhledal komnaty hraběnky Flany Mikosevaarové z Kanbery, vdovy po Asrovaku Mikosevaarovi, muskovském renegátovi, který kdysi vedl Supí legii. Hraběnka Flana byla nejen čestnou hlavou Supí legie, ale také sestřenkou Krále-Imperátora - jedinou žijící z celého králova příbuzenstva.

Kapitola 2. - Humánní myšlenky hraběnky Flany

Volavčí maska ze zlaté příze ležela na lakovaném stolku před ní, když se dívala z okna přes točité, šílené věže města Londry, a její bledá, překrásná tvář byla plna smutku a zmatku.

Při každém pohybu odrážely vzácné hedvábí a šperky na hraběních šatech paprsky rudého slunce. Přistoupila ke skříni a otevřela ji. Byly v ní ty dva podivné obleky, které schovávala od oné chvíle před mnoha dny, kdy ti dva nezvyklí návštěvníci opustili její apartmá. Převleky, ve kterých se Hawkmoon s d'Averkem vydávali za prince z Asiokomuny. Nyní se v duchu ptala, kde asi jsou - zejména d'Averc, o němž věděla, že ji miluje.

Flana, hraběnka z Kanbery, již z minulosti měla tučet manželů a mnohem více milenců, kterých se vždy nějakým způsobem zbavila - stejně jako se jiné ženy zbavují starého páru punčoch. Nikdy nepoznala lásku, nikdy nezažila ten pocit, který byl většině ostatních znám, dokonce i vládcům Granbretanu.

Ale ten švihácký rebel d'Averc, který o sobě neustále prohlašoval, že je na smrt nemocen, v ní z nějakého důvodu tento neznámý cit probudil. Možná až dosud zůstávala tak odtazitá proto, že si zachovávala prostý rozum, zatímco lidé u dvora ne - protože byla jemná a schopná nesobecké lásky, zatímco lordové Temného impéria existenci takového citu ani netušili. Možná ji něžný, pozorný a citlivý d'Averc jen probudil z apatie způsobené velikostí její duše a ne její domnělou absencí - takovou velikostí, že nedokázala existovat v šíleném, sobeckém, zvráceném světě Huonova dvora.

Avšak nyní, když hraběnka Flana procitla, nedokázala ignorovat hrůzy, jež se děly v jejím okolí, a propadala zoufalství z obavy, že milenec, který jí byl dopřán na jedinou noc, se již možná nikdy nevrátí nebo je dávno mrtev.

Uchýlila se do svých komnat, aby se vyhnula společnosti, ale zatímco jí tato drobná lest skýtala možnost utéci před neblahými okolnostmi, její tichý smutek se tím jen umocňoval.

Po Flaniných dokonalých tvářích kanuly slzy a hraběnka je utírala naparfemovaným hedvábným kapesníčkem. Do místnosti vstoupila služebná a zastavila se na prahu. Flana automaticky sáhla po volavčí masce.

„Co se děje?“

„Baron Meliadus z Kroidenu, má paní. Říká, že s vámi chce mluvit. A to v záležitosti nanejvýš důležité.“

Flana si přetáhla masku přes hlavu a usadila si ji na ramenou.

Chvilí přemítala nad dívčínými slovy, potom jen pokrčila rameny. Co na tom, když na chvilí pohovoří s Meliadem? Třeba má nějaké zprávy o d'Averkovi, kterého tak nenávidí. Nenápadně by z něj mohla vymámit vše, co ví.

Ale co když se s ní Meliadus bude chtít milovat, jak tomu bývalo při předchozích příležitostech?

No, v takovém případě jej bude muset odmítnout, jako to již udělala

v minulosti.

Krásná maska volavky nepatrně přitakala.

„Uved'te barona," přikázala.

Kapitola 3. - Hawkmoon mění kurz

Mohutné plachtoví se větrem vzdouvalo, jak loď svištěla po mořské hladině. Obloha byla jasná a moře jedna velká azurová plocha. Vesla ležela úhledně poskládána a kormidelník se právě díval na hlavní palubu, aby zjistil kurz. Bocman oděný do černooranžových šatů vylezl na můstek, kde stál Hawkmoon a hleděl přes oceán.

Vítr čechral Hawkmoonovi zlaté vlasy a povlával jeho vínovým pláštěm. Pohlednou tvář ošlehanou větrem a zocelenou bojem hyzdila pouze přítomnost matného černého kamene, zasazeného uprostřed čela. Zasmušile opětoval bocmanův pozdrav.

„Dal jsem rozkaz obeplout pobřeží a zamířit na východ, pane,“ oznámil mu bocman.

„A kdo vám takový kurz zadal, bocmane?“

„No, nikdo, pane. Jen jsem předpokládal, že vzhledem k tomu, že máme namířeno do Dnarku...“

„Do žádného Dnarku nepoplujeme, oznamte to kormidelníkovi.“

„Ale ten podivný rytíř - Rytíř v černi a zlatě, jak jste jej jmenovali - říkal...“

„On není mým pánem, bocmane. Ne - vyplujeme na otevřené moře. Do Evropy.“

„Do Evropy, pane! Víte, že poté, co jste osvobodil Narleen, vás odvezeme kamkoliv, ale máte vůbec poněti, jakou vzdálenost je třeba urazit, abychom dopluli do Evropy - kolik moří musíme zdolat, a kolik bouří...?“

„Ano, vím. Přesto poplujeme do Evropy.“

„Jak si přejete, pane.“ Bocman se zamračil a odešel, aby předal rozkaz kormidelníkovi.

Z kajuty v podpalubí se již vynořil d'Averc a stoupal po žebříku na můstek. Hawkmoon se na něj usmál. „Vyspal ses dobře, příteli d'Averku?“

„Tak dobře, jak jen to je na těchto vrtkavých neckách možné. V podobných situacích obvykle trpívám nespavostí, Hawkmoone, ale párkrát se mi podařilo zabrat. Myslím, že víc jsem ani nemohl očekávat.“

Hawkmoon se rozesmál.

„Když jsem se byl na tebe před hodinou podívat, chrápal jsi.“

D'Averc zvedl obočí. „No, vidíš! To jsi mě slyšel ztěžka dýchat, že? Snažil jsem se být potichu, ale to hrozné nachlazení - od chvíle, co jsem vstoupil na palubu - mi působí značné obtíže.“ Pozvedl k nosu malý kousek jemného plátna.

D'Averc měl na sobě volnou košili z modrého hedvábí, plandavé šarlatové kalhoty a široký kožený opasek s mečem a dýkou. Opálený krk měl omotaný fialovým šátkem a dlouhé vlasy svázané stuhou v barvě kalhot. V jemné, téměř asketické tváři se mu zračil obvyklý cynický výraz.

„Slyšel jsem tam dole správně?“ zeptal se d'Averc. „Nařizoval jsi bocmanovi, aby zamířil do Evropy?“

„Přesně tak.“

„Takže stále hodláš najít hrad Brass a zapomenout na to, co Rytíř v černi a zlatě říkal o tvém osudu - že máš Meč úsvitu odvézt tam," d'Averc ukázal na široký meč u Hawkmoonova pasu, „do Dnarku a prokázat tím službu Kouzelné hůlce? “

„Dřív než se uvolím sloužit předmětu, o jehož existenci silně pochybuji, jsem zavázán především sobě a svým příbuzným.“

„V sílu Meče úsvitu jsi také nevěřil," poznamenal vyčítavě d' Averc, „ale sám jsi viděl, jak z nicoty přivolal bojovníky, kteří nám zachránili život.“

Hawkmoon se zatvářil neúprosně. „Ano," souhlasil s nevolí. „Ale i tak se hodlám vrátit na hrad Brass, pokud je to možné.“

„Kdo ví, zdali existuje v této dimenzi nebo v nějaké jiné.“

„Můžu jen doufat, že je této.“ Hawkmoon byl neoblomný a dával jasné najevo, že o tom dál nehodlá diskutovat. D'Averc znovu zvedl obočí, sestoupil na palubu a pohvizduje si začal se procházet.

Pět dní pluli klidným oceánem se všemi plachtami rozvinutými, aby získali maximální rychlost.

Šestého dne přistoupil bocman k Hawkmoonovi, který stál právě na přídi lodi, a ukázal někam dopředu.

„Pohleďte na ten temný obzor, pane. Řítíme se přímo do bouře.“

Hawkmoon pohlédl, kam bocman ukazoval. „Říkáte bouře. Ale vypadá velmi podivně.“

„Ano, pane. Mám nechat skasat plachty?“

„Ne, bocmane. Poplujeme dál, dokud nezjistíme, kam vlastně míříme.“

„Jak poručíte, pane.“ Bocman zavrtěl hlavou a sestoupil na palubu.

Několik hodin nato se obloha před nimi proměnila v barevnou stěnu; táhla se nad hladinou moře od obzoru k obzoru a převládala v ní temně rudá a fialová. Tyčila se od horizontu a přesto byla obloha nad nimi modrá jako jindy a moře klidné jako doposud. Jen vítr nepatrně zeslábl. Bylo to, jako kdyby pluli po nějakém jezeře obklopeném horami, jejichž vrcholky mizí v oblacích. Posádka byla znepokojena a když bocman znovu promluvil k Hawkmoonovi, v hlase se mu ozýval strach.

„Máme plout dál, pane? O podobném jevu jsem jaktěživ neslyšel; nic takového jsem ještě nezažil. Posádka je nervózní, pane, a přiznávám, že já také.“

Hawkmoon chápavě přikývl. „Připouštím, že to je velmi podivné a spíš nadpřirozené než přirozené.“

„Přesně to říkají námořníci.“

Instinkt Hawkmoonovi radil pokračovat a postavit se tomu, ať je to cokoliv, ale nesl zodpovědnost za posádku, neboť každý její člen se na tuto plavbu přihlásil dobrovolně a z vděčnosti ke kölnskému knížeti, že jejich rodné město Narleen vysvobodil z moci pirátských lordů.

Hawkmoon vzdychl. „Dobře tedy, bocmane. Svineme všechny

plachty a přes noc budeme čekat. S trochou štěstí ten podivný jev do rána pomine."

Bocmanovi se ulevilo. „Děkuji, pane."

Hawkmoon přijal mužovo zaslutování a otočil se, aby si ty obrovské stěny prohlédl. Jsou to mraky, nebo je to něco jiného? Vzduch prostoupil chlad a ačkoliv slunce stále svítilo, paprsky se nahromaděných mraků nedotýkaly. Všechno strnulo. Hawkmoon přemítal, zda bylo rozumné zamířit na širý oceán. Podle toho, co věděl, tak nikdo kromě dávných předků jej nepreplul. Kdo může vědět, jaké nezmapované hrůzy jej obývají?

Snesla se noc, ale obrovské barevné stěny v dáli nemizely a jejich sytě rudá a fialová prozařovaly temnou nocí. A přesto barvy podle všeho postrádaly obvyklé vlastnosti světla.

Hawkmoona to vyvádělo z míry.

Ráno to vypadalo, že se stěny stáhly mnohem blíž k lodi a hladina modrého moře se jakoby zmenšila. Hawkmoona napadlo, jestli nevpluli do pasti nastražené nějakými obry.

Oděn do teplého pláště, který však proti intenzivnímu chladu příliš nepomáhal, se již za úsvitu procházel po palubě.

Další se z podpalubí vynořil d'Averc, který měl na sobě pláště nejméně tři a ostentativně se třásl. „Chladné ráno, Hawkmoone."

„To ano," zamumlal kníže kölnský. „Co si o tom všem myslíš, d'Averku?"

Francouz zavrtěl hlavou. „Je to úděsný pohled, jen co je pravda. Bocman přichází."

Oba se otočili, aby ho přivítali. I on byl zahalený do velkého koženého pláště, který námořníci obyčejně nosí, když loď proplouvá bouří.

„Napadá vás něco, bocmane?" zeptal se d'Averc.

Bocman zavrtěl hlavou a oslovil Hawkmoona: „Muži říkají, že ať se má stát cokoliv, jsou vám věrni. A bude-li třeba, jsou ochotni ve vašich službách i zemřít."

„Z toho usuzuji, že mezi nimi panuje pohřební nálada," usmál se d'Averc. „Ale kdo jim to může mít za zlé?"

„Přesně tak, pane." V bocmanově kulatém, upřímném obličejí se zračilo zoufalství. „Mám dát rozkaz plout dál?"

„Bude to lepší než čekat, zatímco se to k nám samo blíží," odvětil Hawkmoon. „Plachty na stěžeň, bocmane."

Bocman hlasitě rozdával pokyny a muži začali prolézat ráhnovím, spouštět plachty a zajišťovat je lany.

Plachty se postupně nadouvaly a loď jakoby s nevolí vyrazila k těm podivným útesům z mraků.

Avšak jak se dali do pohybu, mraky začaly vířit jako oživé. Vplížily se do nich další, temnější barvy a ze všech stran se k lodi nesl skučivý zvuk.

Posádka jen stěží ovládala zděšení, mnozí muži stáli jako zmrazení v ráhnoví a jen tupě zírali. Hawkmoon nedočkavě hleděl před sebe.

Potom náraz stěny zmizely.

Hawkmoon zalapal po dechu.

Ve všech směrech se přelévalo klidné moře. Všechno bylo jako předtím. Posádka se rozjásala, ale Hawkmoon si povšiml d'Averkovy bledé tváře. I Hawkmoon cítil, že nebezpečí ještě zdaleka nepominulo. Čekal dál, opřený o zábradlí.

Vtom se z moře vynořilo obrovské stvoření.

Jásot posádky se proměnil ve výkřiky zděšení.

Kolem lodi se vynořovaly další a další bestie. Obří, plazům podobné nestvůry s dokořán zejícími tlamami s trojitými řadami zubů. Voda jim stékala po šupinách a žhnoucí oči byly plny šílené, zuřivé nenávisti.

Ozval se ohlušující pleskavý zvuk a obří plazi se jeden po druhém vznesli do vzduchu.

„Jsme vyřízeni, Hawkmoone," pronesl filozoficky d'Averc, zatímco tasil meč. „Škoda jen, že jsme alespoň naposledy nespátřili hrad Brass a nepolíbili rty žen, jež milujeme."

Hawkmoon jej skoro neslyšel. Plnilo jej roztrpčení nad rozhodnutím osudu, že na tomto vlhkém a osamělém místě naleznou svůj konec. Nikdo se nikdy nedozví, kde nebo jak zemřel...

Kapitola 4. - Orland Fank

Stíny obřích tvorů se vznášely nad palubou a hlučné plácání jejich křídel prostupovalo vzduch. Vévoda kölnský chladně vzhlédl, aby spatřil, jak na něj jedna nestvůra padá s rozevřenými čelistmi, a věděl, že jeho život skončil. Vtom se ale nestvůra znovu vznesla a jenom zobákem klovlá do hlavního stěžně.

S nervy i svaly napjatými jako lana Dorian Hawkmoon vytáhl Meč úsvitu, čepel, kterou nikdo jiný nemohl pozvednout k boji a přežít. Proti těmto děsivým nestvůrám byl však i tento nadpřirozený meč k ničemu; nemusely ani útočit přímo na posádku, stačilo jen, aby párkrát udeřily do lodi a poslaly tak všechny na palubě ke dnu.

Loď se rozhoupala ve větru způsobeném mácháním obrovských křídel a vzduch odporně páchl zkaženým dechem nestvůr.

D'Averc se zamračil. „Proč na nás neútočí? Hrají snad s námi nějakou hru nebo co?“

„Velmi pravděpodobně,“ procedil Hawkmoon zaťatými zuby. „Možná si s námi chtějí trochu pohrát, než nás pozrou.“

Když jeden velký stín sestoupil níž, d'Averc vyskočil a sekl po obludě. Ta se však zvedla do vzduchu dřív, než d'Averc dopadl nohama na palubu. Nakřčil nos. „Uf! To je ale puch! Nic dobrého pro mé slabé plíce.“

Nyní všechny ty bytosti sestupovaly jedna za druhou k lodi a každá jí uštědřila pár ran kožnatými křídly. Loď se otřásala. Muži křičeli, jak padali, shazováni z ráhnoví na palubu. Hawkmoon a d'Averc se potáceli a museli se přidržovat zábradlí, aby sami neupadli.

„Otáčejí loď!“ zvolal nic nechápající d'Averc. „Nutí nás plout na opačnou stranu!“

Hawkmoon zachmuřeně pozoroval počínání těch děsivých nestvůr a mlčel. Loď byla brzy otočena o sto osmdesát stupňů. Potom se příšery zvedly výš k obloze, kroužily nad lodí, jako kdyby probíraly, co dál. Hawkmoon jim hleděl na oči a snažil se v nich postřehnout nějakou inteligenci, snažil se objevit alespoň náznak jejich záměrů, ale to bylo nemožné. Stvoření s plácáním odletěla, až se ocitla daleko za zádí, tam se otočila a začala se vracet.

Formace podivných ptáků divoce mávala křídly, až vytvořila takový vítr, že se Hawkmoon s d'Averkem neudrželi na nohou a byli jeho silou poraženi na prkna paluby.

Plachty se nadouvaly tím umělým větrem a d'Averc vykřikl údivem.

„Pohánějí loď tam, kam si přejí, aby plula! To je neuvěřitelné!“

„Směřujeme k Amarehku,“ poznamenal Hawkmoon a pokoušel se vstát. „Zajímalo by mě...“

„Co asi žerou?“ vykřikl d'Averc. „Určitě nic, po čem by měly svěží dech! Pché!“

Hawkmoon se navzdory nemilé situaci usmál.

Členové posádky se choulili v prostorách pro veslaře a vyděšeně

hleděli na monstrózní plazy, kteří jim mávali křídly nad hlavami a naplňovali plachty větrem.

„Možná mají tímhle směrem hnízdo," přemítal Hawkmoon nahlas. „Možná chtějí jen nakrmit mladé, kteří mají raději živé maso?"

D'Averc se zatvářil uraženě. „Co říkáš, je pravděpodobné, příteli Hawkmoone, ale přesto od tebe nebylo taktní něco takového vůbec vyslovovat..."

Hawkmoon se znovu trpce usmál.

„Jestliže se jejich hnízdo nachází ve vnitrozemí, máme větší naději, že je přemůžeme. Na otevřeném moři nemáme sebemenší šanci."

„Jsi velký optimista, milý vévodo z Kölnu..."

Déle než hodinu hnali ti neuvěřitelní okřídlení plazi loď krkolomnou rychlostí. Potom Hawkmoon, aniž by cokoliv řekl, konečně ukázal před sebe.

„Ostrov!" zvolal d'Averc. „Přinejmenším v tom jsi měl pravdu!"

Byl to malý ostrov a podle všeho prostý jakékoliv vegetace, jehož skalní stěny prudce stoupaly ke špici, jako kdyby to byl vrcholek ne zcela potopené hory.

A vtom Hawkmoon postřehl zcela nové nebezpečí.

„Útesy! Plujeme přímo na ně! Posádko! Na místa. Kormidelníku..." Ale to již Hawkmoon běžel ke kormidlu, popadl je a zoufale se pokoušel zachránit loď před najetím na skaliska.

D'Averc mu bez váhání přispěchal na pomoc a i on se ze všech sil snažil přispět k otočení plavidla. Ostrov se stále zvětšoval a zvětšoval a v uších jim burácel šum příboje - rytmus tamtamů ohlašujících katastrofu.

Loď se pomalu otáčela. Nad nimi se tyčily útesy ostrova a všichni byli promáčení gejzíry příboje. Vtom uslyšeli hrozivý vrzavý zvuk, který se proměnil v praskot mučených trámů, a všichni věděli, že se kameny zakously do pravoboku pod čarou ponoru.

„Každý na vlastní pěst!" zvolal Hawkmoon a běžel k zábradlí, d'Averc v patách za ním. Loď se naklonila a postavila se na záď jako nějaká živá bytost, takže to všemi mrštilo na zábradlí levoboku. Zhmoždění, ale stále při vědomí se Hawkmoon s d'Averkem vyhrabali na nohy; chvíli sice váhali, ale nakonec se přece jen vrhli do černé, zpěněné mořské vody.

Hawkmoon ucítil, jak jej tíha velikého meče stahuje ke dnu. Ve vířící vodě spatřil plavat další postavy a hluk příboje mu v uších zeslábl. On Meč úsvitu nepustí. Namísto toho jej s vypětím sil zasunul do pochvy a potom i s těžkým mečem vyrazil mocnými tempy k hladině.

Konečně se prodral vlnami a nabyl nejasného dojmu - jako by nad sebou viděl loď. Moře teď vypadalo mnohem klidněji a vítr nakonec docela ustal, takže se burácení příboje proměnilo v šepot a podivné ticho nahradilo kakofonii, která nad ostrovem ještě před pár okamžiky vládla. Hawkmoon si to namířil k ploché skále, dorazil k ní a vytáhl se na ni.

Potom se ohlédl.

Plazí nestvůry stále ještě kroužily po obloze, ale tak vysoko, že mávání jejich mohutných křídel už nevířilo vzduch. Najednou vystoupaly ještě výš, chvíli se vznášely na místě a potom se střemhlav vrhly do moře.

Jedna po druhé se s hlasitým šplouchnutím zanořily do vln. Loď záúpěla, jak ji zasáhl gejzír a Hawkmoon byl málem smeten ze svého bezpečného skaliska.

Nato nestvůry zmizely.

Hawkmoon si otřel oči a vyplivl slanou vodu.

Co teď udělají? Mají snad v úmyslu nechat kořist žít, aby si ji mohli ulovit, kdykoliv budou potřebovat čerstvé maso? Nebylo způsobu, jak to zjistit.

Hawkmoon uslyšel výkřik a spatřil d'Averka a půl tuctu ostatních, jak k němu klopýtají po kamenech.

D'Averc vypadal zmateně. „Viděl jsi ty bestie odlétat, Hawkmoone?“

„Ano. A zájímalo by mě, jestli se vrátí.“

D'Averc zachmuřeně pohlédl do míst, kde nestvůry zmizely. Pokrčil rameny.

„Navrhuji, abychom z lodi zachránili, co se dá a vyrazili do vnitrozemí,“ řekl Hawkmoon. „Kolik nás zůstalo naživu?“ obrátil se tázavě k bocmanovi, který stál za d'Averkem.

„Myslím, že většina, pane. Máme štěstí. Podívejte.“ Bocman ukázal někam za loď na pobřeží, kde se srocovala převážná část posádky.

„Pošlete k ní nějaké muže, než se rozlomí,“ velel Hawkmoon. „Uvažte ji lany k břehu a začněte vykládat proviant na pevninu.“

„Jak poručíte, pane. Ale co když se ty nestvůry vrátí?“

„Když se objeví, budeme se s nimi muset vypořádat,“ odvětil Hawkmoon.

Několik hodin pak sledoval, jak je z lodi vynášeno vše, co bylo možno vynést a naskládáno na hromady na skalnatý povrch ostrova.

„Myslíš, že je možné tu loď opravit?“ nadnesl opatrně d'Averc.

„Možná. Teď, když je moře klidné, už nehrozí, že by se rozlomila. Ale bude to jistě nějaký čas trvat.“ Hawkmoon si sáhl na černý kámen na čele. „Pojď, d'Averku, prozkoumáme vnitrozemí.“

Začali šplhat po skalách a namířili si to po svahu k nejvyššímu bodu ostrova. To místo bylo prosto jakéhokoliv života. Doufali, že v lepším případě naleznou alespoň louže sladké vody a na pobřeží možná nějaké škeble. Byl to nehostinný ostrov. Pokud se nepodaří dostat loď zpět na vodu, jejich naděje na přežití bude velmi malá, zvláště vzhledem k možnému návratu příšer.

Konečně dorazili na vrchol a celí udýchaní se zastavili.

„Odvracená strana je stejně pustá jako tahle,“ zhodnotil d'Averc a ukázal. „Zajímalo by mě...“ Zmlkl a zalapal po dechu. „U Berezenášových očí! Člověk!“

Hawkmoon pohlédl směrem, kterým d'Averc ukazoval.

A opravdu, po pobřeží pod nimi kráčel nějaký muž. Jak tak na něj civěli, dotyčný vzhledl, rozšafně na ně zamával a pokynul jim, aby k němu šli.

Přesvědčení, že to je halucinace, se oba dva pustili z kopce a sestupovali, dokud se k němu nepřiblížili. Stál tam, ruce v bok, nohy rozkročené a zubil se na ně. Zastavili se.

Muž byl oděn do podivných, archaických šatů. Na mohutném trupu měl koženou vestu, takže paže a hrud' zůstávaly holé. Na čupřině rudých vlasů seděl vlněný kostkovaný baret s bílou bambulkou a do něj měl švihácky zapíchnuté bažantí péro. Krátké kalhoty byly rovněž ušity z látky s tím podivným kostkovaným vzorem a na nohou měl muž okopané boty s přezkou. Na zádech nesl řemenem připevněnou obrovskou bojovou sekeru s ocelovou čepelí zašlou špínou a otlučenou častým používáním. Jeho modré oči v zarudlém, pohublém obličejí se sardonicky usmívaly, jak je jimi provrtával.

„Takže - vy asi budete Hawkmoon a d'Averc," řekl s podivným přízvukem. „Bylo mi sděleno, že sem velmi pravděpodobně zavítáte."

„No a kdo jsi ty, pane?" zeptal se poněkud povýšenecky d'Averc.

„Nuže, já jsem Orland Fank, copak mě neznáte? Orland Fank - k vašim službám, pánové."

„Ty žiješ na tomhle ostrově?" zeptal se Hawkmoon.

„Kdysi jsem na něm žil, ale nyní už ne." Fank si sňal baret a rukou si otřel čelo. „Momentálně jsem kočovník. Stejně jako vy, pokud se nepletu."

„A kdo ti o nás pověděl?" zeptal se Hawkmoon.

„Mám bratra. Nosí zbroj z černého jantaru a zlata..."

„Rytíř v černi a zlatě!" zvolal Hawkmoon.

„Tuším, že ta švihácká přezdívka patří jemu. Nyní je mi jasné, že se vám o svém obhroublém bratrovi ani nezmínil."

„Ne, to ne. Kdo jsi?"

„Jak jsem již říkal, jmenuji se Orland Fank. Ze Skare Brae - v Orkneyích, víte..."

„Orkneye!" Hawkmoonova ruka sjela k meči u boku. „Není to snad část Granbretanu? Jakýsi ostrov daleko na severu!"

Fank se rozesmál.

„Zkus říci Orkneyovi, že patří k Temnému impériu, a on ti zuby vyrvе hrtan!" Omluvně pokynul rukou a jakoby na vysvětlenou dodal: „Víte, to je v mé domovině oblíbený způsob nakládání s nepřáteli. Nejsme příliš kultivovaní lidé."

„Takže Rytíř v černi a zlatě je také z Orkneyů," spustil d'Averc.

„Zadrž, člověče! On a z Orkneyů, v tom svém módním odění a s vybranými způsoby!" Orland Fank se srdečně rozesmál. „Ne. Kdepak, on není Orkney, člověče! " Fank si omšelým baretem otřel oči usazené smíchy. „Jak tě to vůbec napadlo?"

„Řekl jsi přece, že je to tvůj bratr."

„To ano. Ale spíš duchovně. Možná dokonce i fyzicky. To už jsem zapomněl. Je to spousta let, víš, co jsme se prvně spojili.“

„A co vás svedlo dohromady?“

„Dalo by se říci, že společná věc. Jistý ideál.“

„A je Kouzelná hůlka původcem tohoto ideálu?“ zamumlal Hawkmoon do hučení příboje pod nimi sotva slyšitelně.

„Dost možná ano.“

„Najednou mi připadáš zamlklý, příteli Fanku,“ popíchl d'Averc.

„Hej. My Orkneyové jsme zamlklí lidé,“ usmál se Orland Fank. „Vězte, že ve své domovině jsem považován za žvanila.“ Nevypadal uraženě.

Hawkmoon pokynul na moře za Fankovými zády. „Ty nestvůry. Ty podivné mraky, které jsme viděli. Má to něco do činění s Kouzelnou hůlkou?“

„Já jsem žádné nestvůry neviděl. Ani žádné mraky. Sám jsem sem dorazil teprve před chvílí.“

„Byli jsme na tento ostrov zahnáni obrovitými plazy,“ vysvětlil Hawkmoon. „Nyní mi začíná docházet proč. A už vůbec nepochybuji o tom, že i oni slouží Kouzelné hůlce.“

„To je možné,“ odvětil Fank. „Koneckonců to není má starost, kníže Doriane.“

„Byla to snad právě Kouzelná hůlka, co způsobilo ztroskotání naší lodi?“ otázel se rozlíceně Hawkmoon.

„To nemohu říci,“ odvětil Fank, když si posadil tu legrační čapku na rudé kudrny a podrbal se na vyzáblé bradě. „Vím jen, že jsem tu proto, abych vám poskytl loď a pověděl vám, kde najdete nejbližší obyvatelnou pevninu.“

„Ty máš pro nás loď?“ D'Averc byl ohromen.

„Hej. Možná ne zrovna krásnou, ale určitě schopnou plavby. Vás dva by měla unést.“

„Máme ale padesáti člennou posádku!“ Hawkmoon Fanka probodl očima. „Jestliže po mně Kouzelná hůlka chce, abych jí sloužil, měla by to zařídít lépe! Zatím se jí podařilo pouze to, že mě silně rozzlobila!“

„Zloba tě pouze unaví,“ odvětil mírně Orland Fank. „Myslel jsem si, že máte ve službách Kouzelné hůlky namířeno do Dnarku. Bratr mi sdělil...“

„Tvůj bratr trval na tom, abychom jeli do Dnarku. Ale já mám i jiné povinnosti, Orlande Fanku - povinnosti ke své ženě, kterou jsem již mnoho měsíců neviděl, ke tchánovi, který čeká na můj návrat, k přátelům...“

„Ty myslíš lidi z hradu Brass? Hm, o těch jsem už slyšel. Momentálně jsou v bezpečí, jestli tě to nějak uklidní.“

„A víš to jistě?“

„Hej. Jejich životy ubíhají téměř bez vzruchu - nepočítaje trable s Elverezou Tozerem.“

„Tozer! Co je s tím zrádcem?“

„Tuším, že zmizel z Kamargu.“ Orland Fank rukou naznačil let.

„Kam?“

„Kdo ví?"

„Takže se ho nadobro zbavili?"

„Neznám toho chlapa."

„Je to talentovaný dramatik," vysvětlil Hawkmoon, „s morálkou hodnou - hodnou..."

„Granbretance?" nabídl Fank.

„Přesně tak." Hawkmoon se zamračil a upřeně pohlédl na Orlanda Fanka. „Nepodvádíš mě? Jsou mí příbuzní a přátelé v bezpečí?"

„V tuto chvíli není jejich bezpečnost bezprostředně ohrožena."

Hawkmoon vzdychl. „Kde je ta loď? A co moje posádka?"

„Mám jisté zkušenosti se stavbou lodí. Pomohu jim opravit jejich loď alespoň natolik, aby se mohli vrátit do Narleen."

„Proč nemůžeme jet s nimi?" zeptal se d'Averc.

„Měl jsem dojem, že jste velmi netrpělivé duo," prohlásil Fank nevinně, „a že hodláte ostrov opustit, jak nejdříve to bude možné. Opravit tak velké plavidlo bude trvat spoustu dní."

„Vezmeme si tvoji loďku," prohlásil Hawkmoon. „Zdá se, že kdybychom tak neučinili, Kouzelná hůlka - nebo co nás to sem ve skutečnosti zahnal - by se jistě postarala o další nepříjemnosti."

„Mám dojem, že by tomu tak skutečně bylo," souhlasil Fank a usmíval se pod vousy.

„A jak opustíš ostrov ty, když si vezmeme tvoji loď?" byl zvědavý d'Averc.

„Popluji s námořníky do Narleen. Já mám spoustu času."

„Jak daleko je to na pevninu?" chtěl vědět Hawkmoon. „A podle čeho máme plout? Máš kompas, který bys nám mohl půjčit?"

Fank pokrčil rameny. „Není to příliš daleko a žádný kompas potřebovat nebudete. Stačí si jen počkat na správný vítr."

„Jak to myslíš?"

„Vítr se v těchto oblastech chová velmi podivně. Záhy pochopíš, co tím mám na mysli."

Hawkmoon rezignovaně pokrčil rameny.

Následovali Orlanda Fanka po pobřeží.

„Zdá se, že nejsme zdaleka takovými pány svých osudů, jakými bychom být chtěli," zamumlal cynicky d'Averc, když se před nimi objevila malá loď.

Kapitola 5. - Město žhnoucích stínů

Hawkmoon se choulil v loďce, zatímco d'Averc stál na přídi a pískal veselou píseň, přestože mu vodní tříšť bičovala tvář. Vítr hnal plavidlo již celý den a zjevně pevně určeným směrem.

„Už chápu, jak to Fank s tím větrem myslel," zavrčel Hawkmoon. „Tohle není přirozený vánek. Nejsem nijak nadšený z vědomí, že jsem loutkou nějaké nadpřirozené síly."

D'Averc se zazubil a ukázal k jihu. „No, možná budeme mít příležitost přednést své stížnosti přímo dotyčné síle. Podívej - země na obzoru."

Hawkmoon s nevolí vstal. Na obzoru se rýsovala nejasná silueta pevniny.

„A tak se vracíme do Amarehku!" chechtal se d'Averc.

„Kdyby to tak byla Evropa a čekala tam na mne Yisselda!" Hawkmoon se znovu posadil.

„Nebo dokonce Londra a Flana, která by mě utěšila." D'Averc pokrčil rameny a začal teatrálně pokašlávat. „No, ale asi to takhle bude lepší, pokud ovšem netouží po nějaké nemocné, umírající bytosti..."

Postupně rozeznávali tvar pobřeží: nepravidelné útesy, kopce a pláže; občas stromy. Na jihu spatřili podivnou auru zlatého světla - světla, které tepalo, jako kdyby doprovázelo tlukot obrovitého srdce.

„Další znepokojivý úkaz," mračil se d'Averc.

Vítr zesílil, načež se loďka stočila ke zlatému světlu.

„A my míříme přímo k němu," zaúpěl Hawkmoon. „Tyhle věci už mě začínají unavovat!"

Bylo zřejmé, že vpluli do zálivu tvořeného pevninou a dlouhým ostrovem, který se táhl mezi dvěma pobřežími. A právě ze vzdáleného konce tohoto ostrova vycházelo to pulzující zlaté světlo.

Pevnina na obou stranách vypadala vlídně; sestávala z pláží a zelených kopců, ačkoliv nenesla žádné známky osídlení.

Jak se blížili ke zdroji světla, začalo blednout, až oblohu zalévala jen slabá záře a loď zpomalila. Stále pluli přímo za světlem. Posléze ho spatřili a byli ohromeni. ..

Hleděli na tak krásné a vznešené město, že ztratili řeč. Stejně velké jako Londra, ne-li větší; budovy, symetrické věže, kopule a věžičky, všechny zářily stejným, podivným světlem. Byly ale zbarveny jemnými tóny, které tím zlatem prosvítaly - růžová, žlutá, modrá, zelená, fialová a třesňově rudá - jako obraz vytvořený za normálního světla, následně postříkaný zlatem. Jeho velkolepá krása nepůsobila jako právě nejvhodnější prostředí pro lidské bytosti, ale spíš pro bohy.

To už ale loď vplouvala do přístavu. Molo vybíhalo z města, jehož nábřeží světélkovala stejně jemnými odstíny budov.

„Připadám si jako ve snu..." drmolil Hawkmoon.

„Ve snu o nebi," doplnil d'Averc, kterého ten nečekaný výjev připravil

o tradiční cynismus.

Loďka doplula ke schodům, jež sestupovaly k vodě, blyštivé barevnými skvrnami, a zastavila se.

D'Averc pokrčil rameny. „Předpokládám, že se tu máme vylodit. Uznej, že nás ta loď mohla zanést do mnohem nepříjemnějších míst.“

Hawkmoon zadumaně přítakal. „Máš v měšci stále ty Myganovy prsteny, d'Averku?“

D'Averc poplácal měšec. „Jsou v bezpečí. Proč?“

„Chtěl jsem jen vědět, jestli je můžeme použít v případě, že by nebezpečí bylo příliš velké na to, abychom se mu postavili s meči.“

D'Averc chápavě přikývl, ale najednou nakrčil čelo. „Teď mi je divné, že jsme na ně nepomysleli na tom ostrově...“

Hawkmoonova tvář prozrazovala ohromení. „Ano -ano,“ našpulil rty odporem. „Nepochybně to byl důsledek zásahu nějaké nadpřirozené síly do našich mozků! Jak já to nadpřirozeno nenávidím!“

D'Averc si pobaveně přiložil prst k ústům a nasadil posměšně nesushlasný výraz. „Takové řeči se do tohoto města nehodí!“

„Nu což - doufám, že obyvatelé jsou stejně vlídní, jak půvabné je jeho vzezření.“

„Jestli vůbec nějaké obyvatele má,“ odvětil d'Averc rozhlížeje se kolem.

Společně vystoupali po schodech a dorazili na nábřežní molo. Před nimi se rozkládaly podivné budovy, mezi nimiž se vinuly široké ulice.

„Vstupme tedy do města,“ prohlásil rozhodně Hawkmoon, „ať co nejrychleji zjistíme, proč jsme se v něm ocitli. Potom se snad budeme smět vrátit na hrad Brass!“

Jak vstupovali do nejbližší ulice, zdálo se jim, že stíny vrhané budovami ve skutečnosti žijí vlastním životem a hrají osobitými barvami. Zblízka byly vysoké věže stěží hmatatelné a když Hawkmoon natáhl ruku, aby se jedné dotkl, její substance se nepodobala ničemu, s čím se doposud setkal. Nebyl to kámen a nebylo to dřevo; dokonce ani ocel, protože mu to pod prsty nepatrně zapružilo; zabrnělo ho v nich. Také byl překvapen teplem, které mu proběhlo rukou a zalilo celé tělo.

Zavrtěl hlavou. „Je to spíš jako nějaká tkáň nežli kámen!“

Nyní to zkusil d'Averc a byl stejně udiven. „Ano - nebo jako nějaká vegetace. Organická - živá hmota!“

Pokračovali dál. Dlouhé ulice se co chvíli rozšiřovaly v náměstí. Přecházeli tato náměstí, náhodně vybírali další ulici, dívali se na budovy, které působily dojmem nekonečné výšky a mizely v podivném zlatém třpytu.

Šeptali; obávali se rušit ticho tohoto velkého města.

„Všiml sis,“ špitl Hawkmoon, „že tu nejsou žádná okna?“

„A žádné dveře,“ přikývl d'Averc. „Jsem si jist, že tohle město nebylo zbudováno pro potřebu lidí - stejně jako že je ani nepostavili lidé!“

„Možná nějaké bytosti, které vznikly působením Tragického milénia,“

navrhl vysvětlení Hawkmoon. „Bytosti, jako byly přízraky ze Sorianda.“

D'Averc jen souhlasně přikývl.

To už se ale podivné stíny před nimi začaly shlukovat a oni do nich vkročili; najednou na ně dosedla neskutečná pohoda. Hawkmoon se navzdory svým obavám usmál a d'Averc mu také odpověděl úsměvem. Kolem nich proplouvaly žhnoucí stíny. Hawkmoon se začal v duchu ptát, jestli právě tyhle stíny nejsou obyvateli tohoto místa.

Vyšli z ulic a ocitli se na obrovském náměstí přesně ve středu města. Uprostřed náměstí se tyčila hranatá, válcovitá budova. Přestože to byla největší stavba ve městě, vypadala ze všech nejkřehčeji. Její stěny se hemžily barevnými světýlky a Hawkmoon si všiml čehosi na úpatí.

„Podívej, d'Averku - schody, a vedou ke dveřím!“

„Moc by mě zajímalo, co teď uděláme,“ špitl jeho přítel.

Hawkmoon pokrčil rameny. „Samozřejmě, že vstoupíme. Co můžeme ztratit?“

„Třeba uvnitř najdeme odpověď na tuto otázku. Až po vás, vévodo z Kolnu!“

Svorně po schodech vystoupali ke dveřím. Byly relativně malé - vlastně v lidské velikosti - a za nimi se hemžily rudé stíny.

Hawkmoon odvážně vykročil, d'Averc hned za ním.

Kapitola 6. - Jehamia Cohnahlias

Nohy jako by se jim bořily do podlahy a jak se blížili do jiskřivé tmy věže, zahalily je rudé stíny.

Chodby opanovaly sladké zvuky - libé tóny jakési nadpozemské ukolébavky. Hudba v obou družích umocňovala pocit štěstí. Postupovali hlouběji do podivně organické stavby.

A najednou se ocitli v malé místnosti plné stejné zlatě pulzující záře, jakou předtím zahlédli z lodi.

A ta záře se linula z malého dítěte.

Byl to chlapec orientálního vzezření s jemnou, hnědou pletí, oděný do šatů politých drahokamy tak, že zcela zakrývaly plátno.

Usmál se a jeho smích souzněl s tou něžnou září kolem něj. Bylo naprosto nemožné pojmout k němu nějakou zášť.

„Kníže Dorian Hawkmoon von Köln,“ řekl sladce a pokývl hlavou, „a Huillam d'Averc. Obdivuji vaše obrazy a stavby, pane.“

D'Averka to zjevně ohromilo. „Vy o nich víte?“

„Jsou skvělé. Proč jich neuděláte víc?“

D'Averc zahanbeně zakašlal. „Já - asi jsem už ztratil fortel. A pak také válka.“

„Ach ano, samozřejmě. Temné impérium. Proto jste vlastně tady.“

„Domnívám se -“

„Jmenuji se Jehamia Cohnahlias.“ Chlapec se znovu usmál. „A to je také jediná přímá informace o mé osobě, kterou vám mohu nabídnout. To říkám jen pro případ, že byste se mě chtěli dál vyptávat. Toto město se jmenuje Dnark a jeho obyvatelé jsou v okolním světě nazýváni Velkými dobrodinci. Jsem přesvědčen, že jste se s některými z nich již setkali.“

„Ty zářící stíny?“ zeptal se Hawkmoon.

„Tak je vidíte?“

„Jsou to vnímavé bytosti?“ otázal se Hawkmoon.

„Ano, jsou. Možná víc než vnímavé.“

„A tohle město, Dnark,“ pokračoval Hawkmoon, „je legendární město Kouzelné hůlky.“

„Ano.“

„Jak podivné, že je všechny legendy umisťují spíše na kontinent Asiokomuny než do Amarehku,“ poznamenal d'Averc.

„Třeba to není náhodou,“ usmál se chlapec. „Takové legendy někdy přijdou vhod.“

„Rozumím.“

Jehamia Cohnahlias se tiše usmál.

„Domnívám se tedy správně, že jste se přišli podívat na Kouzelnou hůlku?“

„Podle všeho ano,“ připustil Hawkmoon, v přítomnosti chlapce neschopen pociťovat jakýkoliv hněv. „Nejprve nám Rytíř v černi a zlatě přiká-

zal, abychom sem jeli, a pak, když jsme odmítli, jsem se seznámil s jeho bratrem - s jistým Orlandem Fankem..."

„Ach ano," usmál se Jehamia Cohnahlias. „Orland Fank. Pro tohoto služebníka Kouzelné hůlky mám obzvláště silnou slabost. No, tak pojďme." Chlapec se zakabonil. „Málem bych zapomněl, že se jistě budete chtít nejprve občerstvit a seznámit s jedním vaším souputníkem. Předběhl vás jen o pouhých pár hodin."

„Známe jej?"

„Jsem přesvědčen, že jste spolu někdy v minulosti už navázali kontakt."

Chlapec jako by téměř odplul ze svého křesla. „Tudy -"

„Kdo by to mohl být?" zamumlal d'Averc k Hawkmoonovi. „Který z našich známých by mohl přijet do Dnarku?"

Kapitola 7. - Dobře známý poutník

Následovali Jehamiu Cohnahlia klikatými organickými chodbami budovy. Ty byly již světlejší, protože žhnoucí stíny - Velcí dobrodinci, jak je hoch označil - zmizeli. Pravděpodobně měly za úkol pouze dovést Hawkmoona s d'Averkem k chlapci.

Nakonec vstoupili do větší haly, v níž stál dlouhý stůl, zřejmě vyrobený ze stejné substance jako stěny, a také lavice ze stejného materiálu. Na stole bylo naservírováno jídlo - relativně prosté: ryba, chléb a zelenina.

Jejich pozornost však upoutala především postava na vzdáleném konci sálu. Ruce jim při pohledu na ni automaticky sáhly po jílcích mečů a tváře opanoval výraz rozezleného úžasu.

Jako první se zmohl na slovo Hawkmoon.

„Shenegar Trott!“ procedil mezi zuby.

Obézní postava se těžce sunula k nim a její holá, stříbřitá maska zjevně parodovala výraz pod ní.

„Dobré odpoledne, džentlmeni. Dorian Hawkmoon a Huillam d'Averc, pokud se nemýlím?“

Hawkmoon se otočil k hochovi. „Uvědomuješ si, co je to za stvoření?“

„Badatel z Evropy.“

„Je to hrabě ze Sussexu - pravá ruka krále Huona. Znásilnil polovinu Evropy! Co se týče napáchaného zla, je druhý hned po baronu Meliadovi!“

„Ale prosím vás, pánové,“ ohradil se pobaveným hláskem Trott. „Hlavně se tu nezačínáme urážet. Zde se nacházíme na neutrální půdě. Záležitosti války jsou něco jiného. Vzhledem k tomu, že se nás momentálně netýkají, navrhuji, abychom se chovali jako civilizovaní lidé - a neuráželi zde našeho mladého hostitele...“

Hawkmoon se zakabonil. „Jak ses dostal do Dnarku, hrabě Shenegare?“

„Lodí, vévodo kölnský. Náš baron Kalan - s nímž ses, pokud je mi známo, setkal...“ Trott se uchichtl, když Hawkmoonova ruka automaticky vylétla k Černému drahokamu, který mu Kalan kdysi do čela zasadil, „...vyvinul nový druh energie, která naše lodě žene přes moře vysokou rychlostí. Tuším, že je to něco jako motor, který pohání ornitoptéry, ale mnohem rafinovanější. Byl jsem naším Králem-Imperátorem pověřen, abych plul do Amarehku a předložil silám, které tam sídlí, jeho přátelské návrhy...“

„Chceš říci odhalit jejich silné a slabé stránky předtím, než zaútočíte!“ křikl Hawkmoon. „Služebníkoví Temného impéria se nedá věřit!“

Hoch rozpřáhl paže a obličej mu zkřivil smutný výraz. „My tady v Dnarku hledáme pouze ekvilibrium. Rovnovážný stav je koneckonců účelem a zároveň důvodem existence Kouzelné hůlky, na jejíž ochranu jsme tady. Snažně vás prosím, nechte si své spory na bitevní pole a společně zasedněte k večeři, kterou jsme vám připravili.“

„Ale musím vás varovat," řekl Huillam d'Averc mírnějším tónem, než jaký použil Hawkmoon, „že Shenegar Trott tu není proto, aby nabídl mír. Kamkoliv vstoupí, tam přináší zlo a zkázu. Buďte připraveni - protože on je považován za nejlstivějšího muže v celém Granbretanu."

Chlapce jeho slova uvedla do rozpaků a znovu jim pouze pokynul ke stolu. „Prosím, posad'te se."

„A kde je tvá flotila, hrabě Shenegare?" otázal se d'Averc, když se usadil na lavici a přitahoval si táč s rybou.

„Flotila?" odvětil nevinně Trott. „O žádné flotile jsem se nezmiňoval - pouze o své lodi, která kotví i s posádkou několik mil za městem."

„Pak to musí být zatraceně veliká loď," zamumlal Hawkmoon a zakousl se do bochníku chleba, „protože je velmi nepravděpodobné, že by hrabě Temného impéria podstupoval cestu nepřipraven k boji."

„Zapomínáte, že my Granbretanci jsme také vědci a učenci," namítl naoko uražený Trott. „Hledáme vědomosti, pravdu a smysl. Nu, vždyť hlavním cílem naší snahy po sjednocení válčících států Evropy bylo přinést světu racionální mír právě proto, aby mohla vzdělanost vzkvétat rychleji."

D'Averc ostentativně zakašlal, ale neřekl nic.

Trott učinil cosi, co je pro šlechtice Temného impéria naprosto nepřipustné, neboť si radostně zvedl masku na hlavu a pustil se do jídla. V Granbretanu bylo považováno za neslušné odhalovat tvář i jíst na veřejnosti. Trott, jak Hawkmoon věděl, byl Granbretanci odjakživa považován za výstředníka, kterého ostatní šlechtici tolerují pouze kvůli jeho nezměrnému jmění, zkušenostem vojevůdce a, navzdory změkčilému vzezření, i jako bojovníka značné osobní odvahy.

Odhalená tvář se podobala karikatuře na masce. Byla bledá, baculatá a inteligentní. Oči hleděly naprosto netečně, ale bylo zřejmé, že do nich Shenegar Trott dokáže vložit každý výraz, jaký si bude přát.

Jedli v relativní tichosti. Pouze hoch se žádného z jídel nedotkl a jen tak tam s nimi poklidně seděl.

Po drahé chvíli pokynul Hawkmoon k masivní stříbrné zbroji hraběte. „Proč cestuješ v takové těžké výstroji, hrabě Shenegare, když jsi na mírové a badatelské misi?"

Shenegar Trott se usmál. „Nu - nemohl jsem předvídat, s jakými nástrahami se v tomto podivném městě setkám. Je jen logické, že cestuji dobře připraven."

D'Averc změnil téma, jako kdyby si uvědomil, že jim Granbretanec krom svých uhlazených odpovědí nic jiného neposkytne.

„A jak se vyvíjí válka v Evropě?"

„V Evropě žádná válka není," odvětil Trott.

„Opravdu! Tak proč tu potom jsme - vyhnanci z vlastních zemí?" otázal se nabroušeně Hawkmoon.

„Žádná válka není, protože celá Evropa nyní žije v míru pod ochranou dobrého krále Huona," řekl Shenegar Trott a nepatrně mrkl - téměř ka-

marádsky - takže Hawkmoon na to nemohl nijak zareagovat.

„Tedy až na Kamarg,“ dodal rychle Trott. „Ten samozřejmě zmizel celý. Nutno dodat, že mého vznešeného druha barona Meliada to dosti rozzuřilo.“

„O tom nepochybuji,“ přitakal Hawkmoon. „Stále ještě tak usiluje o osobní vendetu vůči nám?“

„Samozřejmě, že ano. Vlastně - když jsem opouštěl Londru, hrozilo, že se kvůli tomu stane terčem posměchu celého dvora.“

„Ty k baronovi zjevně nechováš příliš vřelý vztah,“ naznačil d'Averc.

„Chápete správně,“ odvětil hrabě Shenegar. „Víte, nejsme všichni takoví šílenci a chamtivci, za jaké nás považujete. S baronem Meliadem jsem vedl nejeden spor. Ačkoliv jsem loajální ke své rodné zemi a ke svému vůdci, zdaleka nesouhlasím se vším, co se v jejích jménu děje - a to ani v případě, že to vykonávám já sám. Pouze plním rozkazy. Jsem vlastenec.“ Shenegar Trott pokrčil mohutnými rameny. „Raději bych zůstal doma, četl si a psal. Kdysi jsem byl považován za nadějného básníka, víte.“

„Ale nyní píšeš pouze epitafy - navíc ohněm a krví,“ poznamenal Hawkmoon.

Nezdálo se, že by to hraběte Shenegara nějak urazilo. Namísto toho jen odpověděl: „Vy máte svůj názor, já mám svůj názor. Věřím ve správnost naší věci - v to, že sjednocení světa je nanejvýš důležité a že osobní ambice, jakkoliv vznešené, musí být obětovány vyšším principům.“

„To je obvyklá granbretanská odpověď,“ odsekl Hawkmoon nepřesvědčen. „Je to stejný argument, jaký použil Meliadus při rozhovoru s hrabětem Brassem krátce předtím, než se pokusil znásilnit a unést jeho dceru Yisseldu!“

„Já jsem se již od barona Meliada distancoval,“ ohradil se hrabě Shenegar. „Každý dvůr musí mít svého blázna, každý velký ideál musí zákonitě přitahovat ty, kteří jsou motivováni pouze vlastními zájmy.“

Odpovědi Shenegara Trotta však byly určeny spíše tiše naslouchajícímu chlapci, než samotnému Hawkmoonovi s d'Averkem.

Všichni dojedli, Trott odstrčil talíř a posadil si stříbrnou masku zpět na obličej. Obrátil se k chlapci. „Srdečně děkuji za vaši pohostinnost, pane. A nyní - slíbil jste mi, že se budu smět podívat na Kouzelnou hůlku. Bude mi velkým potěšením stanout před tím legendárním předmětem...“

Hawkmoon s d'Averkem vrhli na hochy varovné pohledy, ale ten si jich snad ani nepovšiml.

„Už je pozdě,“ zavrtěl hlavou Jehamia Cohnahlias. „Síň Kouzelné hůlky společně navštívíme až zítra. Zatím si odpočiňte. Za těmi malými dveřmi,“ ukázal přes celou místnost, „najdete pokoje. Ráno se pro vás stavím.“

Shenegar Trott vstal a uklonil se. „Děkuji vám za laskavou nabídku, ale moji muži budou zneklidnění, pokud se ještě dnes večer nevrátím na loď. Zítra ráno se sem dostavím.“

„Jak si přejete," odvětil hoch.

„Jsme vděční za tvoji pohostinnost," řekl Hawkmoon, „ale dovol nám, abychom tě znovu varovali, že Shenegar Trott není tím, za koho jej pokládáš."

„Vaše neodbytná starostlivost je obdivuhodná," poznamenal Shene-gar Trott. Vesele mávl rukou na pozdrav a bezstarostně odkráčel ze sálu.

„Obávám se, že s vědomím, že náš nepřítel je v Dnarku, se příliš nevyspíme," poznamenal d'Averc.

Chlapec se usmál. „Ničeho se neobávejte. Velcí dobrodinci vám pomohou odpočívat a ochrání vás před jakoukoliv újmou. Dobrou noc, pá-nové. Uvidíme se zítra."

Chlapec ladně odkráčel z místnosti a Hawkmoon s d'Averkem se odebrali na inspekci kójí s lůžky a přikrývkami.

„Shenegar Trott chce tomu chlapci ublížit," řekl s jistotou Hawkmo-on.

„Myslím, že pokud to bude možné, měli bychom zkusit zajistit jeho bezpečnost," odvětil d'Averc. „Dobrou noc, Hawkmoone."

D'Averc se uchýlil do kóje a Hawkmoon vstoupil do své. Byla plná žhnoucích stínů a tichých tónů té nadpozemské ukolébavky, kterou předtím slyšel. Téměř okamžitě tvrdě usnul.

Kapitola 8. - Ultimátum

Hawkmoon se probudil dost pozdě a s pocitem naprosté odpočatosti, ale okamžitě zpozoroval, že žhnoucí stíny jsou nějak jiné. Zchladly, zmodraly a jakoby v obavách vířily po místnosti!

Hawkmoon rychle vstal a připnul si opasek s mečem. Zamračil se. Přemítal, zdali nebezpečí, které předvídal, již přišlo - nebo má teprve přijít. Velcí dobrodinci podle všeho nejsou schopni komunikace s lidmi.

D'Averc se přičítal do Hawkmoonovy kóje.

„Co myslíš, že se asi děje, Hawkmoone?“

„Nemám tušení. Plánuje snad Shenegar Trott invazi? Je chlapec v nesnázích?“

Všechny žhnoucí stíny najednou chladivě ovinuly oba muže a oni cítili, jak jsou jemně vystrkováni z kóje ven přes místnost, ve které povečeřeli, a neuvěřitelnou rychlostí dál chodbou, dokud nevyrazili z budovy a nebyli vrženi do zlatého světla.

Nato se rychlost Velkých dobrodinců snížila a d'Averk s Hawkmoonem, lapající po dechu leknutím z nečekaného činu žhnoucích stínů, se vznesli do vzduchu nad hlavní náměstí.

D'Averc byl bledý, protože nohama nestál na ničem pevném a žhnoucí stíny nyní vypadaly ještě nehmotnější než dosud. Přesto nespadli.

Dole na náměstí bylo vidět malé postavičky. Blížily se k válcovitě věži.

„To je celá armáda!“ zajíkal se Hawkmoon. „Musí jich být tisíce. To jsou ta Trottova prohlášení o mírové misi. Podnikl invazi do Dnarku! Ale proč?“

„Není to snad zřejmé, příteli?“ opáčil zachmuřeně d'Averc. „Hledá Kouzelnou hůlku. Kdyby ji měl ve své moci, bezpochyby by ovládl celý svět!“

„Ale on neví, kde se hůlka nachází!“

„Proto zřejmě útočí na věž. Vidíš - uvnitř už jsou bojovníci!“

Obklopení průsvitnými stíny a zlatým světlem oba muži neradostně shlíželi na scénu pod sebou.

„Musíme sestoupit,“ rozhodl konečně Hawkmoon.

„Ale vždyť jsme jen dva proti tisíci!“ připomněl mu d'Averc.

„Jistě - ale pokud Meč úsvitu opět přivolá Legii úsvitu, pak bychom proti nim mohli uspět!“

Velcí dobrodinci, jako kdyby porozuměli jejich slovům, je začali snášet k zemi. Hawkmoon cítil, že mu srdce stoupá do krku, jak rychle padali přímo na náměstí, nyní již hustě okupované maskovanými vojáky Temného impéria - bojovníky hroznivé Sokolí legie, jež se stejně jako Supí legie skládala z žoldáckých jednotek rebelů, kteří byli ještě brutálnější než samotní Granbretanci. Sokolí oči se zvedaly k obloze s vidinou krvavých hodů nabízených Hawkmoonem a d'Averkem; zobáky se chystaly rozcupovat maso obou nepřátel Temného impéria a meče, palčáty, sekery a oštěpy jako drápy

trčely do vzduchu, aby je roztrhaly.

Když žhnoucí stíny složily d'Averka a knížete kölnského u vchodu do věže, sotva stačili tasit meče, než sokolové zaútočili.

Ve vchodu do věže se však objevil Shenegar Trott a okřikl své muže.

„Zadržte, moji sokolové. Není zapotřebí prolévat krev. Mám chlapce!“

Hawkmoon s d'Averkem viděli, jak zvedá Jehamiu Cohnahlia za šaty a ukazuje zmítajícího se hochu svým mužům.

„Vím, že tohle město je plné nadpřirozených bytostí, které by nás jistě chtěly zastavit,“ vysvětlil hrabě, „a tudíž jsem si dovolil pojistit se po dobu, kterou tu zůstaneme. Kdyby na nás někdo zaútočil, kdyby byl někomu z nás zkriven jediný vlas, proříznu tomu chlapci hrdlo od ucha k uchu.“ Shenegar Trott se uchichtl. „K tomuto kroku jsem přistoupil pouze proto, abychom se vyvarovali nepříjemností na obou stranách...“

Hawkmoon chtěl udělat pohyb, jímž by přivolal Legii úsvitu, ale Trott mu káravě pohrozil prstem. „Chceš se snad stát příčinou chlapcovy smrti, vévodo z Kölnu?“

Zamračený Hawkmoon spustil paži k tělu a oslovil chlapce: „Varoval jsem tě před jeho věrolomností!“

„Ano...“ Hoch se zmítal, zpola udušen vlastní róbou. „Obávám se, že jsem měl tvým slovům - věnovat větší - pozornost, pane.“

Hrabě Shenegar se smál a maska se mu leskla zlatým světlem. „Tak - a teď mi pověz, kde ukrýváte Kouzelnou hůlku.“

Chlapec ukázal do věže. „Síň Kouzelné hůlky je uvnitř.“

„Ukaž mi kde!“ Shenegar Trott se obrátil ke svým mužům. „Hlídejte ty dva. Chci je pokud možno živé, protože krále Huona by nesmírně potěšilo, kdybychom se kromě Kouzelné hůlky vrátili i s oběma hrdiny z Kamargu. Když se pohnou, zavolejte mě a já mu uříznu ucho nebo raději obě.“ Vytáhl dýku a přidržel ji chlapci před obličejem. „Vy ostatní mě následujte.“

Shenegar Trott znovu zmizel ve věži a šest jeho sokolích bojovníků zůstalo jako stráž u Hawkmoona a d'Averka, zatímco ostatní následovali svého vůdce.

Hawkmoon se chmuřil. „Kdyby jen chlapec dal na naše slova!“ Neopatrně se ošil a sokolové se varovně pohnuli. „Jak máme Jehamiu - a Kouzelnou hůlku - teď před Trottem ochránit?“

Sokolové najednou ohromeně vzhlédli a d'Averkovy zraky je následovaly.

„Zdá se, že budeme vysvobozeni,“ usmál se d'Averc.

Žhnoucí stíny se vracely.

Dřív, než se sokolové stačili pohnout či promluvit, stíny zahalily oba muže a znovu je zvedly vysoko do vzduchu.

Zmatení sokolové jim sekali po nohách, jak stoupali, načež se otočili a utíkali do věže, aby vůdce zpravili o tom, co se přihodilo.

Velcí dobrodinci stoupali výš a výš a Hawkmoona s d'Averkem nesli s sebou. Zanesli je až do zlatého oparu, který zhoustl v neprostupnou zlatou mlhu, takže jeden druhého neviděli, o budovách města ani nemluvě.

Připadalo jim, že jsou v pohybu mnoho hodin, než si začali uvědomovat, že zlatá mlha řídne.

Kapitola 9. - Kouzelná hůlka

Jak se zlatá mlha rozplývala, Hawkmoon zamrkal, protože je obklopile všemožné barvy - vlny a paprsky, které ve vzduchu tvořily podivné obrazce - a všechny vycházely z jediného zdroje.

Mžoural očima do světla. Vznášeli se poblíž střechy síně, jejíž stěny vypadaly, jako kdyby byly zhotoveny z tabulí průhledného smaragdu a onyxu. Uprostřed haly se zvedalo malé pódium, na které ze všech stran vedly schody. A právě z předmětu na tomto pódium vycházely ty záhadné světelné konfigurace. Obrazce - hvězdy, kruhy, kužele a mnohem složitější vzory - se neustále pohybovaly, ale zdroj zůstal stejný. Byla to malá hůlka zhruba o délce krátkého meče, vyrobená z hutného černého materiálu, jenž na mnoha místech ztrácel barvu. Tato místa byla skvrnitě modrá.

Může to být Kouzelná hůlka? přemítal Hawkmoon. Na předmět takových legendárních schopností působí velmi nezajímavě. Představoval si, že bude vyšší než člověk a mnohem barevnější - ale tuto věčičku by unesl v jedné ruce!

Najednou se ze všech stran začali do síně hrnout vojáci. Byl to Shenegar Trott se svou Sokolí legií. Chlapec se stále zmítal v Trottově sevření; halu teď zaplnil smích hraběte ze Sussexu.

„Konečně! Je moje! Dokonce ani Král-Imperátor se mi neodvážil nic odepřít, jakmile budu mít Kouzelnou hůlku ve své moci.“

Hawkmoon popotáhl. Ve vzduchu ucítil jakousi hořkou sladkou vůni. Záhy síň zaplnil sladký bzučivý zvuk. Velcí dobrodinci s ním a s d'Averkem začali sestupovat, dokud nestanuli na schůdcích přímo pod Kouzelnou hůlkou. A v tom je zbystřil Shenegar Trott.

„Jak...?“

Hawkmoon na něj upřeně shlédl, zvedl levou ruku a ukázal prstem přímo na něj. „Pusť to dítě, Shenegare Trotte!“

Hrabě ze Sussexu se znovu uchichtl, ale rychle se z úleku vzpamatoval. „Nejprve mi řekněte, jak jste sem mohli dorazit dříve než já?“

„Za pomoci Velkých dobrodinců - těch nadpřirozených bytostí, kterých ses obával. A máme ještě další přátele, hrabě Shenegare.“

Trottova dýka se přiblížila těsně k chlapcovu nosu. „V tom případě bych musel být blázen, abych pustil svoji jedinou naději na svobodu - neřkuli na úspěch!“

Hawkmoon pozvedl Meč úsvitu. „Varuji tě, hrabě, tenhle meč, co nosím, není jen tak obyčejná zbraň! Vidíš, jak žhne růžovým světlem?“

„Ano - je moc hezký, jen co je pravda. Ale dokáže mne zastavit dřív, než hochovi vydlobnu oko z hlavy jako švestku ze sklenice?“

D'Averc se rozhlížel po té zvláštní místnosti, po neustále se měnících obrazcích světla, po podivných stěnách a po žhnoucích stínech, které nyní stály vysoko a zjevně vše pozorovaly. „Tohle je patová situace, Hawkmoone,“ zamumlal. „Stíny už nám nemohou dál pomáhat. Zřejmě nemají

takovou moc, aby se mohly vměšovat do lidských záležitostí."

„Kdybys hocha pustil, zvážil bych možnost nechat tě bez úhony opustit Dnark," navrhl Hawkmoon.

Shenegar Trott se rozesmál. „Opravdu? A vy dva byste z města vyhnali tisícovou armádu?"

„Nejsme bez spojenců," připomněl mu opětovně Hawkmoon.

„Možná. Ale navrhuji vám, abyste složili meče a podali mi tamhletu hůlku. Až ji dostanu, můžete mít chlapce."

„Živého?"

„Živého."

„Jak můžeme ze všech lidí uvěřit právě Shenegarovi Trottovi?" namítl d'Averc. „Zabije chlapce a potom se zbaví i nás. Granbretanští lordové nejsou příliš proslulí tím, že by drželi dané slovo."

„Kdybychom jen měli nějakou záruku," špitl zoufale Hawkmoon.

V tu chvíli za ním promluvil povědomý hlas a on se udiveně otočil.

„Nemáš jinou šanci, než chlapce propustit, Shenegare Trotte!" Hřmotný bas vycházel zpod přilbice Rytíře v černí a zlatě.

„Hej, můj bratr má pravdu..." Z druhé strany pódia se vynořil Orland Fank se svou obří válečnou sekerou na kůží vypoštovaném rameni.

„Jak ses sem dostal?" otázel se užaslý Hawkmoon.

„Mohl bych se zeptat stejně," culil se Fank. „Alespoň tu budete mít přátele, se kterými můžete prodiskutovat své nové dilema."

Kapitola 10. - Duch kouzelné hůlky

Shenegar Trott, hrabě ze Sussexu, se znovu uchichtl a zavrtěl hlavou. „No, takže jste čtyři, ale to ani trochu nemění stávající situaci. Já mám za sebou tisíc mužů. Mám chlapce. Takže laskavě ustupte stranou, pánové, abych si mohl vzít svoji Kouzelnou hůlku.“

Fankova vyzáblá tvář se rozšklebila v obrovském úsměvu, zatímco Rytíř v brnění jen klidně přešlápl na místě. Hawkmoon a d'Averc na ně jen tázavě hleděli. „Mám takový dojem, že váš argument má slabinu, drahý příteli,“ prohlásil Orland Fank.

„Kdepak, pane - nic takového.“ Shenegar Trott vykročil.

„Ale já řekl, že ji má, a basta.“

Trott se zarazil. „A jakou tedy?“

„Vy se domníváte, že toho hochu udržíte, nemám pravdu?“

„Zabiji ho dřív, než mi ho stačíte sebrat.“

„Hmm - ale vy se domníváte, že dítě samotné vám není schopno uniknout, nemám pravdu?“

„Nemůže se mi vytrhnout!“ Shenegar Trott zvedl dítě za volné roucho a hlasitě se rozesmál. „Vidíte!“

A vtom Granbretanec zavyl úlekem, když mu chlapec jakoby vyplul ze sevření a v mžiku přelétl síň jako dlouhý světelný pruh. Rysy obličeje zůstávaly viditelné, ale byly poněkud protažené. Síň zaplavila hudba a rozlila se po ní silná vůně.

Shenegar Trott bezvýsledně chňapal po chlapcově řídnoucí substanci, ale nemohl ji polapit, stejně jako nebylo možno uchopit žhnoucí stíny, které nyní pulzovaly ve vzduchu nad jejich hlavami.

„U Huonovy koule - on není člověk!“ vyjekl frustrovaný, rozlícený Trott. „On není člověk!“

„Nikdy také neprohlašoval, že jím je,“ odvětil vlídně Orland Fank a vesele mrkl na Hawkmoona. „Jste připraveni na pořádnou bitvu, pánové?“

„Ano,“ usmál se Hawkmoon. „To zajisté jsme!“

To už se ale hoch - nebo cokoliv to bylo - natahoval, aby se dotkl Kouzelné hůlky. Obrazce se rychle měnily a mnoho dalších zcela zaplnilo halu, takže jim tváře křížily pohyblivé mříže barev.

Orland Fank vše velmi pozorně sledoval a zdálo se, že ve chvíli, kdy do sebe Kouzelná hůlka pojala hocha, Orkneyovu tvář zaplavila lítost.

V síni po chlapci nezbylo ani stopy a Kouzelná hůlka se rozzářila jasnější černou barvou, jako kdyby začala vnímat své okolí.

Hawkmoon zalapal po dechu. „Kdo to byl, Fanku?“

Orland Fank zamrkal. „Kdo? No přece duch Kouzelné hůlky. Jen zřídka se zhmotní do lidské podoby. Dostalo se vám nezvykle vysoké pocty.“

Shenegar Trott soptil vzteky. Zmlkl, až když se zpod přilbice Rytíře v černi a zlatě ozval hřmotný bas. „Nyní se připrav na smrt, hrabě ze Sussexu.“

Trott se rozesmál jako šílený. „Vy jste nepoučitelní. Vždyť jste jen čtyři - a nás je tisíc. Zemřete a já si potom v klidu odnesu Kouzelnou hůlku!”

Rytíř se otočil k Hawkmoonovi. „Kníže kölnský, nechcete přivolat nějakou pomoc?”

„S radostí,” zazubil se Hawkmoon a pozvedl zářící meč vysoko nad hlavu. „Přivolávám Legii úsvitu!”

Síň zaplavila růžová záře, jež přebila pestrobarevné obrazce, které dosud tkvěly ve vzduchu. Z ní povstala stovka divokých bojovníků, každý zarámován vlastní šarlatovou aurou.

Bojovníci měli barbarské vzezření, jako kdyby pocházeli z nějaké dřívější, primitivní doby. V rukou třímali velké ostnaté kyje zdobené složitými řezbami a oštěpy ovázané chomáči obarvených chlupů. Hnědá těla i tváře měli potřeny barvami a jako jediný oděv jim sloužily skromné bederní roušky. Na rukou a nohou měli připásané ochranné dřevěné disky. Velké, černé oči bojovníků plály jakýmsi vzdáleným smutkem a hrdla propůjčovala hlas pochmurnému, skučivému žalozpěvu.

Byli to bojovníci Úsvitu.

Dokonce i otrlí vojáci Sokolí legie vykřikli hrůzou, když se bojovníci zčistajasna zhmotnili.

Shenegar Trott o krok couvl.

„Doporučuji vám složit zbraně a vydat se nám do zajetí,” nabádal neústupně Hawkmoon.

Trott zavrtěl hlavou. „Nikdy. I tak je nás víc než vás!”

„V tom případě musíme zahájit bitvu,” pronesl Hawkmoon a vykročil po schodech k nepříteli.

Nato Shenegar Trott vytasil svůj obří bojový meč a zaujal pozici. Hawkmoon po něm ťal Mečem úsvitu, ale Trott uskočil, sekl po Hawkmoonovi a těsně minul jeho břicho. Hawkmoon se ocitl v nevýhodě, protože Trott byl v plné zbroji, zatímco Hawkmoon měl na sobě pouze hedvábí.

Žalozpěv Legie úsvitu se proměnil v mohutný řev, jak se bojovníci vrhali ze schodů za Hawkmoonem a začali útočit kyji a bodat oštěpy. Krutí žoldáci Sokolí legie se s nimi statečně utkávali a rozdávali stejně ran jako přijali, ale byli naprosto demoralizováni, když zjistili, že za každého bojovníka Úsvitu, kterého zabili, se odnikud vynořil další, který ho nahradil.

D'Averc, Orland Fank a Rytíř v černi a zlatě pomalu sestupovali ze schodů a společně si razili cestu meči, jež používali jako tři kovová kyvadla, aby zahnali zuřivé sokoly. Shenegar Trott znovu zkoušel výpad na Hawkmoon a roztrhl mu rukáv košile. Hawkmoon máchl čepelí; Meč úsvitu se střetl s Trottovou maskou a prohnul ji tak, že její rysy nabyly ještě grotesknějšího výrazu.

Potom však Hawkmoon, který uskočil dozadu, aby se připravil na další útok, ucítil tupý úder do zátylku a ještě se stačil otočit, aby spatřil sokolího bojovníka, který jej udeřil rukojetí bojové sekery. Kníže kölnský se snažil vzpamatovat, ale začal se hroutit. Jak ztrácel vědomí, viděl, že se bojovníci

Úsvitu rozplývají do prázdnoty. Zoufale se pokoušel neomdlít, protože bojovníci podle všeho nemohli existovat, pokud on neměl vládu nad svými smysly.

Ale bylo již pozdě. Když dopadl na schody, zaslechl ještě Trottův škodolibý smích.

Kapitola 11. - Bratr zavražděn

Hawkmoon zaslechl vzdálený hluk bitvy, zavrtil hlavou a uvědomil si, že se dívá skrz rudočerný opar. Pokoušel se vstát, ale k zemi jej tiskly nejméně čtyři mrtvoly. Přátelé se činili.

S námahou zvedl hlavu a spatřil, že Shenegar Trott se probojoval až ke Kouzelné hůlce. Tam stál Rytíř v černi a zlatě, zjevně těžce raněn, ohrožován stovkou čepelí, a pokoušel se Granbretance zastavit. Ale Shenegar Trott zvedl obrovský palcát a udeřil jím Rytíře do přilbice. Ten se zapotácel a helma zůstala promáčknutá.

Hawkmoon nabral dech do plic a chraplavě zvolal: „Legie úsvitu! Vrať se ke mně! Legie úsvitu!”

Konečně se barbarští bojovníci znovu objevili a rubali do polekaných sokolů.

Hawkmoon se vypotácel po schodech na pódium, aby pomohl Rytíři, neschopen zjistit, zdali žije i někdo z ostatních. Vtom se na něj ale zřítila obrovská váha černožlatého brnění a málem ho srazila ze schodů. Podpíral zbroj ze všech sil, ale z té tíhy vycítil, že v Rytíři už není žádný život.

Snažil se zvednout hledí a ronil slzy pro muže, kterého až dosud nepovažoval za přítele, zvědavý, jak bude asi vypadat tvář rytíře, jenž tak dlouho řídil jeho osud, ale hledí se nepohnulo ani o píď, tak je pochroumal palcát Shenegara Trotta.

„Rytíři...”

„Rytíř je mrtev!” Shenegar Trott shodil masku a již sahal po Kouzelné hůlce a vítězně se ohlížel přes rameno na Hawkmoona. „Jako budeš za okamžik i ty, Doriane Hawkmoone!”

Se zuřivým výkřikem upustil Hawkmoon Rytířovo tělo a vylétl po schodech k nepříteli. Trott, vyveden z míry, se otočil a znovu pozvedl palcát.

Hawkmoon se vyhnul úderu a přiblížil se k hraběti. Na nejvyšším schodu se s ním uprostřed hrozného masakru pustil do boje.

Během zápasu s hrabětem spatřil d'Averka. Byl v polovině schodiště. Z košile mu zbývaly jen krvavé cáry a jednu paži měl bezvládně svěšenou podél těla, zatímco odrážel pět sokolích bojovníků. Ještě výš na schodech viděl stále živého Orlanda Fanka, jak nad hlavou mává válečnou sekerou a z hrdla se mu dere podivný mečivý pokřik.

Hawkmoon slyšel sípavý dech vycházet z tučných rtů a byl udiven Trottovou silou. „Zemřeš, Hawkmoone - musíš zemřít, jestli se má Kouzelná hůlka stát mou!”

Hawkmoon supěl a zápolil s hrabětem. „Nikdy nebude tvá. Není na světě člověka, který by ji směl vlastnit!”

Náhlym výpadem prolomil Trottův kryt a udeřil jej vší silou do obličeje. Hrabě vyjel a znovu se vyřítil do útoku, ale Hawkmoon zvedl nohu, těžkou botou jej kopl do hrudi a poslal zády proti pódium. Ve zlomku vteřiny zvedl ze země svoji zbraň a když se na něj Shenegar Trott znovu hnál, naběhl

přímo na špičku Meče úsvitu. A tak zemřel s oplzlou nadávkou na rtech a s posledním ohlédnutím po Kouzelné hůlce.

Hawkmoon vytáhl meč z Trottovy mrtvoly a rozhlédl se. Legie úsvitu dokončovala svoji práci dobíjejíc poslední hrstku sokolů, zatímco d'Averc s Fankem se vyčerpaně opírali o pódium pod Kouzelnou hůlkou.

Brzy bylo pár posledních stenů umlčeno, jak ostrnaté kyje dopadaly na sokolí hlavy, a rozhostilo se ticho až na slabé, melodické bzučení a těžký dech tří přeživších.

V okamžiku, kdy zemřel poslední Granbretanec, Legie úsvitu zmizela.

Hawkmoon zíral na obézní mrtvé tělo Shenegara Trotta a zamračil se.

„Zabili jsme jednoho - ale jestliže sem byl vyslán jeden, budou nás sledovat další. Dnark již není před Temným impériem bezpečný.“

Fank popotáhl a předloktím si otřel nos. „Je na tobě, aby Dnark zůstal bezpečný - aby zůstal bezpečný i zbytek světa.“

Hawkmoon se trpce usmál. „A jak to mám provést?“

Frank již chtěl odpovědět, ale potom mu oči zabloudily k obří mrtvole Rytíře v černi a zlatě. Zasípal: „Bratře!“ Sestoupil po schodech, upustil sekeru a vzal tělo ve zbroji do náruče. „Bratře...?“

„Je mrtev,“ oznámil mu šeptem Hawkmoon. „Zemřel rukou Shenegara Trotta, když bránil Kouzelnou hůlku. Hned nato jsem Trotta zabil...“

Fank plakal.

Dlouho všichni tři jen tak stáli a přehlíželi jatka, která po bitvě zůstala. Síň Kouzelné hůlky byla plná mrtvol. Dokonce i obrazce ve vzduchu jako by se zbarvily do červena a ani hořkosladká vůně vzduchu nedokázala přerývat pach smrti.

Hawkmoon zasunul Meč úsvitu do pochvy. „A co dál?“ zeptal se. „Vykonali jsme práci, kterou jsme vykonat měli. Úspěšně jsme ochránili Kouzelnou hůlku. Můžeme se teď vrátit do Evropy?“

Vtom se za nimi ozval nějaký hlas; byl to onen sladký hlásek chlapce Jehamii Cohnahlia. Hawkmoon se otočil a spatřil, že hoch stojí v místě určeném Kouzelné hůlce a drží ji v ruce.

„Kníže kölnský, vezmi si to, co ti po právu náleží,“ pronesl chlapec a oči jako mandle se mu rozzářily upřímným pohnutím. „Vezmi Kouzelnou hůlku do Evropy a tam rozhodni o osudu Země.“

„Do Evropy? Já myslel, že ji odtud nelze odnést.“

„Ty jediný jako její vyvolený můžeš Kouzelnou hůlku odnést.“ Chlapec se natáhl k Hawkmoonovi s Kouzelnou hůlkou v ruce. „Ochráň ji. A nechť ona ochrání tebe.“

„A jak ji vlastně máme používat?“ otázal se d'Averc.

„Jako svoji standartu. Nechť všichni lidé vědí, že Kouzelná hůlka je de s vámi - že máte Kouzelnou hůlku na své straně. Povězte jim, že to byl

baron Meliadus, kdo se opovážil složit přísahu na Kouzelnou hůlku a tedy uvedl do pohybu události, které zcela zničí jednoho nebo druhého účastníka. Ať již to dopadne jakkoliv, bude to definitivní. Vtrhněte do Granbretanu, pokud můžete, a osvobodte Evropu, nebo při uskutečňování tohoto cíle padněte. Schyluje se k poslední velké bitvě mezi Meliadem a Hawkmoonem a tu bude řídit Kouzelná hůlka!"

Hawkmoon neschopen slova hůlku přijal. Připadala mu chladná, mrtvá a velmi těžká, ačkoliv obrazce na ní stále zářily.

„Strč si ji pod košili," radil mu hoch, „a nikdo nespatri její moc, dokud si sám nebudeš přát, aby byla odhalena."

„Děkuji ti," hlesl Hawkmoon.

„Velcí dobrodinci ti pomohou najít cestu domů," pokračoval hoch. „Sbohem, Hawkmoone."

„Sbohem? Kam odcházíš?"

„Tam, kam patříím."

A znenadání se hoch opět začal měnit v pruh zlatého světla, který stále připomínal lidskou postavu, aby se přelil do Kouzelné hůlky, která v Hawkmoonově sevření zteplala, ožila a byla najednou mnohem lehčí.

Hawkmoon se slabě zachvěl, když si zastrkoval kouzelnou hůlku pod košili.

Když vycházeli ze síně, d'Averc si všiml, že Orland Fank stále tiše pláče.

„Co tě trápí, Fanku?" zeptal se ho d'Averc. „Stále ještě truchlíš pro padlého bratra?"

„Ano - ale ještě víc truchlím pro svého syna."

„Tvůj syn? Co je s ním?"

Orland Fank ukázal prstem na Hawkmoona, který se loudal za nimi s hlavou v myšlenkách sklopenou k zemi. „Teď ho má on."

„Jak to myslíš?"

Fank vzdychl. „Musí to tak být, já vím. Ale přesto, jsem jen člověk, takže jsem na rozdíl od jiných bytostí schopen pláče. Myslel jsem Jehamiu Cohnahlia."

„Toho chlapce! Ducha kouzelné hůlky?"

„Tak, tak. To byl můj syn - nebo jsem to byl já sám - těmto věcem jsem nikdy zcela neporozuměl..."

KNIHA DRUHÁ

Jak je psáno: „Ti, kdo složí přísahu na Kouzelnou hůlku, musí následně získat nebo trpět v důsledku takto určeného běhu osudu, který uvedli do pohybu.“ A baron Meliadus z Kroidenu takovou přísahu složil, přísahal pomstu hradu Brass, přísahal, že Yisselda, dcera hraběte Brasse, bude jeho. A právě tehdy, před mnoha měsíci, určil běh osudu; osudu, jenž ho vtáhl do podivných ničivých pletich, které Dorianu Hawkmoonovi připravily bouřlivá a neskutečná dobrodružství ve vzdálených zemích a které se nyní blížily ke svému hrozivému rozuzlení.

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1. - Šepot v tajných komnatách

Z verandy se naskýtal výhled na krvavě rudou řeku Tayme, která se líně proplétala srdcem Londry mezi ponurými, šílenými věžemi tohoto města.

Občas nad nimi prolétla ornitoptéra jako zářivý kovový pták a bronzové či ebenové bárky na řece převážely náklad z pobřeží a zpět. Byly to cenné poklady: spousty uloupeného zboží a mnoho mužů, žen a dětí, z nichž se stanou otroci Londry. Markýza se šarlatovými hedvábnými štrápci chránila všechny, kdo seděli na verandě, před pohledy shora a její stín znemožňoval, aby byli pozorováni z řeky.

Na verandě stál mosazný stůl a dvě zlaté židle, čalouněné modrým plyšem. Na bohatě zdobeném platinovém tácu na stole stál tmavozelený skleněný džbán s vínem a dvě stejné číše.

Po každé straně dveří na verandu hlídkovala nahá dívka s tvářemi, ňadry a genitáliemi silně zvýrazněnými růží. Kdokoliv obeznámený s praktikami u Huonova dvora by poznal, že otrokyně patří baronu Meliadovi z Kroidenu, protože pouze on zaměstnával výhradně ženské služebnictvo a zarputile trval na tom, aby jeho jedinou livrejí byla právě zmíněná růž. Jedna z dívek, které upřeně hleděly na řeku, byla blondýnka, téměř jistě z Kölnu v Německu, který baron jako jeho dobyvatel po právu vlastnil. Druhá dívka byla tmavá, nepochybně z nějaké provincie na středním východě, kterou baron Meliadus prostřednictvím krve a meče připojil ke svým statkům.

V jednom zlatém křesle seděla žena, od hlavy až k patě oděná do bohatého brokátu a se stříbrnou maskou, která jemnými rysy připomínala volavku, na obličej. Vedle ní seděl muž v černém koženém obleku s mohutnými rameny, na nichž spočívala maska představující velikého, zuřivého vlka. Zasunul do poháru zlatou trubičku; druhý konec prostrčil otvorem v masce, aby mohl pomalu nasávat víno.

Mezi těmito dvěma osobami panovalo ticho a jediné zvuky k nim doléhaly zpod verandy - šplouchání vlnek, které narážely o bárky a o stěny vzdálené věže, zatímco někde vysoko nad nimi se kdosi hlasitě smál a volal z ornitoptéry, jejíž kovová křídla mávala tak pomalu, jako kdyby se ocelový pták chystal přistát na rovné plošině jedné z věží.

Po drahé chvíli postava ve vlčí masce promluvila tichým, rozechvělým hlasem. Druhá osoba nepohnula hlavou ani nedávala nijak jinak najevo, že cokoli slyší, a dál hleděla na krvavě rudou řeku, jejíž podivná barva pocházela od splašků, jež se do ní řinuly z výpustí poblíž koryta.

„Víš, on jistý stín podezření padá i na tebe, Flano. Král Huon si myslí, že bys mohla mít něco společného se záhadným šílenstvím, které strážé postihlo oné noci, kdy uprchli vyslanci Asiokomuny. Tímto názorem bezpochyby nikterak nepomáhám své věci, ale mám na srdci pouze naši milovanou vlast - pouze slávu Granbretanu.“

Muž se odmlčel, jako kdyby čekal odpověď. Žádnou nedostal.

„Je zřejmé, Flano, že současná situace u dvora nespěje k blahu naší

říše. Samozřejmě, že jako skutečný syn Granbretanu zbožňuji výstřednost, ale mezi výstředností a senilitou je značný rozdíl. Chápeš, co tím míním?"

Flana Mikosevaarová neřekla nic.

„Tvrdím," pokračoval, „že potřebujeme nového vládce - Císařovnu. Naživu je pouze jediná osoba, která je pokrevně spřízněna s Huonem - jediná, kterou by všichni přijali jako právoplatnou nástupkyni; jako legálního dědice trůnu Temného impéria."

Opět žádná odpověď.

Postava v masce vlka se naklonila. „Flano?"

Volavčí maska se otočila k vrčícímu vlkovi.

„Flano - ty bys byla Granbretanu skvělou Královnou-Imperátorkou. Se mnou jako s regentem bychom mohli zajistit bezpečnost našeho národa a všech teritorií, učinit Granbretan ještě větším - osvojit si celý svět!"

„A co bychom s tím světem dělali, jakmile by nám patřil, Meliade? " promluvila Flana Mikosevaarová poprvé.

„Užívali bychom si ho, Flano! A využívali ho!"

„To se člověku to znásilňování a vraždění nikdy neomrzí? Mučení a ničení?"

Meliada její poznámka zjevně zarazila. „Samozřejmě, člověka může znudit cokoliv, ale jsou i jiné věci - například Kalanovy experimenty - a také Taragormovy, když už jsme u toho. Kdyby naši vědci měli k dispozici zdroje celého světa, dokázali by cokoliv. Mohli bychom putovat do nových světů a dobývat je - naše moudrost a um proti celému vesmíru! Dobrodružství Granbretanu by mohlo trvat miliony let!"

„A je dobrodružství a senzací tím jediným, o co bychom měli usilovat, milý Meliade?"

„Jistěže - proč ne? Vše je pouze chaos, existence nemá žádný význam, žítí má jen jedinou výhodu a tou je možnost objevit všechny vjemy, kterých jsou lidská mysl a tělo schopny. To bude jistě trvat nejméně milion let."

Flana přitakala. „Pravda, koneckonců je to naše krédo." Vypadalo to, že vzdychla. „A domnívám se, že bych s tvým plánem mohla souhlasit, Meliade, protože to, co navrhuješ, není o nic nudnější než cokoliv jiného." Pokrčila rameny. „Dobrá tedy, budu tvou královnou, až mě budeš potřebovat - a když Huon zradu odhalí, nu což, smrt pro mě bude spíš úlevou."

Meliadus ohromen tímto výrokem vstal od stolu. „Neprozradíš nikomu ani slovo, dokud nepřijde správná chvíle, Flano?"

„To ti slibuji."

„Skvěle. A nyní musím navštívit Kalana. Je mému plánu nakloněn, protože pokud uspějeme, znamená to širší pole působnosti pro jeho experimenty. Dokonce i Taragorm stojí na mé straně..."

„Ty věříš Taragormovi? Vždyť vaše rivalita je všeobecně známa."

„Ach ano, pravda - nenávidím Taragorma a on nenávidí mě, ale tato vzájemná nenávisť je momentálně oslabena. Určitě si vzpomínáš, že naše

nepřátelství vzniklo kvůli Taragormovu sňatku s mou sestrou, která měla původně v úmyslu provdat se za mě. Ale má sestra se zkompromitovala - zaslechl jsem, že s jistým šakalem - a Taragorm na to přišel. Proto, jak ses jistě doslechla, byla sestra i s tím oslem nějakým záhadným způsobem zavražděna vlastními otroky. Taragorm a já jsme se těch otroků společně zbavili a během této epizodky jsme znovu objevili cosi z našeho starého přátelství. Mému švagrovi můžeme důvěřovat. Navíc nabyl dojmu, že Huon příliš omezuje jeho výzkumy."

Po celou tu dobu jejich hlasy nepřekročily hranici šepotu, aby je neslyšely dokonce ani otrokyně u dveří.

Meliadus se Flane uklonil a než odešel, luskl prsty na dívky, aby mu odběhly připravit nosítka a odnesly jej chodbami zpět do jeho domova.

Flana dál upřeně hleděla na vodu a téměř nevnímala Meliadův plán, protože snila o svém krásném d'Averkovi a o dnech, které mají před sebou, až se znovu setkají a její milovaný Huillam ji odvede z Londry a od nechutných dvorských intrik - třeba ji odveze na nějaké své venkovské sídlo ve Francii, které by mu jako královna mohla vrátit.

Vlastně by mohlo být výhodné stát se Královnou-Imperátorkou. V takovém případě by si sama mohla vybrat manžela, a tím manželem by se samozřejmě stal d'Averc. Mohla by mu prominout jeho zločiny proti Granbretanu, možná dokonce amnestovat jeho společníky - Hawkmoona a ostatní.

Ale to ne, Meliadus by možná přistoupil na milost pro d'Averka - ale určitě ne pro ostatní.

Možná je ten plán naprosto bláhový. Vzdychla. Vlastně jí to bylo jedno. Vždyť si ani nemohla být jista, zdali je d'Averc ještě naživu. Doposud neviděla jediný důvod, proč nepřijmout alespoň pasivní roli v Meliadově zradě, přestože i ona tušila hrůzné důsledky případného nezdaru. Baron musí být opravdu zoufalý, když zvažuje možnost svrhnout dědičného vládce. Za celé dva tisíce let jeho vlády se žádný Granbretanec neopovážil ani pomyslet na Huonovu abdikaci. Flana vlastně nikdy netušila, že je něco takového možné.

Otřásla se. Kdyby se stala královnou, určitě by si ne zvolila nesmrtelnost - zvláště pokud to znamená stát se tak odporně scvrklým stvořením, jakým je Huon.

Kapitola 2. - Konverzace u mentálního stroje

Kalan z Vitallu ohmatával hadí masku svýma starýma, bledýma rukama, na nichž vystávaly žíly - připomínaly modré, vlnící se hady. Před ním se nacházela hlavní laboratoř - velká hala s nízkým stropem, ve které muži odění do uniforem a masek Řádu hada, jehož byl Kalan Velkým konstáblem, prováděli pokusy. Podivné stroje vydávaly ještě podivnější zvuky a pachy a všude kolem práskaly miniaturní barevné blesky, takže celá prostora laboratoře připomínala spíše nějakou pekelnou dílnu. Lidské bytosti různého pohlaví byly tu a tam spoutány nebo uzavřeny do strojů, a vědci na nich prováděli pokusy s myslí a tělem. Většina z nich byla nějakým způsobem umlčena, ale někteří křičeli či naříkali nezvykle šílenými hlasy, často k nevoli vědců, které to rušilo a proto jim cpali do úst roubíky, vyřezávali hlasivky nebo použili nějakou jinou rychlou metodu, jak dosáhnout určité míry ticha pro svoji práci.

Kalan položil Meliadovi ruku na rameno a ukázal na stroj opodál, který nikdo neobsluhoval.

„Pamatuješ si na mentální stroj? Ten, který jsem použil k otestování Hawkmoonovy mysli?“

„Ano,“ zabručel Meliadus. „To je ten stroj, který tě přesvědčil, že Hawkmoonovi můžeme věřit.“

„Nepočítali jsme s nepředvídatelnými faktory,“ hájil se Kalan. „No, ale proto jsem se o svém malém vy nálezu nezmiňoval. Dnes ráno jsem byl požádán, abych jej použil.“

„Kým?“

„Přímo Králem-Imperátorem. Zavolal si mne do trůnního sálu a nařídil mi, abych podrobil zkoušce jednoho z jeho dvořanů.“

„Koho?“

„Koho bys asi myslel, můj pane?“

„Mne?“ vyhrkl pobouřeně Meliadus.

„Přesně tak. Myslím, že pochybuje o tvé věrnosti, pane barone.“

„Jak moc, myslíš?“

„Nijak zvlášť. Huona podle všeho trápí pouze to, že se příliš upínáš na osobní mstu, zaměřenou proti Hawkmoonovi, takže ti nezbývá potenciál pro jeho plány. Myslím, že chce pouze vědět, jak silná by byla tvá loajalita v případě, že by ses musel vzdát svých plánů.“

„Hodláš jeho rozkazu uposlechnout, Kalane?“

Kalan pokrčil rameny. „Navrhuješ snad, abych ho ignoroval?“

„Ne - ale co budeme dělat?“

„Samozřejmě tě budu muset podrobit zkoušce mentálním strojem, ale domnívám se, že jsem schopen dospět k výsledkům, které budou v naprostém souladu s našimi zájmy.“ Kalan se pod maskou dutě zachechtal. „Začneme tedy, milý Meliade?“

Meliadus váhavě vykročil, nervózně pohlížíje na zářící stroj z rudé-

ho a modrého kovu se všemi těmi záhadnými trčícími pákami, těžkými kloubovými rameny a různými doplňky netušeného účelu. Hlavní částí stroje byl však obrovský zvon, zavěšený na složité konstrukci.

Kalan zatáhl za páku a udělal omluvné gesto. „Kdysi jsme tento stroj přechovávali v místnosti určené pouze jemu, ale v poslední době začala být nouze o prostor. To je jedna z mých hlavních stížností. Je toho po nás žádáno tolik a dostáváme velmi málo prostoru, ve kterém máme docílit výsledků.“ Ze stroje vyšel zvuk jako dech nějakého gigantického zvířete. Meliadus o krok ustoupil. Kalan se znovu uchichtl a pokynul sluhům v hadích maskách, aby mu pomohli s ovládáním stroje.

„Kdyby sis laskavě mohl stoupnout pod zvon, barone Meliade, a my ho okamžitě spustíme,“ naznačil Kalan.

Podezřívavě a pomalu se Meliadus postavil na určené místo. Zvon začal klesat, až jej docela přikryl, a jeho masité stěny se chvěly, dokud se přesně nevytvarovaly podle baronova těla. Potom Meliadus ucítil, jako kdyby mu do hlavy někdo vrazil žhavé dráty a zaryl mu je do mozku. Pokoušel se zakřičet, ale byl umlčen. Halucinace začaly - vize a vzpomínky z jeho života - převážně na bitvy a krveprolití, ačkoliv mu před očima často vystávala nenáviděná tvář Doriana Hawkmoona a měnila se v miliony děsivých stínů, stejně jako tvář ženy, po níž nevýslovně toužil. Yisselda z Brassu. Jeho život se začal odvíjet z věčnosti, celý se postupně skládal, dokud si Meliadus nevybavil vše, co se mu kdy přihodilo, všechno, na co kdy myslel nebo o čem snil, ne však po pořádku, ale podle důležitosti. Úplně nejvýše se vznášely touha po Yisseldě, nenávisť k Hawkmoonovi a plány na svržení Huona.

Nato se zvon zvedl a Meliadus znovu hleděl na Kalanovu masku. Meliadus se cítil duševně očištěn a měl dobrou náladu.

„Takže, milý Kalane, co jsi zjistil?“

„V tomto stádiu nic, co bych již nevěděl. Vypracování celkového posudku bude trvat hodinu či dvě.“ Uchichtl se. „Imperátor by byl jistě pobaven.“

„Ano. Doufám, že ho neuvidí.“

„Něco sice uvidí, Meliade, ale to mu ukáže, že tvá nenávisť k Hawkmoonovi vyhasíná a že láska k Imperátorovi je trvalá a hluboká. Neříká se snad, že láska a nenávisť k sobě mají velmi blízko? Takže s malým přispěním z mé strany se nenávisť pociťovaná k Huonovi promění v lásku.“

„Výborně. A nyní si pohovořme o zbytku mého plánu. Nejprve musíme najít způsob, jak vrátit hrad Brass do této dimenze - nebo najít cestu z té naší do jejich - za druhé musíme získat prostředky k opětovné aktivaci Černého drahokamu v Hawkmoonově čele a tím ho znovu dostat do naší moci. A nakonec musíme vyvinout zbraně, které by nám pomohly překonat Huonova vojska.“

Kalan přikývl. „Samozřejmě. Máme již nové motory, které jsem vyvinul pro lodě...“

„Lodě, se kterými odplul Trott?“

„Ano. Ty motory pohánějí lodě rychleji a dál, než cokoliv doposud vynalezené. Trottovy lodě jsou jediná plavidla vybavená tímto pohonem. Trott by se nám měl každým dnem ohlásit.“

„Kam vlastně plul?“

„Nejsem si jist. To ví jen on a král Huon - ale muselo to být velmi daleko - přinejmenším několik tisíc mil. Možná do Asiokomuny.“

„To je velmi pravděpodobné,“ souhlasil Meliadus. „Přesto ale na chvíli zapomeňme na Trotta a diskutujme o detailech našeho plánu. Také Taragorm pracuje na vynálezu, který by nám mohl pomoci dosáhnout na hrad Brass.“

„Snad by bylo nejlepší, aby se Taragorm soustředil na tuto linii výzkumu, vzhledem k tomu, že je to jeho obor, zatímco já se pokusím najít způsob, jak aktivovat Černý drahokam,“ navrhl Kalan.

„Snad ano,“ zamumlal Meliadus. „Nejprve to zkonzultuji se švagrem. Nyní tě opustím a zakrátko se zase vrátím.“

Po těchto slovech Meliadus přivolal otrokyně s nosítky. Vlezl do nich, pokynul Kalanovi na rozloučenou a nasměroval dívky do Paláce času.

Kapitola 3. - Taragorm z Paláce času

Taragormovým podivným palácem ve tvaru obřích hodin se rozléhalo neustálé klapání, řinčení, svistot kyvadel a rachtání kladek. Taragorm v obrovité masce hodin, které ukazovaly přesný čas stejně jako všechny ostatní hodiny v paláci, uchopil Meliada za paži a vedl jej Kyvadlovou halou, kde se nízko nad Meliadovou hlavou houpalo obrovité mosazné závaží kyvadla. Připomínalo ozdobné, zářící slunce a padesát tun jeho váhy létalo halou sem a tam.

„Buď zdráv, bratře,“ křikl Meliadus, aby přehlušil ten všudypřítomný lomoz, „poslal jsi mi zprávu, kterou podle tvého názoru rád uslyším, ale já jsem z ní vytušil pouze, že tě mám navštívit.“

„Ano, myslel jsem si, že bude lepší, když ti to povím v soukromí. Pojď.“ Taragorm vedl Meliada krátkou chodbou do malé místnosti, v níž stály pouze jediné starobylé hodiny. Taragorm zavřel dveře a rozhostilo se relativní ticho. Ukázal na hodiny. „To jsou pravděpodobně nejstarší hodiny na světě, bratře - přezdívá se jim 'prahodiny' a byly sestrojeny Thomasem Tompionem.“

„To jméno jsem nikdy neslyšel.“

„Jeden mistr řemeslník - největší své doby. Žil dávno před příchodem Tragického milénia.“

„Opravdu? A má tato věcicka něco společného s tvou zprávou?“

„Samozřejmě, že ne.“ Taragorm tleskl a otevřely se postranní dveře. Jimi vstoupil vyzábělý, otrhaný muž s tváří zakrytou maskou z obyčejné, popraskané kůže. Ironicky se Meliadovi uklonil.

„Kdo je to?“

„To je Elvereza Tozer, bratře. Vzpomínáš si na to jméno?“

„Samozřejmě! Muž, který ukradl Myganův prsten a nato zmizel!“

„Přesně tak. Povězte mému bratru baronu Meliadovi, kde jste byl, mistře Tozere.“

Tozer se znovu uklonil, posadil se na okraj stolu a doširoka rozpřáhl ruce. „Nuže, byl jsem na hradě Brass, můj pane?“

Meliadus se k Tozerovi zničehonic vrhl přes celou místnost a popadl překvapeného dramatika za košili. „Kde že jsi byl?“ zavrčel na něj.

„Na h-hradě Brass, Vaše Důstojnosti.“

Meliadus Tozerem zatřásl a zvedl jej nad zem.

„Jak!“

„Dostal jsem se tam čistě náhodou - byl jsem zajat Hawkmoonem z Kölnu - uvězněn - byl mi zabaven prsten - bez prstenu jsem nemohl zůstat - utekl jsem - a dorazil zpět sem...“ Tozer se zajíkal strachy.

„Přinesl však velmi zajímavou informaci,“ doplnil Taragorm. „No, jen mu to pověz, Tozere.“

„Stroj, který je ochraňuje - který je drží v té odlišné dimenzi - se nachází v podzemních kobkách hradu, kde je bedlivě střežen. Je to krystalový

stroj, který získali v zemi zvané Soriandum. Přenesl je tam a zajišťuje jim bezpečnost."

Taragorm se zasmál. „Je to pravda, Meliade. Nejméně tucet krát jsem ho podrobil testu, jestli nelže. O tom krystalovém stroji jsem již slyšel, ale upřímně řečeno jsem pochyboval, že ještě existuje. A myslím, že s dodatečnými informacemi, které mi Tozer poskytl, mohu uspět."

„Můžeš nás přenést ke hradu Brass?"

„Ó, mám na mysli něco mnohem pohodlnějšího, bratře - jsem si jist, že zakrátko dokáži přenést hrad Brass zpátky k nám."

Meliadus chvíli na Taragorma tiše zíral, poté se rozchechtal. Jeho smích byl tak hřmotný, že málem přehlušil zvuky hodin.

„Konečně! Konečně, bratře! Děkuji ti, mistře Tozeire! Osud jasně stojí na mé straně!"

Kapitola 4. - Meliadova mise

Následujícího dne byl Meliadus předvolán do Huonova trůnního sálu.

Po cestě do paláce se Meliadus soustředěně mračil. Zradil ho snad Kalan? Prozradil vědec Huonovi skutečné výsledky testu v mentálním stroji? Nebo se Král-Imperátor dovítí sám? Koneckonců, monarcha je nesmrtelný. Žije již dva tisíce let a nepochybně se za svůj život mnohému přiučil. Byly Kalanovy zprávy upravené natolik neobratně, že se jimi Huon nenechal ošálit? Meliadus cítil, jak jeho nervozita stoupá. Znamená to snad, že je všemu konec? Nařídí Huon gardě kudlanek, aby ho zlikvidovala?

Obrovské dveře se otevřely. Cestu mu zastoupili bojovníci Rádu kudlanky. Na vzdáleném konci se leskla černá a tajemná trůnní koule.

Meliadus vykročil. Po drahé chvíli k ní dorazil a uklonil se jí, ale zůstávala tajuplně černá a neprůhledná. Hraje si s ním Huon?

Nakonec se koule začala barvit do temně modré, potom zelené, růžové a nakonec do bílé, aby odhalila scvrklé tělo s ostrýma, zlomyslnýma očima, které si Meliada prohlížely.

„Barone...”

„Nejvznešenější z vládců.”

„Jsme vámi potěšeni.”

Meliadus užasle vzhlédl. „Velký Imperátore?”

„Jsme vámi potěšeni a chceme vám vyjádřit svůj vděk.”

„Vznešený princ?”

„Samozřejmě víte, že se Shenegar Trott vypravil na zvláštní expedici.”

„Ano, mocný monarcho.”

„A také víte, kam jel.”

„Nevím, světlo vesmíru.”

„Plul do Amarehku, aby tam objevil, co by si s tímto kontinentem mohl počít - zjistit, jestli bychom tam v případě vylodění našich vojsk narazili na nějaký odpor.”

„Má to snad znamenat, že narazil na odpor, nesmrtelný vládce...?”

„Ano. Měl se vrátit již více než před týdnem. Máme o něj obavy.”

„Domníváte se, že je mrtev, vznešený Imperátore?”

„To bychom velmi rádi zjistili - a také bychom se chtěli dozvědět, kdo jej, pokud se tak stalo, zabil, barone Meliade. Hodláme svěřit druhou expedici do vašich rukou.”

Meliada to zprvu rozzuřilo. On že má hrát druhé housle tomu tlustému nadutci Trottovi! On, Meliadus, bude plýtvat časem pojížděním po pobřeží vzdáleného kontinentu v naději, že objeví Trottův trus! Ani náhodou! Zaútočí na trůnní kouli hned, pokud ho ten senilní blázen v ní nenechá v momentě setnout. Pak ale polkl svoji zuřivost a v hlavě se mu začal formovat nový plán.

„Jsem poctěn, králi všehomíra!" pronesl s posměšnou pokorou.
„Mohu si vybrat posádku?"

„Jestli si to přejete."

„Potom si vezmu muže, kterými si mohu být jist. Příslušníky Řádu vlka a Řádu supa."

„Ale to nejsou mořeplavci. Nejsou to dokonce ani obyčejní námořníci!"

„Mezi supy nějací námořníci jsou, Imperátore světa, a právě tyto muže si hodlám vybrat."

„Jak myslíte, barone Meliade."

Meliadus byl ohromen zjištěním, že Trott plul do Amarehku. To v něm vzbudilo ještě větší nevoli - Huon pověřil hraběte ze Sussexu úkolem, který po právu náležel jemu. Další křivda, kterou je třeba napravit, uvědomil si. Byl rád, že se neunáhlil a úkol nakonec přijal - nebo předstíral, že ho přijímá. Stvoření, které bylo od této chvíle jeho úhlavním nepřítelem - tedy hned po Hawkmoonovi - mu právě poskytlo skvělou příležitost.

Meliadus předstíral chvilkové zahloubání. „Pokud jste přesvědčen, že supi nejsou hodnověrní, monarcho prostoru a času, smím navrhnout, abych s sebou vzal jejich náčelníka..."

„Jejich náčelníka? Vždyť Asrovak Mikosevaar je mrtev - zabít Hawkmoonem!"

„Ale vdova po něm zdělila i postavení konstábla..."

„Flana! Žena!"

„Ano, Velký Imperátore. Ona je zvládne."

„Nikdy by mě nenapadlo, že by hraběnka z Kanbe-y se svou pověstnou povrchností dokázala ovládnout třeba jen králíka, ale je-li to vaše přání, můj lorde, budiž."

Celou následující hodinu diskutovali o detailech plánu a král poskytl Meliadovi všechny dostupné informace související s Trottovou první expedicí.

Když Meliadus odcházel, hluboko v duši skrýval pocit vítězství.

Kapitola 5. - Flotila v Deau-Veru

Na sinalém moři pod věžatým městem Deau-Ver, chráněna z obou stran nábřežími ze šarlatového kamene, kotvila malá flotila. Na rozlehlých střechách staveb stály se složenými křídly tisíce ornitoptér umně vytepaných do tvarů mýtických ptáků a bytostí; dole na ulicích se hemžili jejich piloti v maskách vrány a sovy, mísili se s námořníky v přilbách ve tvaru ryby a mořského hada, a s pěchotou a jízdou - prase, medvěd, pes, koza a býk - kteří se připravovali zdolat kanál. Ne však za pomoci lodí, ale po slavném Stříbrném mostě, jehož smělá křivka mizející v dáli byla vidět na konci města. Odtud se sličná, třpytivá konstrukce, zatížená neustálým provozem, klenula až na kontinent.

Válečné lodě v přístavu byly napěchované vojáky ve vlčích a supích přilbách, po zuby ozbrojenými meči, oštěpy, luky a ohňostřily. Vlajková loď nesla jak korouhev Velkého konstábla Řádu vlka, tak i standartu Velkého konstábla Řádu supa, který byl kdysi pouhou Supí legií, ale král Huon ji pozvedl do stavu řádu za úspěchy v bitvách svedených v Evropě a také na památku jejího padlého, krvelačného velitele Asrovaka Mikosevaara. Lodě samotné byly zajímavé tím, že neměly žádné plachty a namísto nich se na obou bocích skvěla obrovská lopatková kola. Ta byla sestrojena ze dřeva a kovu - dřevo ozdobně vyřezávané a kov tepaný barokními obrazci. Na bocích lodí visely panely, a každý zobrazoval nějaké velké vítězství Granbretanu. Na předních plavidel stáli jako pozlacené figurky starobylí bohové Granbretanu - Jhone, Jhorg, Phowl, Rhunga, kteří údajně vládli zemi před Tragickým miléníem - Chirshil, bůh, jenž vyje; Bjin Adass, bůh, který zpívá; Jeajee Blad, bůh, který sténá; Jh'Im Slas, bůh, který pláče a Aral Vilsn, svrchovaný bůh, nejvyšší a zuřivý, otec Skvese a Blansacredida, bohů zkázy a chaosu.

Aral Vilsn plnil funkci vlajkové lodi. Na můstku stál zadumaný baron Meliadus, hraběnka Flana Mikosevaarová vedle něj. Pod můstkem se začínali srocovat kapitáni jednotlivých lodí ve vlčích a supích maskách, svolaní Meliadem na vlajkovou loď.

Napjatě vzhledli, když si Meliadus odkašlal.

„Nepochybně vás zajímá náš cíl, džentlmeni - a zajisté vás také udivují ty zvláštní lodě, na kterých poplujeme. Lodě nejsou žádnou záhadou - jsou vybaveny motory podobnými těm, jež pohánějí ornitoptéry a jsou vynálezem granbretanského génia, barona Kalana z Vitallu. Mnohem rychleji než plachty nás přenesou přes vodní spousty a navíc nemusí čekat na příhodný vítr. Co se týče cíle naší cesty, ten vám odhalím v soukromí. Tato loď se jmenuje Aral Vilsn po svrchovaném bohu Granbretanu, který tento národ pozvedl k jeho dnešní skvělosti. Sesterskými loděmi jsou Skvese a Blansacredid, což jsou stará slova pro zkázu a chaos. Ale jsou to také synové Arala Vilsna a představují slávu Granbretanu, tu starou černou slávu, temnou slávu, krvavou a děšivou slávu našeho národa. Slávu, na kterou jste zajisté všichni právem hrdí.“ Meliadus se odmlčel. „Chcete se snad stát svědky její-

ho konce, džentlmeni?"

Ozvala se hřmotná odpověď: „Ne! Ne! Pro Arala Vilsna, pro Skvese a Blansacrida - NE! NE!"

„A uděláte cokoli, aby si Granbretan zachoval svolí ji moc a výstřední slávu? "

„ANO! ANO! ANO!"

„A spojíte se a budete všichni stát za mnou v šíleném dobrodružství, v podobném, do jakých se kdysi dávno pustil Aral Vilsn se svými druhy?"

„Ano! Povězte nám, co to bude! Povězte nám to!"

„Necouvnete pak? Vytrváte až do samého konce?"

„Ano!" hulákalo více než tisíc hlasů.

„Pak mne následujte do mé kajuty a já vás podrobně obeznámím se svým plánem. Ale varuji vás, jakmile jednou vstoupíte, už mne musíte navždy následovat. Každý, kdo se bude zdráhat, neopustí kajutu živý."

Baron Meliadus stál před veliteli v temné kajutě osvětlené pouze slabou lampou. Na stole ležely mapy, ale on se do nich nedíval. Hlubokým, sytým hlasem promlouval ke svým mužům.

„Nebudu plýtvat časem, džentlmeni, a prozradím vám charakter tohoto dobrodružství. Právě jsme se dopustili velezrady." Odkášlal si. „Hodláme se totiž vzbouřit proti našemu dědičnému vládci, Králi-Imperátorovi Huonovi."

Po kabině se rozlehlo zájknutí. Zpod vlčích a supích masek, zděšeně hledících na barona Meliada, bylo slyšet vzdechy.

„Král Huon je šílený," dodal chvatně Meliadus. „K tomuto plánu mě nepřiměla osobní ctižádost, ale láska k našemu národu. Huon je šílený - dva tisíce let života mu spíš zakalily mozek, než aby mu poskytly moudrost. Nutí nás k příliš rychlé expanzi. Tak například tato expedice měla za úkol plout do Amarehku, abychom zjistili, zdali je možno tuto zemi dobýt, zatímco jsme stěží rozdrtili Střední východ a stále ještě existují části Muskovie, které nám zcela nepatří."

„A namísto Huona budete vládnout, eh, vy, barone?" poznamenal cynicky supí kapitán.

Meliadus zavrtěl hlavou. „Nic takového. Vaší Královnou-Imperátorkou se stane Flana Mikosevaarová. Supi a vlci po jejím boku zaujmou současnou roli kudlanek. Vaše řády se stanou nejvyššími ze všech."

„Ale vždyť supi jsou žoldácký řád," namítl kapitán vlků.

Meliadus pokrčil rameny. „Dávno již Granbretanu dokázali svoji věrnost. A mohl bych argumentovat i tím, že mnohé naše vlastní řády skomírají a že v Temném impériu je zapotřebí nové krve."

Další supí kapitán zamyšleně promluvil. „Takže Flana bude Královnou-Imperátorkou - a vy, barone?"

„Regentem a královským chotěm. Ožením se s Flanou a pomohu jí vládnout."

„Takže až na jméno budete vlastně Králem-Imperátorem," usoudil týž kapitán supů.

„Budu mít velkou moc, to je pravda - ale Flana má v žilách královskou krev, já ne. Ona je podle dědičného práva vaší Královnou-Imperátorkou. Já budu pouze nejvyšším vojenským velitelem a ostatní státní záležitosti přenechám jí - neboť válka je můj život, džentlmeni, a já usiluji pouze o zdokonalení způsobu vedení našich válek."

Kapitány to zřejmě uspokojilo.

Meliadus pokračoval: „A tak namísto toho, abychom pluli do Amarehku, ráno jen trochu obeplujeme pobřeží, vyčkáme času a poté zamíříme k ústí Tayme; poplujeme proti proudu do Londry a ocitneme se uprostřed města dřív, než kdokoliv stačí uhodnout náš záměr."

„Ale Huon je velmi dobře střežen. Vzít jeho palác útokem je nemožné. Ve městě budou jistě legie, které jsou mu věrné," připomněl další kapitán z řad vlků.

„Budeme mít ve městě spojence. Mnoho legií bude s námi. Na naší straně je Taragorm a on je po smrti svého bratrance dědičným velitelem několika tisíc bojovníků. Rád fretky je malý, jistě, ale má v Londře mnoho legií, zatímco ty ostatní jsou roztroušeny po Evropě, kde brání náš majetek. Všichni naši šlechticové, kteří by Huonovi pravděpodobně zachovali věrnost, jsou právě v zahraničí. Je to nejlepší chvíle k úderu. Baron Kalan je také s námi - pomůže nám se svými novými zbraněmi, které mohou obsluhovat jeho hadi. Když dosáhneme rychlého vítězství - nebo alespoň rychle získáme větší území - pak je pravděpodobné, že se k nám přidá mnoho dalších, protože jakmile Flana usedne na trůn, málokdo bude k Huonovi cítit nějakou lásku."

„Já osobně ke králi Huonovi pociťuji věrnost," přiznal jeden vlčí kapitán. „Je nám vrozena."

„Stejně jako věrnost Aralu Vilsnovi - a všemu, co Granbretan znamená. Není nám snad tato věrnost vštípena ještě silněji?"

Kapitán krátce zaváhal, ale přikývl. „Ano - máte pravdu. S novým vládcem z královské krve na trůně se možná vrátí naše velikost."

„Ano, jistě se vrátí!" sliboval plamenně Meliadus a pod vlčí přilbou se mu černé oči fanaticky leskly.

Kapitola 6. - Návrat na hrad Brass

Ve velkém sále hradu Brass Yisselda, dcera hraběte Brasse, neza-
držitelně plakala a plakala.

Plakala radostí, neschopna uvěřit skutečnosti, že muž stojící před ní
je její manžel, kterého tak vášnivě miluje, a bála se ho dotknout, aby se neu-
kázalo, že to je pouhý přízrak. Hawkmoon se zasmál a přistoupil k ní, aby ji
objal a políbil na usazené tváře. Nato se rozesmála i ona a rozzářila se.

„Ach, Doriane! Doriane! Obávali jsme se, že jsi byl zabit v Granbre-
tanu!"

Hawkmoon se zazubil. „Když o tom tak přemýšlím, Granbretan byl
nejbezpečnějším místem, kde jsme se na svých cestách ocitli! Nemám prav-
du, Huillame?"

D'Averc zakašlal do kapesníku. „Ano - a možná i nejzdravějším."

Štíhlý Bowgentle s laskavou tváří jen užasle vrtěl hlavou. „Ale jak
jste se vrátili z Amarehku v naší původní dimenzi do Kamargu tohoto času?"

Hawkmoon pokrčil rameny. „Mě se neptej, milý Bowgentle. Velcí
dobrodinci nás sem přinesli, to je vše, co o tom vím. Cesta to byla rychlá a
trvala pouhých několik minut."

„Velcí dobrodinci! O těch jsem nikdy neslyšel!" ozval se zadumaně
hrabě Brass a hladil si rudé kníry ve snaze potlačit slzy dojetí. „Něco jako
duchové či co?"

„Ano, něco takového, otče." Hawkmoon tchánovi podal ruku. „Vypa-
dáte báječně, hrabě Brassi. Vaše vlasy jsou stejně rudé jako dřív."

„To ale není známka mládí," postěžoval si hrabě Brass. „To je rez!
Hniji tady, zatímco vy se bavíte lítáním po světě."

Oladah, malý syn obrů z bulharských hor, nesměle přistoupil. „Rád
tě znovu vidím, příteli Hawkmoone. Navíc, zdá se, celého." Usmál se a na-
bídl Hawkmoonovi kalich vína. „Na - vypij tento pohár na uvítanou!"

Hawkmoon opětoval úsměv a přijal kalich, který vyprázdnil jediným
hltem. „Děkuji, příteli Oladahne. A co ty, jak ses měl?"

„Nuda. Všichni se tu nudíme - a bojíme se, že se nevrátíš."

„Teď jsem však tady a myslím, že mám dostatek příběhů z cest, aby
vaši nudu na několik hodin zahnaly. Mám také novinky o úkolu pro nás
všechny. Ten vám zajisté přinese úlevu od nečinnosti, kterou jste tak trpěli."

„Povídej!" zahřměl hrabě Brass. „Pro lásku boží - povídej!"

Hawkmoon se vlídně usmál. „Ano - ale dovolte mi předtím, abych
pohlédl na svoji ženu." Otočil se, aby se zahleděl do Yisseldiných očí, a
spatřil v nich zmatek.

„Co je s tebou, Yisseldo?"

„Z tvého chování cítím něco neblahého," odvětila. „Cosi, co mi říká,
můj pane, že brzy znovu hodláš riskovat život."

„Možná."

„Jestli tomu tak musí být, nemohu s tím nic dělat." Zhluboka se na-

dechla a usmála se na něj. „Ale doufám, že to nebude dnes v noci.“

„Přinejmenším několik nocí. Musíme probrat spoustu plánů.“

„Ach tak," hlesla a sklopila zraky ke kamenné podlaze sálu. „I já ti toho chci spoustu říci.“

Hrabě Brass pokynul ke vzdálenému konci sálu, kde služebníci právě servírovali jídlo. „Povečeřme. Pro dnešní návrat jsme si schovali to nejlepší.“

Později, když už seděli s plnými žaludky u ohně a Bowgentle dokončil obšírný popis Tozerova nečekaného zmizení, Hawkmoon jim ukázal Meč úsvitu a Kouzelnou hůlku, kterou vytáhl zpod košile. Sál v mžiku osvětlily mihotavé plamínky, které tvořily různé obrazce, a vzduch prostoupila podivná hořko sladká vůně.

Ostatní v němém úžasu zírali na ten bájný předmět, dokud jej Hawkmoon opět neschoval. „To je naše standarta, přátelé. Právě teď jí všichni sloužíme a chystáme se do boje proti celému Temnému impériu.“

Oladahn se podrbl v srsti na obličej. „Cože, proti celému Temnému impériu?“

Hawkmoon se pousmál. „Ano.“

„Není snad na straně Granbretanu milion vojáků?“ zeptal se nevinně Bowgentle.

„Tuším, že několik milionů.“

„A nám tady na hradě Brass zbývá asi pět stovek Kamaržanů," zamumlal hrabě Brass, otřel si rty do rukávu a naoko se zamračil. „Počkejte, raději to přepočítám. ...“

Promluvil d'Averc. „Máme víc než pět set mužů. Zapomínáte na Legii úsvitu.“ Ukázal na Hawkmoonův meč, který ležel v pochvě vedle jeho židle.

„Kolik mužů čítá ta vaše tajemná legie?“ zeptal se Oladahn.

„Nevím - možná nekonečně mnoho, možná ne.“

„Řekněme tisíc," zauvažoval hrabě Brass. „Bud'me střízliví. Takže to máme patnáct set bojovníků proti -“

„Několika milionům," doplnil d'Averc.

„Tak, správně, proti několika milionům se všemi vymoženostmi Temného impéria za zády včetně vědeckých znalostí, se kterými se nemůžeme měřit.“

„Máme Rudý amulet a Myganovy prsteny," připomněl Hawkmoon.

„Ach ano, to..." hrabě Brass jako by se zamračil. „To máme. A na naší straně je pravda - je to nějaký vklad, kníže Doriane?“

„Možná. Ale pokud se pomocí Myganových prstenů přeneseme zpět do naší dimenze a poblíž domova svedeme několik menších bitev, osvobodíme utlačované a můžeme začít budovat armádu sedláků.“

„Říkáš armádu sedláků. Hmm..."

Hawkmoon vzdychl. „Vím, že se ocitáme ve zdánlivě nepřekonatelné

né nevýhodě, hrabě Brassi."

Hrabě Brass se najednou usmál a rozzářil se na celé kolo. „To máš pravdu, chlapče. A hádej co?"

„Co?"

„Přesně takové nevýhody mám totiž rád. Přinesu mapy a můžeme začít s plánováním prvních tažení!"

Zatímco byl hrabě Brass pryč, řekl Oladah Hawkmoonovi: „Elvera Tozer se mohl vrátit do Londry a prozradit naše plány i pozici. Momentálně jsme velmi zranitelní, příteli Hawkmoone."

Hrabě Brass se vrátil s mapami. „Tak se na to podívejme..."

Za necelou hodinu Hawkmoon vstal, uchopil Yisseldu za ruku, popřál všem přátelům dobrou noc a následoval manželku do společných komnat.

Ještě pět hodin poté byli vzhůru a leželi si v náručí. A právě tehdy mu Yisselda sdělila, že s ním čeká dítě.

Tuto novinu přijal v tichosti, pouze ji políbil a přivinul ji těsněji k sobě. Ale když usnula, vstal, šel k oknu, a přehlížel rákosí a laguny Kamargu s vědomím, že nyní má mnohem důležitější důvod k boji než pouhý ideál.

Doufal, že se svého dítěte dožije.

Doufal, že se dítě narodí, i kdyby on už neměl být naživu.

Kapitola 7. - Zvířata se začínají hašteřit

Meliadus se pod maskou usmál a jeho ruka pevněji stiskla rameno Flany Mikosevaarové, když se na řece před nimi objevily věže Londry.

„Všechno probíhá tak hladce. Zakrátko budete královnou, má drahá. Nemají jediný stín podezření. Ani nemohou mít. Již po stovku století nedošlo k povstání, jako je toto! Nejsou na to připraveni. Už vidím, jak proklínají architekty, kteří umístili kasárna na nábreží!“ Tiše se zasmál.

Flanu již unavovalo hučení motorů a šplouchání koles, která loď poháněla proti proudu. Jedna z předností plachetnice, uvědomovala si nyní, je nehluknost. Jakmile tyto lomozné stroje poslouží svému účelu a ona se stane vládkyní, nebudou smět vplouvat do Londry. Avšak její rozladění bylo jen mírné a rozhodnutí nedůležité. Znovu se v myšlenkách uzavřela do sebe a zapomněla na Meliada, zapomněla, že jediným důvodem, proč s Meliádovým plánem souhlasila, bylo, že jí je jedno, co se s ní stane. Myslela na d'A-verka.

Kapitáni na palubách vůdčích lodí věděli, jak si počínat. Plavidla byla vybavena Kalanovými ohnivými děly a muži znali své cíle - armádní kasárna Řádů kňoura, krysy, mouchy a ostatních, které lemovaly řeku na předměstí Londry.

Baron Meliadus mírně nabádal kapitána své lodi, aby vztyčil vlajku v barvě, která vydá signál k zahájení bombardování.

Ranní Londra byla klidná a tichá, stejně ponurá jako kdykoliv, stejně temně bizarní jako obvykle. Šílené věže neměnně trčely do nebe jako chňapající prsty milionu šílenců.

Bylo časně zrána. Nikdo kromě otroků ještě nebyl na nohou. Nikdo, tedy kromě Taragorma a Kalana, kteří čekali na zvuky boje, aby své muže mohli poslat na příslušná místa. Záměrem bylo pobít co nejvíce vojáků, potom zbytek nahnat k paláci, zavřít je tam a nechat jim jedinou možnost.

Meliadus věděl, že i kdyby byl tento plán úspěšný, skutečný boj nastane teprve tehdy, až zaútočí na palác, a že budou mít co dělat, aby ho obsadili, než dorazí posily.

Meliadus dýchal zrychleně. Oči se mu leskly.

Z bronzových hlavní děl sršely plameny na nic netušící kasárna. Během několika málo vteřin prořízla ranní vzduch mohutná exploze a několik prvních budov vylétlo do povětří.

„Jaké štěstí!“ prohlásil Meliadus. „To je báječné znamení. Takový úspěch jsem nepředpokládal!“

Druhá exploze - kasárna na druhém břehu řeky - a ze zbývajících stavení vyběhali vyděšení muži, někteří tak poplašení, že nechali uvnitř své masky! Jak utíkali, zasahovala je ohnivá děla a škvařila je na popel. Jejich křik a nářek se rozléhal mezi ospalými věžemi Londry - první varování, kterého se většině obyvatel dostalo.

Vlčí maska se obrátila k supí přilbici s výrazem tichého uspokojení, když se oba muži stali svědky masakru na nábřeží. Kňouři a krysy pelášili do úkrytu - mouchy se vrhaly za nejbližší domy a těch pár, kterým se podařilo vynést ohňostřily, zahájilo palbu.

Zvířata se začala hašteřit.

Byla to součást vzorce osudu určeného baronem Meliadem, když se zahanben při odchodu z hradu Brass obrátil na Kouzelnou hůlku.

Avšak nikdo zatím nemohl říci, jak se tento příběh vyvine a kdo nakonec bude vítězem - Huon, Meliadus nebo Hawkmoon.

Kapitola 8. - Taragormův vynález

Během dopoledne byla kasárna kompletně srovnána se zemí a přeživší vojáci bojovali v ulicích poblíž středu města. Na pomoc jim přispěchalo několik tisíc bojovníků Řádu kudlanky. Huon velmi pravděpodobně ještě stále neměl tušení, co se ve skutečnosti děje. Možná si myslel, že útok provedli Asiokomunisté převlečení za Granbretance. Meliadus se usmál, když se spolu s Flanou Mikosevaarovou vylodili a pěšky vyrazili k Paláci času s tuctem supů a vlků po boku. Překvapení bylo dokonalé. Jeho muži zůstali na několika otevřených ulicích a nevstupovali do bludiště chodeb spojujících většinu věží. Jak se z nich rojily kudlanky, Meliadovi vlci je pohodlně odpravovali. Nyní je však zavřeli uvnitř, protože tam zůstávalo jen málo oken, ze kterých mohli Huonovi vojáci útočit. Okna nebyla typickým rysem architektury Londry, protože Granbretanci příliš nemilovali čerstvý vzduch ani denní světlo. A těch několik málo existujících oken bylo umístěno tak vysoko, že pro odstřelovače neměla naprosto žádný význam. Dokonce ani ornitoptéry, které nebyly vybavené pro boj ve městě jako je Londra, nepředstavovaly takové nebezpečí, jaké Meliadus očekával. Byl velmi potěšen, když vstoupil do Paláce času a zjistil, že Taragorm je ve své malé komoře.

„Bratře, naše plány vycházejí skvěle - nade vše očekávání.“

„Ano,“ odpověděl Taragorm a pokývl na pozdrav Flaně, s níž byl stejně jako Meliadus - a mnoho dalších - krátce ženat. „Mé fretky zatím nemusely vůbec zasahovat. Ale určitě budou užitečné, aby dobily ty, kteří zůstanou v tunelech. Hodlám jim nařídit, aby zaútočily na nepřitele z týla, jakmile lokalizují jeho opěrné body.“

Meliadus souhlasně přitakal. „Ale poslal jsi mi zprávu, abych se tu s tebou setkal. Proč to?“

„Jsem přesvědčen, že jsem objevil způsob, jak vrátit tvé přátele z hradu Brass do jejich přirozeného prostředí,“ zamumlal Taragorm hlasem, z něž sálalo uspokojení.

Meliadus hluboce zasténal a Flaně chvíli trvalo, než jí došlo, že je to vyjádření nesmírné rozkoše. „Ach, Taragorme! Konečně jsou ti králíci moji!“

Taragorm se rozesmál. „Nejsem si zcela jist, že můj stroj bude fungovat, ale cítím, že by mohl, neboť je založen na starodávné formuli objevené v knize, která se mimo jiné zmiňovala o krystalovém stroji ze Sorianda. Chceš ho vidět?“

„Jistě! Zaveď mě k němu, snažně tě prosím!“

„Tudy.“

Taragorm vedl Meliada a Flanu dvěma krátkými l chodbami, v nichž se rozléhal lomoz hodin, až konečně dorazili k nízkým dveřím, které odemkl malým klíčem.

„Tudy.“ Z držáku na zdi vytáhl louč, aby s ní osvětlil odemčenou kobku. „Tam. Umístil jsem ho přibližně do stejné úrovně, v jaké stojí krystalový stroj v hradu Brass. Jeho hlas se může rozléhat až za hranice obou dimen-

zí."

„Nic neslyším," prohlásil poněkud zklamaně Meliadus.

„Neslyšíš nic, protože ani není co slyšet - v této dimenzi. Ale garantuji ti, že v jiném prostoru a čase stroj produkuje zatraceně silné zvuky."

Meliadus přistoupil k předmětu. Vypadal jako mosazný budík o velikosti člověka. Pod ním se houpalo velké kyvadlo; obsluhovalo popouštěcí páčku, která pohybovala ručičkami. Měl pružiny, ozubená kolečka a vůbec celkově vypadal jako obyčejné obří hodiny. Na zadní části byl umístěn gongu podobný předmět s mechanickou palicí. Viděli, jak gong vibruje, ale neslyšeli ani náznak nějakého zvuku.

„Neuvěřitelné!" špitl Meliadus. „Ale jak to funguje?"

„Musím přístroj ještě trochu doladit, aby fungoval přesně v dimenzi prostoru a času, kterou se mi s Tozerovou pomocí podařilo lokalizovat. Až se přiblíží půlnoc, připravím našim přátelům z hradu Brass nemilé překvapení."

Meliadus nadšeně vydechl. „Ach, vznešený bratře! Měl bys být nejbohatším a nejváženějším mužem říše!"

Taragormova podivná hodinová maska se nepatrně uklonila na znamení, že vědec Meliadův slib přijímá. „To bude adekvátní," zahuhlal. „Děkuji ti, bratře."

„Jsi si jist, že to zabere?"

„Jinak bych se nestal nejbohatším a nejváženějším mužem říše," prohodil žertem Taragorm. „A nepochybuji o tom, že by ses mi odměnil daleko nepřijemnějším způsobem."

Meliadus položil švagrovi ruku kolem ramen. „O takových věcech raději ani nemluv, bratře!"

Kapitola 9. - Huon konferuje se svými kapitány

„Dobrá, dobrá, pánové. Zřejmě jde o nějaké občanské nepokoje." Znělý hlas vycházel z vysušeného hrdla a pronikavé černé oči klouzaly po maskách shromážděných mužů.

„Je to velezrada, vznešený monarcho," řekl muž v masce kudlanky. Jeho uniforma byla neupravená a maska sežehnutá ohňostřilem.

„Občanská válka, Velký Imperátore," zdůraznil další.

„A téměř fait accompli," zahuhlal víceméně pro sebe muž stojící vedle něj. „Nebyli jsme vůbec připraveni, skvělý vládce."

„To jste tedy nebyli, pánové. Viníme vás všechny - a sebe také. Byli jsme podvedeni."

Oči pomalu přejížděly shromážděné kapitány. „Je mezi vámi Kalan?"

„Není, velký sire."

„A Taragorm?" zavrnl sladký hlas.

„Ani Taragorm není přítomen, králi všehomíra."

„Takže... Někteří z vás měli dojem, že na vlajkové lodi spatřili barona Meliada..."

„S hraběnkou Flanou, Velký Imperátore."

„To je docela logické. Ano, byli jsme zrazeni. Ale na tom teď nesejde - předpokládáme, že palác je dobře opevněn?"

„Pouze obrovská armáda by mohla uvažovat o jeho dobytí, pane světa."

„Ale třeba tu obrovskou armádu mají? A jestliže mají Kalana a Taragorma, mají jistě k dispozici i jiné prostředky. Jsme řádně připraveni na obléhání, kapitáne?" Huon oslovil kapitána gardy kudlanek, který sklopil hlavu.

„Svým způsobem ano, Excelence. Ale něco takového je bezprecedentní."

„Samozřejmě, že ano. Máme tedy povolat posily?"

„Z kontinentu," doplnil kapitán. „Všichni loajální baroni jsou tam - Adaz Promp, Brenal Farnu, Shenegar Trott..."

„Shenegar Trott není na kontinentu," oznámil věčně král Huon.

„...Jerek Nankenseen, Mygel Holst..."

„Ano, ano, ano - jména našich baronů známe. Ale můžeme si být jisti jejich věrností?"

„Předpokládám, že ano, velký Králi-Imperátore, protože jejich muži dnes padli v boji. Kdyby byli spolčeni s Meliadem, jistě by se přidali k němu?"

„Vaše domněnka bude zřejmě správná. Dobrá - povolejte tedy všechny granbretanské lordy. Vzkažte jim, že mají přitáhnout se všemi jednotkami, které mají k dispozici, abychoh tohle povstání rozdrtili jak nejrychleji to půjde. Oznamte jim, že je nám nastalá situace nepříjemná. Bude nejlépe, když posel vzlétne ze střechy paláce. Pokud je mi známo, několik

ornitoptér máme stále k dispozici."

Odněkud z dále se ozvalo tlumené zadunění jako z ohnivého děla a trůnní sál se nepatrně zachvěl.

„Krajně nepříjemné," vzdychl Král-Imperátor. „Jak hodnotíte Melia-dovy úspěchy za poslední hodinu?"

„Ovládl skoro celé město kromě paláce, výtečný monarcho."

„Vždycky jsem věděl, že je to můj nejlepší vojevůdce."

Kapitola 10. - Téměř půlnoc

Baron Meliadus seděl ve svých komnatách a pozoroval požáry, které zuřily ve městě. Zvláště se mu líbil pohled na ornitoptéry, která se v plamenech zřítíla nad palácem. Noční obloha byla jasná a zářily na ní stříbrné hvězdy. Byl to nezvykle krásný večer. Na dovršení dokonalosti si zavolal kvarteto otrokyň, které byly v původních vlastech proslulé hudebnice, aby mu zahrály hudbu Londena Johna, nejlepšího granbretanského skladatele.

Tento protiklad výbuchů, křiku a řinčení kovu lahodil Meliadovu uchu. Upíjel víno a nahlížel do map, broukaje si melodii s sebou.

Ozvalo se zaklepání na dveře a otrokyně je otevřela. Velitel jeho pečoty, Vrasla Belí, vstoupil a uklonil se.

„Kapitáne Belí?“

„Pane, musím vám ohlásit, že se nám nedostávají lidé. S tím málem jsme učinili skutečný zázrak, ale bez posil nedokážeme dobytá území udržet. Jinak se budeme muset stáhnout...“

„Nebo také docela opustit město a sami vybrat půdu, na které budeme bojovat - nemám pravdu, kapitáne Běli?“

„Přesně tak, pane.“

Meliadus si promnul masku. „Na kontinentě jsou detašované jednotky vlků, supů a fretek. Možná, kdybych je povolal zpět...“

„Bude na to čas, pane?“

„Čas si budeme muset získat, kapitáne.“

„Ano, pane.“

„Nabídněte všem zajatcům změnu masky,“ navrhl Meliadus. „Vidí, že vítězíme, a možná by rádi vstoupili do nového řádu.“

Běli zasalutoval. „Palác krále Huona má skvělou obranu, pane.“

„A také bude skvěle dobyt, kapitáne. Tím jsem si jist.“

Johneova hudba neustávala a plameny se prokousávaly městem. Meliadus měl pocit, že všechno jde jako na drátkách. Obsazení paláce bude nějaký čas trvat, ale byl si jist, že se to povede; Huon bude zničen, Flana dosazena na trůn a Meliadus se stane nejmocnějším mužem v zemi.

Pohlédl na hodiny na zdi. Blížila se dvanáctá. Vstal a tleskl, aby dívky skončily. „Přineste nosítka,“ nařídil. „Pojedu do Paláce času.“

Hudebnice se vrátily s nosítky a jejich pán se usadil do měkkých polštářů.

Jak se pomalu sunuli chodbami, Meliadus stále slyšel sladkou hudbu ohňového děla a křik bojujících mužů. Musel připustit, že ještě nedosáhl vítězství, a i kdyby se mu podařilo Huona zabít, dost možná se najdou baroni, kteří Flanu nebudou chtít přijmout jako Královnu-Imperátorku. Bude potřeba několika měsíců na uklidnění situace - ale bylo by dobré, kdyby mohl všechny sjednotit a namířit jejich nenávist proti Kamargu a hradu Brass.

„Pospěšte si,“ poháněl nahé dívky. „Rychleji! Nesmíme se opozdit!“

Pokud Taragormův stroj funguje, pak získá dvojnásobnou výhodu.
Nepřítele zničí a zároveň ho použije ke sjednocení vlastního národa.
Meliadus spokojeně vzdychl. Všechno jde jako na drátkách.

KNIHA TŘETÍ

Rozuzlení se neodvratně blížilo. Hrdinové Kamargu spřádali plány na hradě Brass - baron Meliadus kul své pikle v Taragormově Paláci času - a jejich činnosti se začaly vzájemně ovlivňovat. Dokonce i Kouzelná hůlka, stěžejní bod celého dramatu, začala uplatňovat svůj vliv na všechny aktéry. Temné impérium se rozdělilo - rozdělilo se kvůli Meliadově nenávisti k Hawkmoonovi, kterého chtěl baron použít jako loutku, ale kníže byl natolik silný, že se mu dokázal vzepřít. A snad právě tehdy - když se Meliadus rozhodl použít Hawkmoona proti hradu Brass - Kouzelná hůlka provedla svůj první tah. Bylo to hustě upředené drama - tak hustě, že určitým vláknům hrozilo přetržení...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1. - Hodiny bijí

Vzduch nepříjemně studil. Hawkmoon si přitáhl plášť těsněji ke krku a zasmušile pohlédl na své druhy. Všechny tváře se upíraly ke stolu. Oheň v sále slabě plápolala, ale předměty na desce bylo vidět jasně.

Ruměncový třpyt toho prvního, Rudého amuletů, jim do tváří vrhal jakoby krvavé skvrny. V něm dřímala Hawkmoonova síla, amulet dodával majiteli nadpřirozenou energii. Vedle něj ležely Myganovy krystalové prsteny, které dokázaly toho, kdo je má právě na ruce, přenášet mezi dimenzemi. To byly jejich cestovní pasy do původního prostoru a času. Vedle prstenů spočíval v pochvě Meč úsvitu. Ten ukrýval Hawkmoonovu armádu. A konečně, zabalena v pruhu látky, ležela na stole proslulá Kouzelná hůlka, Hawkmoonova standarta a také jediná naděje.

Hrabě Brass si odkašlal. „Je vůbec možné, abychom i se všemi těmito mocnými předměty přemohli takovou sílu, jakou Granbretan bezesporu vládne?“

„Máme bezpečí našeho hradu,“ připomněl mu Oladahn. „Z něj můžeme libovolně cestovat dimenzemi a kdykoliv se vrátit. Tím mám na mysli, že můžeme provádět dlouhodobé narušitelské akce a postupně lámat nepřátelský odpor.“

Hrabě Brass přikývl. „To je pravda, ale já i tak stále pochybuji.“

„Se vší úctou, pane hrabě, bych vám chtěl připomenout, že jste zvyklý na boj v klasických bitvách,“ ozval se d'Averc. Jeho bledou tvář lemoval límeček a tmavý kožený plášť. „Jistě by vás více uspokojil přímý střet seřazených šiků kopiníků, lučištníků, jízdy, pěchoty a tak dále. Ale na podobné bitvy nemáme dost mužů. Musíme útočit ze tmy - z týlu, z úkrytu - alespoň na začátku.“

„Asi máš pravdu, d'Averku,“ vzdychl hrabě Brass.

Bowgentle jim všem nalil víno. „Možná bychom se měli odebrat na kutě, přátelé. Musíme toho ještě mnoho napláňovat a potřebujeme být čerství.“

Hawkmoon došel ke vzdálenějšímu konci stolu, kde byly rozloženy mapy. Přejel si prstem Černý drahokam. „Ano, první tažení musíme napláňovat velmi opatrně.“ Zkoumal mapu Kamargu. „Je dost možné, že místo, kde kdysi stál hrad Brass, je neustále obklíčeno - možná čekají na náš návrat.“

„Ale nenabyl jsi stejně jako já dojmu, že Meliadova moc pozbývá na váze?“ otázal se d'Averc. „Shenegar Trott byl o tom nezvratně přesvědčen.“

„V takovém případě,“ souhlasil Hawkmoon, „by bylo možné, že se Meliadovy legie zrovna teď nacházejí inde, protože u dvora v Londře podle všeho dochází k nějakým sporům o tom, zdali představujeme reálnou hrozbu či ne.“

Bowgentle už se chystal promluvit, když vtom pohodil hlavou. Všichni ucítili, jak podlahou proběhl slabý otřes.

„Je tu zatracená zima," zahudroval hrabě Brass a přistoupil k ohni, aby do něj hodil další poleno. Rozlétlý se jiskry, poleno záhy vzplálo a plameny z krbu vrhaly do sálu rudé stíny. Hrabě zahalil své býčí tělo do prosté, vlněné róby a nyní si ji pevně přitahoval kolem ramen, jako kdyby litoval, že si nevzal něco teplejšího. Pohlédl na stojan na vzdáleném konci sálu. V něm stály oštěpy, luky, šípy, palcáty, všemožné čepele a jeho vlastní široký meč i s mosaznou zbrojí. Mohutný, ošlehaný obličej hraběte se zakabonil.

Hradem znovu projelo zachvění a dekorace na stěnách zarachotily.

Hawkmoon pohlédl na Bowgentleho a všiml si, že filozofovy oči prozrazují stejnou předtuchu nevysvětlitelné zkázy, jakou pociťoval on. „Možná jen slabé zemětřesení? "

„Možná," utrousil pochybovačně Bowgentle. „Mně to připadá, jako kdyby se dávala do pohybu kola jakéhosi obřího stroje."

Nyní už slyšeli jeho zvuk - táhlý, vzdálený tón, který se nekonečně ozýval jako hřmění gongu, ale tak tiše, že bylo téměř neslyšitelné. Pospíšili si ke dveřím sálu a hrabě Brass na chvíli zaváhal, než je rozrazil dokořán a pohlédl do noci.

Obloha byla černá, ale mraky zůstávaly temně modré a silně vířily, jako kdyby se chystal zánik nebes.

Ozvěna se znovu vrátila, tentokrát zcela slyšitelná. Byl to zvuk obrovského, hluboce znějícího zvonu nebo gongu. Nepříjemně jim zvonil v uších.

„Připadám si, jako kdybych stál ve zvonici hradu, když bijí hodiny," poznamenal Bowgentle rozrušeně těkaje očima.

Tváře všech zbledly - rysy strnuly. Hawkmoon se vracel do sálu s rukou napřaženou k Meči úsvitu, když na něj d'Averc zavolal: „čeho se obáváš, příteli Hawkmoone? Nějakého útoku Temného impéria?"

„Temného impéria - nebo něčeho nadpřirozeného," odvětil Hawkmoon.

Třetí úder prostoupil noc a rozlehl se nad kamaržskými mokřinami, nad lagunami a rákosím. Ve tmě začali kvílet plameňáci, které zvuk vyplašil.

Následoval čtvrtý, ještě hlasitější - silné zahřmění zvonu zkázy.

Páté. D'Averc si zakryl uši, jak zvuk sílil. „Tohle mi způsobí přinejmenším slabší migrénu," stěžoval si apaticky.

Yisselda seběhla po schodech v noční košili. „Co se děje, co to znamená, Doriane? Otče - co je to za zvuk? Připadá mi to, jako když bijí hodiny. Mám strach, že mi to protrhne ušní bubínky..."

Oladahn sklíčeně vzhlédl. „Já si spíš myslím, že to ohrožuje naši existenci jako takovou. Ačkoliv netuším, proč si to myslím..." Rozezněl se sedmý úder a ze stropu začala padat omítka, jak se hrad otřásl v základech.

„Raději bychom ty dveře měli zavřít," navrhl hrabě Brass, když ozvěna utichla natolik, aby ho bylo slyšet. Pomalu se trousili dovnitř a Hawkmoon pomohl hraběti zavřít dveře na těžkou, železnou závoru.

Osmý úder zaplnil sál a všichni si přitiskli dlaně k uším. Ze zdi se zří-

til obrovský památeční štít, dopadl na dlažbu a hlučně se kutálel, dokud se nezastavil poblíž stolu.

Zpanikařené služebnictvo vběhlo do sálu.

S devátým úderem řinčela a praskala okna, sklo se tříštilo. Tentokrát si Hawkmooon připadal, jako kdyby stál na lodi, která narazila na útes skrytý pod mořskou hladinou, protože celý hrad se otřásl, jako kdyby si s nimi někdo pohazoval. Yisselda padala, ale Hawkmooonovi se ji podařilo zachytit a přidržet se sloupu, aby sám neupadl. Z toho zvuku se mu udělalo zle a na jednou viděl rozmazaně.

Když ohromný gong zahřměl podesáté, cítil, jako by se otřásl celý svět, jako by vesmír prostoupil zvuk, který znamená konec všeho.

Bowgentle ztratil rovnováhu, omdlel a svalil se na podlahu. Oladah se otočil a dlaněmi si křečovitě tiskl hlavu. I on se skácel na zem. Hawkmooon svíral Yisseldu a měl co dělat, aby ji nepustil. Zvedal se mu žaludek a v hlavě mu dunělo. Hrabě Brass a d'Averc se dopotáceli přes místnost ke stolu a přidržovali se ho, ačkoliv i ten se otřásl. Hučení po úderu utichlo. Hawkmooon jen uslyšel d'Averkovo zvolání: „Hawkmooone - podívej se na to!”

Zatímco stále podpíral Yisseldu, podařilo se Hawkmooonovi doploužit ke stolu. Pohlédl na Myganovy prsteny a zalpal po dechu. Všechny krystaly do jednoho byly roztrženy.

„To je konec našich nečekaných výpadů,” zasípal d'Averc. „Možná je to konec všech našich plánů...”

Ozval se jedenáctý úder. Byl hlubší a hlasitější než předešlý a celý hrad se znovu otřásl, takže všichni padli na zem. Hawkmooon vykřikl bolestí, jak mu zvuk rezonoval v lebce a spaloval mu mozek, ale pro hluk neslyšel vlastní křik. Všechno se chvělo a on se válel po podlaze vydán napospas nějaké záhadné síle, která otřásala hradem.

Když to pominulo, hrabal se po čtyřech k Yisseldě a zoufale se pokoušel uchopit ji za ruku. Po tvářích mu stékaly slzy bolesti a podle podivného tepla na krku si uvědomil, že krvácí z uší. Nejasně viděl hraběte Brasse, jak se opírá o stůl a pokouší se vstát. Z uší hraběti crčela krev stejně rudá jako jeho vlasy. „Jsme zničení,” slyšel starcova slova. „Zničení nějakým zbabělým nepřítelem, kterého ani nevidíme! Zničení silou, proti níž jsou naše meče bezmocné!”

Hawkmooon se dál plazil k Yisseldě, která ležela natažená tváří k podlaze.

Vtom zazněl dvanáctý úder, hlasitější a strašnější než všechny předchozí. Hrozilo, že se rozsypou i kameny ve zdech hradu. Masivní dubový stůl se rozštípl a s praskotem dopadl na podlahu. Kameny dlažby naráz popraskaly vejpl nebo se roztržily na tisíce kousků. Hrad se zmítal jako korková zátka v bouři a Hawkmooon úpěl bolestí, protože slzy v očích nahradila krev a hrozilo, že mu popraskají všechny žíly v těle.

Nato hluboký tón vystřídala další zvuk - pištivý výkřik - a sál zaplavily nezvyklé barvy. První přišla fialová, potom nachová a po ní černá. Miliony

malinkých zvonů se rozezněly jako jeden a tento zvuk již bylo možno lokalizovat, protože přicházel zdola, z podzemní kobky.

Hawkmoon se s vypětím sil pokusil vstát, ale padl zpět obličejem na dlažbu. Hluboký tón se postupně vytratil, barvy se rozplynuly a zvonivý zvuk náhle ustal.

Rozhostilo se ticho.

Kapitola 2. - Zčernalá blata

„Krystal je zničen...“

Hawkmoon zavrtěl hlavou a zamrkal. „Cože?“

„Krystal je zničen.“ D'Averc k němu poklekl, aby mu pomohl na nohy.

„A Yisselda?“ ptal se hned Hawkmoon. „Co ona?“

„Není na tom o nic hůř než ty. Uložili jsme ji na lůžko. Krystal je zničen.“

Hawkmoon si z uší a z nosních dírek vyškrabával zaschlou krev. „Myslíš Myganovy prsteny?“

„D'Averku, vysvětlí mu to jasněji.“ To byl Bowgentleho hlas. „Řekni mu, že stroj od přízraků je rozbit.“

„Rozbit?“ Hawkmoon vyskočil. „Způsobil to ten poslední drtivý zvuk, který jsem slyšel?“

„Ano, přesně tak.“ To už stál opodál i hrabě Brass. „Vibrace zničila všechny krystaly.“

„Takže -?“ Hawkmoon pohlédl tázavě na hraběte, který přítakal.

„Ano - jsme zpět v naší dimenzi.“

„A ještě na nás nikdo nezaútočil?“

„Nic tomu nenasvědčuje.“

Hawkmoon se zhluboka nadýchl a pomalu vykročil k hlavním dveřím sálu. Namáhavě odtáhl železnou závoru a rozrazil dveře dokořán.

Stále byla noc. Hvězdy na obloze zůstávaly stejné, ale vířící modré mraky zmizely a v podivně vonícím vzduchu viselo neblahé ticho. Žádní plameňáci však nekvíleli, vítr nešustil v rákosí.

Pomalou, rozvážně Hawkmoon dveře opět zavřel.

„Kde jsou vojáci?“ zeptal se d'Averc. „Člověk by si myslel, že tu na nás budou čekat - alespoň několik oddílů!“

Hawkmoon se zamračil. „S odpovědí na tuto otázku budeme muset počkat do rána. Možná tam někde jsou a plánují pro nás překvapení.“

„Myslíte, že ten zvuk vyslalo Temné impérium?“ zeptal se Oladahn.

„O tom není pochyb,“ přikývl hrabě Brass. „Dosáhli svého cíle. Přivedli nás zpět do naší dimenze.“ Zhluboka nasál vzduch. „Kéž bych ten zá-pach dokázal identifikovat.“

D'Averc třídil věci ze zničeného stolu. „Jen zázrakem jsme zůstali naživu,“ dodal.

„Ano,“ souhlasil Hawkmoon. „Zdá se, že ten hluk silněji než nás postihl neživé věci.“

„Dva ze starších sluhů zemřeli,“ oznámil tiše hrabě. „Jejich srdce to asi nevydržela. Právě jsou pohřbíváni - pro případ, že by to ráno nebylo možné. Na vnitřním nádvoří.“

„A co hrad?“ otázal se Oladahn.

Brass pokrčil rameny. „Těžko říci. Byl jsem dole v kobkách. Krysta-

lový stroj je roztržěn na kusy a některé kameny ve stěnách popraskaly. Ale tohle je starý, fortelně postavený hrad. Zdá se, že zatím docela dobře odolává. Samozřejmě, v oknech nezůstala skla. Vlastně žádné sklo neodolalo. Jinak..." Pokrčil rameny, jako kdyby mu už na jeho milovaném hradu nezáleželo, "...jinak stojíme stejně pevně jako předtím."

"Doufejme," zamumlal d'Averc. Držel Meč úsvitu za pochvu a Rudý amulet za řetízek. Obojí nabízel Hawkmoonovi. „Raději by sis ty věci měl vzít k sobě, protože je víc než jisté, že je brzy budeš potřebovat."

Hawkmoon si navlékl amulet přes hlavu a pochvu si připnul k opasku. Potom se zarazil a zvedl zabalenou Kouzelnou hůlku.

"Tohle nám nepřináší štěstí, ve které jsem doufal," prohlásil s povzdechem.

Konečně se začalo rozednívat. Úsvit přišel pomalinku a byl šedý a studený na obzoru bledém jako zdechlina a s mraky v barvě kostí na pozadí.

Pět hrdinů jej mlčky pozorovalo. Stáli na kopci před branami hradu Brass s rukama na jílcích mečů. Při pohledu na scénu, která se jim odhalila, je sevřeli pevněji.

Byl to Kamarg, který opustili, ale Kamarg zpustošený válkou. Pach, o němž předtím mluvili, byl pachem jatek a spálené země, protože kam až dohlédli, viděli pouze černou pustinu.

Blata a laguny byly všechny vysušené plameny z ohňových děl. Plameňáci, koně a býci byli pozabíjeni nebo uprchlí. Strážní věže na hranicích země byly srovnány se zemí. Vypadalo to, jako by se celý svět proměnil v moře šedého popela.

"Všechno je pryč," zašeptal hrabě Brass. „Je to všechno mrtvé - můj milovaný Kamarg, moji lidé, má zvířata. Byl jsem jejich vyvoleným ochráncem a nesplnil jsem svůj úkol. Nyní mi nezbývá, než žít jen pro pomstu. Do volte mi táhnout k bránám Londry a stát se svědkem dobytí toho zpropadeného města. Potom zemřu. Dříve však ne."

Kapitola 3. - Masakr Temného impéria

Dřív než dorazili na hranice Kamargu, byli Hawkmoon s Oladahnem od hlavy až k patě pokryti lepkavým popelem, který je štípal v nozdřích a pálil v krku. Pokrýval i srst jejich koní a zvířata měla oči stejně rudé jako oba jezdcí.

Nyní moře popela ustoupilo prořídłym, žlutým pastvinám a přesto zatím nenarazili na jedinou stopu po legiích Temného impéria.

Slabý sluneční svit pronikl vrstvami mraků. Hawkmoon zarazil koně a pohlédl do mapy. Ukázal na východ. „Tam leží vesnice Verlin. Opatrně pojedeme blíž a podíváme se, zdali ji Granbretanci stále okupují.“

Vesnice se konečně objevila na obzoru a Hawkmoon pohnal koně do cvalu. Oladah za ním volal:

„Co to má znamenat, kníže Doriane? Co se stalo?“

Hawkmoon neodpověděl a když se přiblížili k vesnici, bylo vidět, že polovina domů je zbořená, ulice jsou zataraseny mrtvolami. A stále ani známka po vojácích Temného impéria.

Mnoho budov bylo zčernalých od palby ohňostřilů a bylo zřejmé, že vojáci ohněm popravili i některé obyvatele. Tu a tam leželo tělo Granbretance, ve zbroji a s maskou zdviženou k obloze.

„Vypadá to, že tu řádili jen samí vlci,“ zamumlal Hawkmoon. „Meliodovi muži. Podle všeho vesnici přepadli a vesničané se jim postavili na odpor. Vidíš - tenhle vlk byl bodnut srpem - a ten zhynul pod úderem rýče, který má stále zaťatý v krku...“

„Možná proti nim venkované povstali,“ přemítal Oladah, „a vlci se jim pomstili.“

„Proč ale vesnici opustili?“ ptal se Hawkmoon. „Měli tu posádku.“

Vedli koně mezi těly padlých. Vzduch byl stále silně prodchnut pachem lidského masa. Bylo zřejmé, že k tomuto krveprolití došlo teprve nedávno. Hawkmoon ukázal na vyrabované obchůdky a na mrtvý dobytek, koně a dokonce i psy.

„Nic nenechali naživu. Nic, co by mohlo posloužit za potravu. Připadá mi to, jako kdyby byli na ústupu před nějakým mnohem mocnějším nepřítelem!“

„Kdo může být mocnější než Temné impérium?“ zeptal se Oladah a zachvěl se. „Čeká nás snad střet s nějakým neznámým protivníkem, příteli Hawkmoone?“

„Doufám, že ne. Ačkoliv tento pohled je varovný.“

„A odporný,“ dodal Oladah. Na ulicích nebyli pouze mrtví muži, ale i děti, a všechny ženy, ať už staré nebo mladé, nesly známky znásilnění. Zavražděny byly většinou podříznutím hrdla, protože granbretanští vojáci své oběti nejraději zabíjeli právě při znásilňování.

Hawkmoon si povzdychl. „Kamkoliv se vrátneš, vidíš stopy Temného impéria.“

Vzhlédl a zaklonil hlavu, aby zachytil tichý zvuk, který se k nim nesl s chladným větrem. „Křik! Možná je někdo dosud naživu.“

Otočil koně a vydal se po zvuku, až dorazil do jedné postranní uličky. Tam uviděl rozražené dveře a dívčí tělo na prahu. Křik sílil. Hawkmoon seskočil z koně a opatrně se přibližoval k domu. Naříkala ta dívka. Rychle poklekl a zvedl ji v náručí. Byla téměř nahá, ze šatů zbývaly cáry. Přes hrdlo měla rudý šrám, jako by jí po něm přejela tupá dýka. Mohlo jí být tak patnáct let, měla rozčuchané blond vlasy a nepřítomné, modré oči. Tělo měla samou modročernou podlitinu. Když ji Hawkmoon zvedl, zalapala po dechu.

Hawkmoon ji opatrně položil zpět, šel ke svému sedlu a vrátil se s čutorou vína. Přiložil jí láhev ke rtům a dívka se napila, zajíkla se a oči jí na jednu zachvátila hrůza.

„Neboj se,“ konejšil ji Hawkmoon. „Jsem nepřítel Temného impéria.“

„A jste naživu?“

Hawkmoon se zatrpkle usmál. „Ano - žiji. Jsem Dorian Hawkmoon, kníže kölnský.“

„Hawkmoon z Kolnu? Ale mysleli jsme, že jste mrtvý - nebo, že jste navždy uprchl...“

„Jak vidíš, vrátil jsem se a tvá vesnice bude pomstěna, to přísahám. Co se tu vlastně stalo?“

„Nevím přesně, můj pane, snad jen to, že zvířata Temného impéria nehodlala nechat nikoho naživu.“ Najednou vzhlédla. „Moji rodiče - má sestra...“

Hawkmoon nahlédl do domu a zachvěl se. „Mrtvi,“ řekl tiše. To bylo ovšem slabé slovo. Leželi na podlaze odporně zohaveni. Zvedl vzlykající dívku a odnesl ji ke koni. „Odvezu tě na hrad Brass.“

Kapitola 4. - Nové přílby

Ležela na nejměkčí posteli v hradu Brass, ošetřovaná Bowgentlem a utěšovaná Yisseldou a Hawkmoonem, kteří u ní seděli. Dívka však umírala. Nepodléhala zraněním, ale zármutku. Přála si zemřít a oni její přání respektovali.

„Několik měsíců," mumlala, „vlčí jednotky okupovaly naši vesnici. Brali si všechno, co chtěli, zatímco my jsme hladověli. Slyšeli jsme, že jsou součástí armády, která tu zůstala, aby hlídala Kamarg, ačkoliv jsme netušili, co v této pustině mohou ještě hlídat."

„Pravděpodobně čekali na náš návrat," vysvětlil jí Hawkmoon.

„Pravděpodobně ano," špitla dívka.

„Včera do vesnice přilétla ornitoptéra," pokračovala, „a pilot šel rovnou za velitelem posádky. Doslechli jsme se, že vojáci se mají vrátit do Londry, a byli jsme radostí bez sebe. Hodinu nato vtrhla celá posádka do vesnice, kradli, rabovali, znásilňovali. Měli rozkaz nenechat nic naživu, aby až se vrátí, nenarazili na odpor, a aby kdokoliv jiný, kdo do vesnice zabloudí, našel nic k jídlu. Za hodinu byli pryč."

„Takže se hodlají vrátit," přemítal nahlas Hawkmoon. „Moc by mě zajímalo, proč odešli."

„Třeba kvůli invazi nějakého nepřítele?" nabídl možné vysvětlení Bowgentle, který dívce omýval čelo.

„To jsem si také myslel - a přesto mi to nedává smysl." Hawkmoon vzdychl. „Je záhadné - a zároveň děsivé - že toho víme tak málo."

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil d'Averc. „Je tu náš starý přítel, Hawkmoone."

„Starý přítel? Kdo?"

„Orkneyan - Orland Fank."

Hawkmoon vstal. „Možná, že má pro nás vysvětlení."

Vykročil ke dveřím a v půli cesty se ozval Bowgentle. „Dívka je mrtvá, kníže Doriane."

„Ona ví, že bude pomstěna," prohlásil suše Hawkmoon a opustil komnatu, aby po schodech sestoupil do sálu.

„Souhlasím. Něco visí ve vzduchu, příteli," říkal Orland Fank hraběti Brassoovi, když Hawkmoon vstupoval a spatřil je stát spolu u krbu. Fank mával rukou na pozdrav. „A jak se máš ty, kníže Doriane?"

„Vzhledem k okolnostem docela dobře. Nemáš ponětí, proč legie odcházejí, mistře Fanku?"

„Právě jsem tady hraběti Brassoovi vykládal, že netuším proč."

„Ach, a já tě považoval za vševědoucího, mistře Fanku."

Fank se nesměle usmál a stáhl si čapku, aby si s ní otřel tvář. „Potřebuji čas, abych získal nějaké informace, a od chvíle, kdy jste opustili Dnark, jsem měl napilno. Přinesl jsem dary všem hrdinům z hradu Brass."

„To je od tebe milé.“

„Abys tomu rozuměl, nejsou ode mě, ale od - no, tuším že od Kouzelné hůlky. Předám ti je později. Možná si budete myslet, že nemají žádné praktické využití, ale v boji proti Temnému impériu lze velmi těžko předem určit, co je praktické a co ne.“

Hawkmoon se otočil k d'Averkovi. „Co jsi na svém výjezdu objevil?“

„To samé co ty,“ odvětil d'Averc. „Zplundrované vesnice, všichni obyvatelé ve spěchu pobiti. Ze strany vojáků známka rychlého ústupu. Odhaduji, že ve velkých městech zůstaly posádky, ale jsou to jen zbytky - většinou pěchota a žádná jízda.“

„To mi připadá šílené,“ zadrmolil hrabě Brass.

„Jestliže jsou šílení, pak můžeme jejich chabé racionality využít,“ poznamenal Hawkmoon s neradostným úsměvem.

„Výborně řečeno, kníže Doriane.“ Fank poplácal Hawkmoona mohutnou rukou po rameni. „Smím již přinést vaše dary?“

„Samozřejmě, mistře Fanku.“

„Půjčte mi tedy prosím několik pomocníků, protože jich je šest a jsou zatraceně těžké. Přivezl jsem je na dvou koních.“

Za chvíli vstoupili sluhové, každý se dvěma zabalenými předměty v rukou. Sám Fank nesl zbývající dva. Postavili je na dlažbu. „Rozbalte je, pánové.“

Hawkmoon se sklonil a stáhl plátno, které halilo jeden z darů. Zamrkal, když mu do očí šlehla světelná záře a zaleskl se na něj zrcadlový odraz vlastního obličeje. To jej naplnilo zvědavostí, takže rychle strhal zbývající obaly a zůstal užasle hledět na předměty před sebou. I ostatní překvapeně mumlali.

Byly to bojové přilby zkonstruované tak, aby kryly celý obličej a spočívaly na ramenou. Byly vyrobené z nějakého neznámého kovu, ale leskly se víc nežli nejlepší zrcadlo, které kdy Hawkmoon viděl. Až na dva otvory pro oči byla čelní strana přilby plochá, prostá jakékoliv ozdoby, takže kdo na ni hleděl, viděl svůj přesný odraz. Z týla přilby se až na temeno táhl hřebínek ze stejného kovu s prostým ornamentem. Hawkmoona ohromilo pomyšlení, jak užitečné by mohly být v bitvě, protože nepříteli by mášla vlastní tvář a nemohl by se zbavit dojmu, že bojuje proti sobě samému.

Hawkmoon se hlasitě rozesmál. „Nuže, ať už ty přilby vymyslel kdokoliv, musel to být génius! Jsou to nejlepší přilby, jaké jsem kdy viděl.“

„Vyzkoušejte si je,“ vybídl je Fank a také se usmál. „Zjistíte, že vám padnou jako ulité. Je to odpověď Kouzelné hůlky na zvířecí masky Temného impéria.“

„Jak poznáme, která z nich komu patří?“ zeptal se hrabě Brass.

„Velmi snadno,“ ujistil jej Fank. „Vaše je právě ta, kterou jste rozbalil, milý hrabě. Má hřebínek v barvě mosazi.“

Hrabě Brass se usmál a zvedl přilbu, aby si ji usadil na ramenou.

Hawkmoon na něj pohlédl a spatřil, jak na něj pobaveně civí vlastní tvář s matným černým drahokamem uprostřed čela. Nasadil si svoji přilbu. Ta měla pro změnu zlatý hřebínek. Když se otočil k hraběti Brassovi, zprvu to vypadalo, že přilba hraběte žádný odraz nevrhá, dokud si Hawkmoon neuvědomil, že se dívá na nekonečně mnoho odrazů.

I ostatní si posadili přilby na ramena. D'Averc měl modrý hřebínek a Oladahn šarlatový. Smáli se radostí.

„Dobrý dar, jen co je pravda, mistře Fanku," pochvaloval si Hawkmoon, když přilbu snímal. „Vynikající dar. Ale co ty zbývající dvě?"

Fank se tajnůstkářsky usmál. „Ó - ach ano - ty budou pro někoho, kdo o ně bude stát."

„Pro tebe?"

„Ne, pro mě ne - musím přiznat, že svým způsobem zbrojím pohrdám. Jsem v ní příliš neohrabaný a nemohu se pořádně ohánět bojovou sekerou."

Ukázal palcem na sekeru připoutanou řemenem na zádech.

„Pro koho jsou tedy ty dvě zbývající?" otázal se hrabě Brass a sňal přilbu.

„To poznáte, až to poznáte," odvětil tajuplně Fank. „Uvidíte, že vám to nakonec přijde naprosto samozřejmé. Jak se daří lidem z hradu Brass?"

„Myslíš vesničany na kopci?" zeptal se Hawkmoon. „No, někteří byli zabiti úderem toho obrovského gongu, který nás přivolal zpět do původní dimenze. Několik domů se zhroutilo, ale celkově vzato to lidé přežili docela dobře. Zbývající kamaržská jízda přežila celá."

„Asi pět set mužů," upřesnil d'Averc. „Naše armáda."

„Aha," zvolal Orland Fank a úkosem pohlédl na Francouze. „Výborně. No, já se teď musím odebrat za svými povinnostmi."

„A jaké jsou to povinnosti, mistře Fanku?" zajímal se Oladahn.

Fank se zarazil. „Drahý příteli, u nás v Orkneyích se neptáme na povinnosti druhých," odvětil káravě.

„Mockrát děkujeme za dary," řekl Oladahn a uklonil se, „a odpusť mi moji zvědavost."

„Omluvu přijímám."

„Než však odejdeš, mistře Fanku, dovol, abych ti ještě jednou jménem nás všech poděkoval za tyto báječné dary," dodal hrabě Brass. „Ale mohli bychom tě ještě obtěžovat s poslední otázkou?"

„Podle mého názoru máte všichni sklony příliš mnoho se ptát," postěžoval si Fank. „Ale na druhou stranu, my Orkneyové jsme lidé mlčenliví. Jen se ptejte, příteli, a já se budu ze všech sil snažit odpovědět, pokud otázka nebude příliš osobní."

„Věděl jste, že krystalový stroj má být zničen?" zeptal se hrabě Brass. „A co to způsobilo?"

„Domníval bych se, že jakmile lord Taragorm, pán Paláce času v Londře, porozuměl původu vašeho stroje, objevil způsob, jak ho rozbít. Má spoustu starých textů, které mu mohly poskytnout potřebné informace. Ne-

pochybně tedy sestrojil hodiny, jejichž údery dokáží prostoupit dimenzemi a to o takové frekvenci a síle, aby rozbily krystal. Jsem přesvědčen, že to byl jeden z prostředků nepřátel lidu ze Sorianda, kteří vám kdysi stroj dali."

„Takže nás přivolalo samo Temné impérium," odvodil si Hawkmoon. „Ale jestli je to pravda, proč tady na nás nečekali?"

„Možná prožívají nějakou vlastní vnitřní krizi, nebo něco podobného," odvětil Orland Fank. „Uvidíme. Sbohem, přátelé. Mám pocit, že se brzy znovu shledáme."

Kapitola 5. - Pět hrdinů a jedna hrdinka

Jakmile se za Fankem zavřely brány, Bowgentle sestoupil po schodech a v laskavé tváři se mu zračil podivný výraz. Kráčel strnule a oči upíral kamsi do dáli.

„Co je to s tebou, Bowgentle? " ptal se ho starostlivě hrabě Brass a přistoupil k němu, aby starému příteli stiskl paži. „Vypadáš rozrušeně."

Bowgentle zavrtěl hlavou. „Jsem rozrušený, ne - odhodlaný. Dospěl jsem k rozhodnutí. Je to už mnoho let, co jsem vládl zbraní větší, nežli je pero, či nesl cokoliv těžšího než složitý filozofický problém. Nyní pozvednu zbraň proti Temnému impériu. Až zahájíte tažení na Londru, pojedu s vámi."

„Ale prosím tě, Bowgentle," snažil se ho zviklat Hawkmoon, „ty přece nejsi žádný bojovník. Utěšuješ nás, podporuješ nás svou laskavostí a moudrostí. A ty nám dáváš sílu a jsou pro nás stejně potřebné jako zbraně kteréhokoli jiného spolubojovníka."

„Ano - ale tenhle boj bude poslední, protože buďto vyhrajeme, nebo prohrajeme," zdůraznil Bowgentle. „Když se nevrátíte, nebudete už potřebovat žádné moudrosti - a pokud ano, nebudete mít příliš silnou potřebu vyhledávat mé rady, protože budete těmi, kdo přemohli Temné impérium. A tak jsem se rozhodl, že pozvednu meč po vašem boku. Jedna z těch zbývajících přileb mi určitě padne, vím to. Ta s černým hřebínkem."

Hawkmoon ustoupil.

Bowgentle došel k helmě a zvedl ji. Pomalu si ji nasadil na hlavu. Seděla mu dokonale. Na lících přilby spatřili odraz toho, co viděl Bowgentle - obdiv a zármutek v jejich tvářích. D'Averc byl první, kdo k němu přistoupil s nataženou rukou. „Dobrá tedy, Bowgentle. Bude mi potěšením pro změnu vyrazit do boje s někým moudrým a vzdělaným!"

Hawkmoon se zakabonil. „Takže souhlasíme. Pokud si to přeješ, Bowgentle, všichni budeme rádi, když s námi pojedáš. Ale teď by mě zajímalo, pro koho je ta druhá helma? "

„Pro mě."

Byl to tichý, odhodlaný a sladký hlas. Hawkmoon se pomalu otočil, aby pohlédl na svoji ženu.

„Ne, ta není pro tebe, Yisseldo..."

„Jak si můžeš být tak jist?"

„No..."

„Podívej se na ni - přilba má bílý hřebínek. A natí náhodou menší než ostatní? Vhodná tak pro chlapce nebo pro ženu?"

„Ano," připustil s nevolí Hawkmoon.

„Nejsem snad dcerou hraběte Brasse?"

„To jistě jsi."

„A neumím snad jezdit na koni stejně dobře jako kdokoliv z vás?"

„Umíš."

„A nebojovala jsem snad jako dívka v býčím ringu - a nevydobyvala si tam četné pocty? A netrénovala jsem se strážci Kamargu boj se sekerou, mečem a ohňostřilem? Otče?“

„Je to pravda, ve všech těchto disciplínách prokázala značnou dovednost,“ potvrdil rozvážně hrabě Brass.

„Ale dovednost není jediné, co se od dobrého bojovníka žádá...“

„Nejsem dost silná?“

„Ano - na ženu ano...“ souhlasil pán hradu Brass. „Jemná a přitom pevná jako hedvábí, řekl kdysi jeden místní básník.“ Ironicky pohlédl na Bowgentleho, který se zarděl.

„Chybí mi snad tedy dostatečná životní síla?“ ptala se Yisselda a oči jí hrály směsicí vzdoru a pobavení.

„Ne, životní síly máš víc než dost,“ prohlásil Hawkmoon.

„Kuráž? Chybí mi snad kuráž?“

„Nikdo není odvážnější nežli ty, mé dítě,“ řekl hrabě Brass.

„Tak která vlastnost mi podle vás chybí?“

Hawkmoon pokrčil rameny. „Žádná, Yisseldo - až na to, že jsi žena - a -“

„A ženy nebojují. Pouze zůstávají u krbu, aby oplakávaly padlé, nemám pravdu?“

„Nebo aby je přivítaly, když se vítězně vrací...“

„Nebo aby je přivítaly, když se vítězně vrátí. Ale na něco takového já už nemám trpělivost. Proč bych měla zůstat na hradu Brass? Kdo mě tu ochrání?“

„Necháme tu strážce.“

„Pár strážců - mužů, kteří vám v bitvě budou chybět. Dobře víte, že s sebou chcete vzít každého, kdo bude schopen boje.“

„Ano, to je pravda,“ připustil Hawkmoon. „Ale je tu ještě jedna důležitá věc, Yisseldo. Nezapomínáš, že nosíš naše dítě?“

„Nezapomínám, to se neboj. Nosím naše dítě, ano, a ponesu je i do bitvy - protože když budeme poraženi, nezdědí nic než pohromu - a když vyhrájeme, zažije radost z vítězství ještě dřív, než přijde na svět. Ale když budeme všichni zabiti - zemřeme společně. Nechci být Hawkmoonovou vdovou a nechci porodit Hawkmoonova pohrobka. Sama na Brassu nemohu být v bezpečí, Doriane. Pojedu s tebou.“ Přistoupila k zrcadlové přilbě s bílým hřebínkem a zvedla ji z podlahy. Nasadila si ji na hlavu a vítězně rozpráhla něžné paže.

„Vidíš - sedí mi skvěle. Jednoznačně byla vyrobena pro mě. Pojede se spolu, všech šest, a povedeme Kamaržany proti zruďné moci Temného impéria - pět hrdinů - a doufám, že i jedna hrdinka!“

„Budiž,“ zamumlal Hawkmoon a přistoupil ke své ženě, aby ji objal. „Budiž.“

Kapitola 6. - Nový spojenec

Vlci a supi se probojovávali z kontinentu a nyní se hrnuli do Londry. Do města nad Tayme se však vracely i mouchy, krysy, kozy, psi a všechna další krvelačná zvířata Granbretanu.

Z vysoké věže, nyní Meliadova velitelského stanu, baron z Kroidenu sledoval, jak přijíždějí, valí se dovnitř všemi branami a již na cestě svádějí lité boje. Jedna skupina mu připadala podivná a musel napínat zraky, aby si ji lépe prohlédl. Byla to velká oddělená skupina pod černobíle pruhovaným praporem, který signalizoval neutralitu. Korouhev nesená vedle ní byla již viditelná lépe.

Meliadus se zamračil.

Byla to standarta Adaze Prompa, Velkého konstábla Řádu psa. Znamená snad neutrální prapor, že se zatím nerozhodl, na které straně bude bojovat? Nebo to znamená nějaký nekalý trik? Meliadus si zamyšleně rukou přejížděl rty. S Adazem Prompem po boku by rovnou mohl zahájit útok na palác. Sáhł po své vlčí přilbě a pohládl kovovou hlavu.

Když po několika dnech uvázly boje v Londře na mrtvém bodě, Meliadus zvážněł - o to víc, že nevěděł, zdali Taragormův vynález uspěl a přenesl hrad Brass zpět do této dimenze. Jeho dřívější dobré rozpoložení, které vyplývalo z počátečních úspěchů, vystřídala nervozita a nejistota.

Dveře se otevřely. Meliadus automaticky sáhł po přilbě a než se otočil, měl ji nasazenou.

„Ach, to jsi ty, Flano. Co chceš?“

„Je tady Taragorm.“

„Taragorm, eh? Nese mi nějakou dobrou zprávu?“

Za Flaninou volavčí maskou se objevila maska v podobě velkého hodinového ciferníku.

„Doufal jsem, že pro mě budeš mít něco pozitivního ty, bratře,“ ozval se kousavě Taragorm. „Koneckonců, za posledních pár dní jsme toho příliš nedobyli.“

„Posily přijíždějí,“ odsekl nedůtklivě Meliadus a rukou v rukavici pokynul k oknu. „Vlci, supi - a dokonce i fretky se proudem valí do města.“

„Ano - ale přicházejí i Huonovy posily - a podle všeho ve větším počtu, než kolik je nás.“

„Kalan by měl mít brzy hotové své nové zbraně,“ hájil se Meliadus. „Ty nám poskytnou potřebnou výhodu.“

„Pokud budou fungovat,“ poznamenal uštěpačně Taragorm. „Chvílemi mám pocit, že jsem udělal chybu, když jsem se přidal na tvou stranu. Zaútočil jsi příliš prudce...“

„Bratře! Nesmíme se škorpit, nebo jsme ztraceni. Na to teď není čas!“

„Ano, s tím bezvýhradně souhlasím. Když Huon zvítězí, jsme ztraceni.“

„Huon nezvítězí.“

„Potřebujeme milion mužů, aby byl útok na palác úspěšný.“

„Milion mužů seženeme. Kéž bychom tak mohli dosáhnout nějakého výrazného pokroku a ostatní by se záhy přidali k nám.“

Taragorm toto prohlášení ignoroval, namísto toho se obrátil k Flaně. „Škoda, Flano. Byla by z tebe skvělá královna...“

„Ale z Flany královna bude,“ zavrčel rozzuřený Meliadus a musel se držet, aby Taragorma neuhodil. „Tvůj pesimismus hraničí se zradou, Taragorme!“

„A ty bys mne za takovou zradu popravil, bratře? Se všemi mými znalostmi? Pouze já znám všechny taje prostoru a času.“

Meliadus pokrčil rameny. „Samozřejmě, že tě nepopravím. Přestaňme se teď dohadovat a soustředme se raději na dobytí paláce.“

Hádkou znuděná Flana opustila místnost.

„Musím se setkat s Kalanem,“ řekl Meliadus. „Trochu jej zpomalilo, že se narychlo musel i se zařízením přestěhovat na nové místo. Pojď, Taragorme, navštívíme ho spolu.“

Přivolali si nosítka, nasedli do nich a otroci je nesli slabě osvětlenými chodbami do věže, dolů po točitých schodech do místností, ve kterých si Kalan zřídil nové laboratoře. Otevřely se dveře a do nosu je udeřil páchnoucí žár. Meliadus ho cítil i přes masku. Odkášlal si, vylezl z nosítek a vstoupil do síně, kde stál Kalan, shrbené tělo do pasu nahé, na hlavě pouze masku, a dohlížel na vědce v hadích maskách, kteří pracovali podle jeho pokynů.

Kalan je nervózně pozdravil. „Co chcete? Já na žádné povídání nemám čas!“

„Zajímá nás, jakého pokroku jsi dosáhl, barone,“ hulákal Meliadus, aby překřikl bublání z kotlů.

„Doufám, že velkého. Zařízení je absurdně primitivní. Zbraň je téměř hotová.“

Taragorm pohlédl na spletenec trubic a drátků, původce všeho toho hluku. „To že má být zbraň?“

„Bude, bude.“

„A jak bude fungovat?“

„Dejte mi muže, abychom ji usadili na střeše, a já vám to za pár hodin ukážu.“

Meliadus přikývl.

„Dobrá. Uvědomuješ si, co s úspěšností tvé zbraně stojí a padá, Kalane?“

„Ano, uvědomuji. Začínám se proklínat, že jsem se k tobě připojil, Meliade, ale teď už jsem v tom s tebou, tak mohu jen pokračovat. Teď prosím odejdi - pošlu zprávu, až bude zbraň hotová.“

Meliadus s Taragormem kráčeli chodbami a nosítka je následovala. „Doufám, že Kalan nepřišel o rozum,“ utrousil ledově Taragorm. „Protože pokud ano, mohla by ta jeho věc zničit i nás.“

„Nebo také nezničit vůbec nic," dodal zachmuřeně Meliadus.
„A pak kdo je pesimista, bratře?"

Když se Meliadus vrátil do svých komnat, zjistil, že tam má návštěvníka. Tlustého návštěvníka oděného do pestrobarevné, hedvábím potažené zbroje a s jasně malovanou helmou, která představovala zuřivého psa s vyčeněnými zuby.

„Baron Adaz Promp," ohlásila muže Flana Mikosevaarová, která se vynořila z vedlejší místnosti. „Dorazil krátce poté, co jsi odešel, Meliade."

„Barone," oslovil jej Meliadus a formálně se uklonil. „Jsem poctěn."

Zpod přilby se vylinul jemný hlas Adaze Prompa: „Co je předmětem tohoto pozdvižení, Meliade? A jaký je cíl?"

„Předmětem je - plán na dobytí města. Cílem - dosazení racionálnějšího monarchy na trůn Granbretanu. Takového, který bude respektovat rady zkušených bojovníků, jakými jsme například my."

„Chcete říci, že bude respektovat vaše rady!" uchichtl se Promp. „No, musím přiznat, že jsem považoval za šílence spíš vás, můj lorde, než Huona. Například to vaše hloupé usilování o smrt hraběte Hawkmoona a zničení hradu Brass. Obávám se, že jediným motivem byla vaše touha po pomstě."

„Už tomu ale nevěříte?"

„Je mi to jedno. Začínám sdílet váš názor, že pro Granbretan představují největší nebezpečí a že dřív, než se pustíme do čehokoliv jiného, měli bychom se vypořádat s nimi."

„A co že jste najednou změnil názor, Adazi?" naklonil se k němu dychtivě Meliadus. „Proč? Máte snad nějaký důkaz, který mi není znám?"

„Spíše jen podezření," odpověděl Adaz Promp líně a bez zájmu. „Náznak tu, náznak tam."

„A jaké jsou to náznaky?"

„Třeba loď, kterou jsme potkali a na jejíž palubu jsme v severním moři vstoupili, když jsme se vraceli ze Scandie, abychom vyhověli volání Krále-Imperátora. Zvěst z Francie. Nic víc."

„A co s tou lodí? Co to bylo za loď?"

„Stejná jako ty, co kotví na řece, jenomže mnohem větší - s podivnou serepetičkou na zádi a bez plachet. Byla otlučená, unášel ji proud a na palubě byli dva ranění muži. Zemřeli dřív, než jsme je stačili přenést na naši loď."

„Loď Shenegara Trotta! A plula z Amarehku!"

„Ano - přesně to nám řekli."

„Ale co to má společného s Hawkmoonem?"

„Podle všeho se v Amarehku s Hawkmoonem setkali. A ta těžká zranění jim přivodil právě Hawkmoon v nějaké krvavé bitvě ve městě jménem Dnark. Podle těch mužů - nutno podotknout, že blouznili - byla předmětem sporu samotná Kouzelná hůlka."

„A Hawkmoon ten spor vyhrál.“

„Přesně tak. Pověděli nám, že jich byly dva tisíce - tedy Trottoových mužů - a proti nim jen čtyři muži včetně Hawkmoona.“

„A Hawkmoon vyhrál!“

„Ano - za pomoci nadpřirozených bojovníků, jak se vyjádřil ten, který žil dost dlouho na to, aby ze sebe ten příběh vysoukal. Všechno to zní jako směsice pravdy a fantazie, ale je z toho zřejmé, že Hawkmoon pokořil mnohem větší sílu, než měl sám k dispozici a že osobně zabil Shenegara Trotta. Vše také nasvědčuje tomu, že vládne nějakými vědeckými silami, o nichž téměř nic nevíme. Způsob, jakým nám naposledy unikl, tuto domněnku jen potvrzuje. A to mě přivádí k dalšímu příběhu, který jsem na pochodu do Londry vyslechl od jednoho z vašich vlků.“

„K jakému příběhu?“

„Prý slyšel, že se hrad Brass znovu objevil a že Hawkmoon s ostatními vytáhli do měst na severu a povraždili veškeré naše muže, kteří je okupovali. Je to zvěst, které lze jen těžko věřit. Kde by mohl tak rychle sehnat armádu?“

„V době války se podobné zvěsti objevují často,“ přemítal nahlas Meliadus, „ale není to nemožné. Věříte tedy, že Hawkmoon představuje větší hrozbu, než se Huon domnívá?“

„Je to sice jen můj dohad, ale myslím, že opodstatněný. Mám na zřeteli ovšem i jiné motivy, Meliade. Myslím si, že čím dříve ukončíme tento boj, tím lépe, protože jestli má Hawkmoon armádu - možná ji posbíral v Amarehku - o to dříve bychom s ním měli skončit. Jsem s vámi, Meliade; do zítřka vám mohu dát k dispozici půl milionu psů.“

„Máte jich už nyní dostatek, abychom společně s muži pod mým vedením dobyli palác?“

„S podporou dělostřelectva pravděpodobně ano.“

„Tu dostanete.“

Meliadus a Promp si potřásli rukama. „Ach, barone Adazi, jsem přesvědčen, že do rána je vítězství naše!“

„Ale kolik se nás ho dožije,“ dodal Promp. „Obsazení paláce si vyžádá tisíce životů - možná dokonce statisíce.“

„Bude to stát za to, barone. Věřte mi.“

Vyhlídky na vítězství nad Huonem Meliadovi výrazně zlepšily náladu, ale hlavně se radoval z toho, že brzy může mít Hawkmoona znovu ve své moci - zvláště pokud se Kalanovi podaří aktivovat Černý drahokam, jak slíbil.

Kapitola 7. - Bitva o Huonův palác

Meliadus je pozoroval, jak instalují zařízení na střechu jeho velitelství. Byli vysoko nad ulicemi a poblíž paláce, kde zuřily lité boje. Promp zatím ještě nepřivedl své muže, ale chtěl vidět, co umí Kalanova zbraň, než zahájí otevřený útok na brány paláce. Obří budova působila dojmem, že odolá jakémukoliv útoku - vypadalo to, že je schopna přežít i konec světa. V nekonečných vrstvách se tyčila k šedé obloze. Palác se čtyřmi obřími věžemi s podivným zlatým leskem, dekorovaný groteskními basreliéfy, které zobrazovaly odvěkou slávu Granbretanu a leskly se miliony odstínů barev, chráněný třicet stop tlustými ocelovými branami vypadal, jako by opovržlivě shlížel na sešikované bojovníky.

Dokonce i Meliadus na okamžik zapochyboval, když na budovu hleděl, ale vzápětí obrátil pozornost ke Kalanově vynálezu. Z masy drátků a trubiček trčel dlouhý trychtýř jako korpus monstrózní trumpet a natáčel se k palácovým zdem posetým zástupy vojáků převážně Řádu kudlanky, kňoura a mouchy. Za městem se připravovaly šiky vojáků ostatních řádů, aby zaútočily na Meliadova vojska z týla, a on dobře věděl, že čas bude rozhodujícím faktorem a že pokud zvítězí u bran paláce, přeběhnou na jeho stranu další.

„Vše je připraveno," oznámil Kalan.

„Tak to spust'te," zavrčel Meliadus. „Zaútočte na vojáky na hradbách."

Kalan přikývl a jeho hadi zacílili zbraň. Kalan k ní přistoupil a chopil se velké páky. Jakoby v modlitbě obrátil maskovanou tvář k sinálé obloze a stáhl páku dolů.

Stroj se rozechvěl. Stoupala z něj pára. Rachotil, trásl se a řval, jak z trumpet vyřůstala obrovská zelená, pulzující bublina, z níž sálalo intenzivní teplo. Bublina se odtrhla od hlavně zbraně a pomalu se snášela ke zdem.

Fascinovaný Meliadus pozoroval její pomalý let, spatřil, jak dorazila ke zdi a usadila se na tuctu bojovníků. S uspokojením slyšel jejich křik, viděl, jak se pod žhavou zelenou hmotou třesou a nakonec dočista zmizeli. Horký zelený balon se kutáel po zdi a hlтал lidskou kořist, až náhle praskl a po zdi se rozlily zlověstné prameny zelené tekutiny.

„Rozbila se. Nefunguje to!" vztekal se Meliadus.

„Trpělivost, Meliade," mírnil jej Kalan.

Jeho muži sklápěli hlaveň zbraně o několik stupňů níž. „Sleduj!" Znovu zatáhl za páku a stroj se opět rozechvěl, zasyčel a pomalu se z něj vyvalila další obří zelená koule. Nesla se ke zdi, převalila se přes další skupinu vojáků a sunula se dál. Tato se koulela mnohem déle, až na zdi zbylo jen pár bojovníků, teprve poté praskla.

„Teď jich pár pošleme za hradby," chichotal se Kalan a znovu zatáhl za páku. Tentokrát ani nečekal. Jakmile jedna zelená bublina opustila hlaveň, vytvořil zatáhnutím za páku další, dokud se jich nad hradbami a nad

nádvořím nevznášelo nejméně dvacet. Pracoval zuřivě a byl svou činností naprosto pohlcen, stroj se otřásal a sálal téměř neúnosným vedrem.

„Pod vlivem téhle směsi zkoroduje cokoliv!“ provolával vzrušeně Kalan. „Cokoliv!“ Na chvíli se zarazil a ukázal. „Podívejte, co to dělá se zdmi!“

A opravdu, ten neřád si prokousával cestu i skrz kamenné zdivo. Obrovské kusy bohatě zdobeného kamene padaly na ulici, takže útočníci museli o kus ustoupit. Směs se kamenem prožírala jako se vroucí olej propaluje ledem, a nechávala v hradbách obrovské zubaté díry.

„Ale jak se dovnitř dostanou naši muži?“ hořekoval Meliadus. „Tomu materiálu je jedno, co požírá!“

„Žádné strachy,“ šklebil se Kalan. „Směs je aktivní pouze několik minut.“ Znovu zatáhl za páku a poslal na zeď další žhavou zelenou bublinu. Zatím se celý úsek zdi poblíž bran zhroutil a když se kouř z bubliny rozplynul, Meliadus uviděl, že se jim otevřela cesta dovnitř. Byl nadšením bez sebe.

Z Kalanova stroje se ozvalo náhlé zaječení a vědec začal všemožně manipulovat s improvizovaným ovládáním - běhal od jedné části ke druhé a chvatně rozdával pokyny svým lidem.

Na střeše se objevil Taragorm a pokynul Meliadovi. „Vidím, že jsem Kalana podcenil.“ Vykročil k hadímu vědci. „Gratuluji, Kalane.“

Kalan mával rukama a výskal nadšením. „Vidíš, Taragorme! Vidíš! Koukej - zkus si to také. Stačí jen zatáhnout za tuhle páku.“

Taragorm uchopil páku do obou rukou a jeho hodinová maska se otočila, aby pohlédla na zeď, za níž teď bylo možno pozorovat ústup Huonových vojáků pronásledovaných zelenými smrtonosnými koulemi. Vtom ale z paláce zahřměl ohňový kanón. Huonovým mužům se konečně podařilo přemístit dělostřelectvo přímo do paláce. Několik záblesků jim přeletělo nad hlavou a další se neškodně rozplácly o zeď pod nimi. Kalan se vítězně uchichtl. „Ta jejich děla jsou proti mé zbrani bezmocná. Zamiř na ně, Taragorme. Vyšli bublinu – tam!“ - a prstem ukázal na okna, kde byla děla umístěna.

Taragorma stroj evidentně zaujal stejně jako Kalana, a Meliadus se baval pohledem na dva skvělé vědce, jak si jako školáci hrají s novou hračkou. Nyní k nim cítil velkou shovívavost. Bylo zřejmé, že Kalanova zbraň zvrátila vývoj bitvy v jeho prospěch. Je na čase připojit se k Adazu Prompovi a vést vojáky ke zteči.

Sestoupil po schodech, které jej zavedly do nitra věže, a zavolal si nosítko. Jakmile se v nich ocitl, pohodlně se opřel a začal vychutnávat sladký triumf.

Vtom se někde nad ním ozvala mohutná exploze, která otřásla celou věží. Vyskočil z nosítek a utíkal nahoru, odkud se právě vrátil. Jak se blížil ke střeše, byl zahrán na ústup intenzivním žárem a Kalanem, který se k němu potácel; jeho maska hada byla celá zprohýbaná. „Zpět!“ volal Kalan. „Stroj explodoval. Byl jsem nedaleko vchodu, jinak bych byl po smrti. Chrlí

moji směs po celé věži. Musíme odtud, nebo nás ta břečka všechny sežere."

„A Taragorm?" zvolal Meliadus. „Kde je Taragorm? "

„Nemohlo z něj zůstat nic," oznámil Kalan. „Rychle - musíme co nejrychleji opustit věž. Pospěš si, Meliade!"

„Taragorm je mrtev? A tak rychle poté, co mi posloužil? " Meliadus následoval Kalana po schodech dolů. „Věděl jsem, že mi po Huonově porážce začne působit potíže. Přemýšlel jsem, jak s ním naložím. Nyní je problém vyřešen! Můj ubohý bratr!"

Meliadus v běhu říčel smíchy.

Kapitola 8. - Flana pozoruje bitvu

Z bezpečí své věže Flana Mikosevaarová pozorovala, jak se vojáci hrnou rozbořenou zdí paláce, zatímco se věž, která byla nyní Meliadovým velitelským stanem, naklonila a s mohutným hřměním dopadla na spodní část města.

Na chvíli se zaradovala, že byl Meliadus při pádu věže zabit, ale nyní viděla jeho prapor, jak vede bojovníky do bitvy. Vedle něj poznala i standardu Adaze Prompa a věděla, že vlci a psi, tradiční rivalové, útočí na Huona společně.

Vzdychla. Hluk bitvy sílil a ona před ním neměla kam utéci. Ohňová děla se marně snažila zkrátit dostřel, aby mohla zaměřovat objekty na nádvoří, bojovníky hrnouce se k obří bráně paláce, ve které zelené bubliny vypálily četné díry. Ale děla byla k ničemu. Dělostřelectvo se připravovalo na dlouhé obléhání a nyní nedokázalo včas zamířit níž. Z rozbité brány páliho několik ohňostřelů, ale nebyla to žádná těžká palba.

Hluk i výjevy bitvy se vytrácely; Flana opět pomyslela na d'Averka a přemítala, zdali za ní přijde. Zpráva Adaze Prompa v ní vzbudila novou naději, protože jestli žije Hawkmoon, pak d'Averc pravděpodobně také.

Ale uvidí ho ještě někdy? Nezemře při nějaké potyčce, v marné snaze porazit Granbretan? Dokonce i kdyby nezemřel hned, je mu souzeno žít životem štvance a bandity, protože nikdo nikdy nemůže doufat, že bude bojovat proti Temnému impériu a uspěje. Předpokládala, že Hawkmoon, d'Averc a ostatní zemřou na nějakém vzdáleném bojišti. Možná dorazí k pobřeží dříve, než budou zabiti, ale nemohou se k ní v žádném případě přiblížit, protože je dělí moře a Stříbrný most přes moře nebude kamaržským rebelům otevřen.

Flana zvažovala, že si vezme život, ale momentálně jí to připadalo hloupé. Až zmizí i ta poslední jiskřička naděje, potom se zabije, dříve však ne. A pokud by se stala královnou a získala obrovskou moc, existovala nepatrná naděje, že Meliadus d'Averka ušetří, protože d'Averc byl vlastně na žebříčku Meliadových nenáviděných nepřátel úplně nejnižší, ačkoliv byl Francouz všeobecně považován za zrádce.

Uslyšela hlasitý výkřik a znovu pohlédla k paláci. Meliadus a Adaz Promp vjížděli do Huonova paláce. Vítězství bylo evidentně na dosah.

Kapitola 9. - Zavraždění krále Huona

Baron Meliadus na černém oři projížděl nekonečnými chodbami Huonova paláce. Byl tu již mnohokrát, ale vždy pokorně nebo zdánlivě pokorně. Nyní hrdě zvedal vlčí tlamu a hulákal bojový pokřik, jak si razil cestu mezi strážemi z Řádu kudlanky, kterých se kdysi musel obávat. Mával širokým černým mečem, kterým se v Huonových službách tak skvěle oháněl. Zastavil koně a donutil ho, aby se vzeplal na zadních a kopyty, která běhala po prsti tuctů poražených zemí, zaútočil na hmyzí helmy; dlouhé krky jen praskaly.

Meliadus se smál. Meliadus řval. Meliadus uháněl tryskem k trůnnímu sálu, kde se shromáždili zbývající obránci. Viděl je na vzdáleném konci chodby, jak zvedají ohňové dělo. S tuctem vlčích jezdců v zádech se ani nezastavil a zaútočil rovnou na dělo, dřívě, než se obsluha zmohla na pohyb. Za šest vteřin padlo šest hlav a dělostřelectvo bylo zlikvidováno. Plameny šlehalý kolem vlčích přileb, ale Meliadus je nevnímal. Jeho oř měl oči rudé bojovým šílenstvím a divoce se řítit na nepřátele.

Meliadus zatlačil kudlankovské strážce do rohu a jednoho muže po druhém srazil k zemi. Zemřeli, přesvědčení, že vládne nadpřirozenou silou.

Ale byla to pouze divoká energie a vzrušení z boje, co Meliada z Kroidenu hnalo masivními dveřmi do trůnního sálu, aby tam našel pár zmatených strážců, co ještě zbývali. K obraně dveří byli nasazeni všichni muži, kteří byli k dispozici. Když k němu vojáci Řádu kudlanek začali obezřetně postupovat s napřaženými oštěpy, Meliadus se hlasitě rozesmál a prosívil mezi nimi dřív, než se stačili pohnout, a uháněl k trůnní kouli, k níž se kdysi plazíval.

Černá koule se zamihotala a postupně odhalila nesmrtelného Krále-Imperátora. Tělíčko se chvělo jako rozšlápnutá ryba, vrhalo se proti stěnám vězení - koule, která znamenala jeho život. Král zůstal nechráněn. Byl bezmocný. Nikdy nevěřil, že se bude muset bránit takové hrozné zradě. Dokonce ani on, jenž po dva tisíce let sbíral moudrost, si nedokázal představit, že by se nějaký granbretanský šlechtic vzepřel svému dědičnému vládcí.

„Meliade..." znělý hlas nesl známky strachu. „Meliade - jsi šílený. Poslouchej - mluvím k tobě tvůj Král-Imperátor. Nařizuji ti, abys opustil tento palác, stáhl své vojáky a přísahal mi věnost, Meliade!"

V černých, kdysi cynických očích se nyní zračil zvířecí strach. Chápavý jazyk vystřelil z úst, jako kdyby patřil hadu, ochablé a nemotorné ruce se bezmocně třepotaly.

„Meliade!"

Meliadus se otrásal triumfálním smíchem, napřáhl široký meč a sekl do trůnní koule. Následovala bílá exploze, skučivý řev, řinčení střepů padajících na podlahu a plesknutí tekutiny o Meliadovu hrud'

Zamrkal v očekávání, že spatří zkroucené a vetché tělo mrtvého Krále-Imperátora. Viděl však pouze neprostupnou tmou.

Jeho smích se proměnil ve výkřik hrůzy.

„U Huonových zubů! JSEM SLEPÝ!"

Kapitola 10. - Hrdinové vyjždějí

„Pevnost hoří dobře," poznamenal Oladahn, když se otočil v sedle, aby se naposledy podíval na kasárna. V nich se nacházely jednotky krysí pěchoty, ale nyní už nikdo z nich nežil s výjimkou velitele, který bude umírat dlouho, protože obyvatelé města jej ukřižovali na popravišti, kde on sám ukřižoval bezpočet jejich manželů, žen a dětí.

Šest zrcadlových příleb pohlédlo k obzoru. Hawkmoon, Yisselda, hrabě Brass, d'Averc, Oladahn a Bowgentle vycválali z města v čele pěti set kamaržských bojovníků s ohňostřily.

Jejich první střet s nepřítelem od okamžiku, kdy opustili Kamarg, byl jednoznačně vítězný. S překvapením na své straně za necelou půlhodinu vyhladili páteř celé posádky.

Bez pocitu zadostiučinění ale i bez únavy vedl Hawkmoon své druhy k městu, kde, jak se doslechli, najdou další Granbretance, které by mohli pobít.

Náhle však zastavil koně, neboť spatřil, jak se k nim tryskem řítí nějaký jezdec, a uvědomil si, že je to Orland Fank s nerozlučnou sekerou na rozložitých zádech.

„Zdravím vás, přátelé! Mám pro vás novinu - jakési vysvětlení. Zvířata se servala. Granbretanem zmítá občanská válka. Hlavním bitevním polem je samotná Londra; baron Meliadus stojí ve zbrani proti králi Huonovi. O život už přišly tisíce jejich vojáků."

„Tak proto je jich tady tak málo," a Hawkmoon sňal zrcadlovou přílbu, aby si hedvábným kapesníkem otřel čelo. V minulých měsících nenošil zbroj a zatím si ještě nezvykl na to nepohodlí. „Všichni byli povoláni na obranu krále Huona."

„Nebo aby bojovali s Meliadem. To je pro nás výhoda, nemyslíte?"

„Myslím, že určitě," ozval se hrabě Brass hlasem vzrušenějším než kdykoliv předtím, „protože to znamená, že se navzájem vraždí a snižují tak vlastní převahu v náš prospěch. Zatímco budou oni bojovat, my se rychle přemístíme ke Stříbrnému mostu, přejdeme ho a dorazíme až k pobřeží Granbretanu. Šťěstí s námi, mistře Fanku."

„Šťěstí - úděl - nebo osud," odvětil vesele Fank, „nazývejte si to, jak chcete."

„Neměli bychom si tedy pospíšet k moři?" zeptala se Yisselda.

„Ano," souhlasil Hawkmoon. „A co nejrychleji - abychom využili zmatku v jejich řadách."

„Rozumný nápad," přikývl Fank. „A protože se považuji za rozumného muže, nejspíše pojedu s vámi."

„Vítej v našich řadách, mistře Fanku."

Kapitola 11. - Několik různých novinek

Meliadus sténaje ležel na nosítkách, nad ním se skláněl Kalan a svými přístroji zkoumal baronovy slepé oči. „Co se stalo, Kalane?“ úpěl. „Proč jsem slepý?“

„Způsobila to intenzita světla, které se při explozi uvolnilo,“ vysvětloval trpělivě Kalan. „Zrak by se ti měl za pár dní vrátit.“

„Za pár dní! Potřebuji vidět hned. Potřebuji přeskupit svá vojska. Musím se ujistit, že se proti mně nekují žádné pikle. Musím přesvědčit ostatní barony, aby okamžitě přísahali věrnost Flaně a potom zjistit, co má za lubem ten zpropadený Hawkmoon. Mé plány - mé plány - mají snad být zmařeny?!“

„Většina baronů se rozhodla podpořit vaši věc,“ sdělil mu Kalan. „Co také mohou dělat. Pouze Jerek Nankenseen se svými mouchami představuje vážnější nebezpečí a Brenal Farnu je s ním - ale z Farnova řádu nezbylo doslova nic. Většin krys padla v prvních bojích. A Adaz Promp ještě nyní vyhání hrstky krys a much z města.“

„Nezbyly žádné krysy,“ zopakoval najednou zamyšlený Meliadus. „Na kolik mrtvých bys to celkem odhadoval, Kalane?“

„Asi polovina bojovníků Granbretanu.“

„Polovina? My jsme přišli o polovinu všech bojovníků? O polovinu své síly?“

„Nestálo snad vaše vítězství za to?“

Meliadova slepá tvář se upírala ke stropu. „Ano - myslím, že ano...“

Nyní se na nosítkách posadil. „Ale musím ospravedlnit smrt těch, kteří padli, Kalane. Udělal jsem to pro Granbretan - abych zbavil svět Hawkmoona a té chátry z hradu Brass. Musím v tom uspět, Kalane, jinak nemohu omluvit tak rozsáhlé oslabení bojových sil Temného impéria!“

„S tím si nedělej starosti,“ chlácholil jej s chabým úsměvem Kalan, „protože jsem mezitím zapracoval na dalším z mých strojů.“

„Nová zbraň?“

„Stará, znovu uvedená do chodu.“

„Co je to?“

Kalan se rozchechtal.

„Stroj Černého drahokamu, barone Meliade. Hawkmoon brzy ucítí sílu Černého drahokamu, protože se mu začne prokousávat mozkem.“

Meliadovi se na rtech pozvolna rozlil spokojený úsměv. „Ach, Kalane - konečně!“

Kalan uložil Meliada zpět na nosítka a začal do baronových slepých očí vtírat nějakou mast. „Nyní odpočívej a sni o své pomstě, starý brachu. Vychutnáme si ji společně.“

Kalan náhle vzhlédl. Do malé komnaty vstoupil posel. „Co se děje? Nějaké zprávy?“

Posel byl udýchaný, že sotva mluvil.

„Přijíždím z kontinentu, Vaše Excelence. Mám zprávy o Hawkmoonovi a jeho lidech.“

„Co je s nimi?“ Meliadus se znovu posadil na nosítkách, mast mu tekla po tvářích a nic nedbal, že jej sluha uvidí odmaskovaného. „Co je s Hawkmoonem?“

„Ujíždějí ke Stříbrnému mostu, pane.“

„Hodlají snad napadnout Granbretan?“ Meliadus nemohl věřit vlastním uším. „Kolik jich je? Jak velkou armádu má?“

„Pět set jezdců, pane.“

Meliadus se hlasitě rozesmál.

Kapitola 12. - Nová královna

Kalan vedl Meliada po schodech k trůnu, který nyní nahradil tu děsivou kouli. Na trůnu seděla Flana Mikosevaarová v drahokamy vykládané volavčí masce, s korunou na hlavě a oděná do slavnostního roucha. Před Flanou Mikosevaarovou klečeli všichni jí oddaní šlechticové.

„Hled'te," zvolal Meliadus hrubým a pyšným hlasem, který se rozléhal obřím sálem, „vaše nová královna. Pod královnou Flanou budete opět velcí - větší, než se vám kdy snilo. Pod královnou Flanou bude vzkvétat nová éra - éra veselí a rozkoše, takové rozkoše, jakou my Granbretanci vyznáváme. Celý svět se stane naší hračkou!"

Obřad pokračoval tím, že šlechticové jeden po druhém přísahali věrnost královně Flaně, a když po drsné chvíli skončil, znovu promluvil baron Meliadus. „Kde je Adaz Promp, vrchní vojevůdce armád Granbretanu?"

Promp se ozval: „Tady jsem, můj pane, a děkuji vám za nezměrnou poctu, kterou jste mne vyznamenal." To bylo poprvé, kdy se Meliadus zmínil o Prompově odměně - velení nad všemi s výjimkou Meliada samotného.

„Podejte hlášení, jak se vede rebelům, Adazi Prompe."

„Zbývá jich už jen hrstka, můj pane. Mouchy, které jsme nepobili, se rozprchly a jejich Velký konstábl Jerek Nankenseen je mrtev. Osobně jsem ho zabil. Brenal Farnu a těch pár zbyvších krys zalezli do děr někam v Sussexu a brzy budou pobiti. Všichni ostatní se spojili v oddanosti královně Flaně."

„To je uspokojivé, Adazi Prompe. Jsem potěšen. A co ta Hawkmoonova směšná armáda? Ještě stále k nám postupuje?"

„Alespoň to hlásí zvědové na ornitoptérách, můj pane. Brzy budou připraveni přejít Stříbrný most."

Meliadus se uchichl. „Nechtě je přejít. Nechtě je, ať se přiblíží alespoň na poloviční vzdálenost, potom je smeteme. Kalane, jak to vypadá s tvým strojem?"

„Úpravy jsou téměř hotovy, můj pane."

„Výborně. Nyní se musíme vydat do Deau-Veru, abychom tam přivítali Hawkmoona a jeho přátele. Pojdme, moji kapitáni, pojdme."

A Meliadus byl Kalanem veden po celém sálu, až došel k velkým dveřím - dveřím, které již nehlídali bojovníci Řádu kudlanky, ale vlci a supi. Meliadus litoval, že na ně nemůže pohlédnout a o to víc si vychutnat svůj triumf.

Když se za ním dveře zavřely, Flana zůstala na trůnu sedět jako zkoprnělá a myslela na d'Averka. Pokoušela se o něm promluvit s Meliadem, ale on ji neslyšel. Bude zabít? přemítala.

Také myslela na to, co ji potkalo. Jediná ze všech granbretanských šlechticů, kromě Shenegara Trotta, četla mnohé staré texty, z nichž některé byly legendami a jiné skutečnými dějinami let před Tragickým miléním. Byla přesvědčena, že ať se s ní a s Meliadem stane cokoliv, nyní vládne dvoru,

který vstupuje do posledního stádia neodvratného úpadku. Dobyvačné války, vnitřní sváry - to všechno byly známky, že se národ zmítá v předsmrtné agónii, a ačkoliv tato smrt možná nepřijde ani během dalších dvou nebo pěti set, nebo dokonce ani tisíce let, věděla, že Temné impérium je odsouzeno k záhubě.

Modlila se, aby to, co je nahradí, bylo lepší.

Kapitola 13. - „Co vidíš?"

Meliadus třimal otěže hřebce svého herolda. „Nesmíš mne opustit, chlapče. Musíš mi povědět všechno, co vidíš a já podle toho budu řídit a plánovat bitvu."

„Všechno vám povím, můj pane."

„Výborně. Jsou všechna vojska nastoupena?"

„Jsou, můj pane. Čekají na váš povel."

„A už se objevil ten zpropadený Hawkmoon?"

„Spatřil jsem, jak k nám přes Stříbrný most jedou nějaké postavy. Pokud se nedají na útěk, vrátí se přímo do našich šiků."

Meliadus zavrčel. „Oni neutečou - Hawkmoon necouvne - určitě ne teď. Už je vidíš?"

„Vidím nějaké stříbrné záblesky - jako signály vysílané heliografem - jeden - druhý - třetí - čtvrtý - pátý - šestý. Silně se lesknou na slunci. Šest stříbrných zrcadel. Zajímalo by mě, co to může znamenat?"

„Odlesky naleštěných hrotů oštěpů?"

„Myslím že ne, můj pane."

„No, brzy se to dozvíme."

„Ano, můj pane."

„A co teď?"

„Teď vidím šest jezdců, můj pane, v čele bojové jízdy. Každého z jezdců korunují ty stříbrné záblesky. Už vím, můj pane, to jejich přilby se tak krásně lesknou!"

„Takže jsou dobře vyleštěné?"

„Ano, jsou to přilby. Zakrývají jim obličej. Já - skoro na ně ani nemohu pohlédnout, tak zářivé jsou."

„To je divné. No, ale ty přilby se pod údery našich zbraní jistě brzy roztříští. Oznámil jsi jim, že Hawkmoon musí být zadržen živý, ale všechny ostatní mohou zabít?"

„Ano, to jsem jim pověděl, můj pane."

„Dobře."

„A také jsem jim vyřídil, co jste říkal - že pokud se bude Hawkmoon chytat za hlavu a bude se chovat podivně, mají vám to hned oznámit."

„Skvěle." Meliadus se uchichl. „Skvěle. Tak nebo onak se mu pomstím."

„Již dorazili skoro na konec mostu, můj pane. Spatřili nás, ale nezastavují."

„Tak vydej signál k útoku," rozkázal Meliadus. „Zatrub na trumpetu, herolde."

„Ano, můj pane."

„Útočí, herolde?"

„Útočí, můj pane."

„A co teď? Už se vojska setkala?"

„Ano, již došlo ke střetu, můj pane.“

„A co se děje?“

„Nejsem - nejsem si jist, můj pane - ty záblesky přilbic a nějaké - nějaké rudé světlo zaplavilo celou krajinu - zdá se, že Hawkmoonova armáda má mnohem více mužů, než se zprvu jevílo. Pěchota - a nějaká jízda. U Hunových zubů - pardon, můj pane - u Flaniných řader! Takové podivné bojovníky jsem v životě neviděl!“

„Jak vypadají?“

„Barbarsky - primitivně - a navíc velmi krutě! Noří se do našich řad jako horké uhlíky do másla!“

„Cože? To není možné! Máme pět tisíc vojáků a oni jen pět set. Všechny zprávy tento počet potvrdily.“

„Je jich víc než pět set, můj pane. Mnohem víc.“

„Takže mi všichni zvědové lhali? Nebo jsme všichni zešíleli? Tihle barbarští bojovníci museli přijet s Hawkmoonem z Amarehku. Co teď? Co teď? Vzpamatovávají se naše síly?“

„Obávám se, že ne, můj pane.“

„Co tedy dělají?“

„Stahují se, můj pane.“

„Ustupují? To není možné!“

„Zdá se, že se stahují velmi rychle, můj pane. Tedy ti, co žijí.“

„Co tím myslíš? Kolik mužů z našich pěti tisíc ještě zbývá?“

„Řekl bych, že tak pět set pěšáků, můj pane, a roztroušená tisícovka jízdy.“

„Oznam pilotovi mé ornitoptéry, aby připravil stroj, herolde.“

„Rozkaz, můj pane.“

„Je pilot připraven odletět, herolde?“

„Ano, můj pane.“

„A co Hawkmoon a jeho banda? Co ti muži ve stříbrných přilbách?“

„Pronásledují zbytky naší armády, můj pane.“

„Někdo mě musel podvést, herolde.“

„Jak říkáte, můj pane. Máme mnoho mrtvých. Ale teď ti barbarští bojovníci vraždí naše pěšáky. Už může utíkat jen jízda.“

„Tomu nemohu uvěřit. Ach, ta má prokletá slepota! Připadám si jako ve zlém snu!“

„Dovedu vás k ornitoptéře, můj pane.“

„Děkuji ti, herolde. A teď, pilote - do Londry. A rychle. Musím si promyslet nové plány!“

Když se ornitoptéra vznesla na bleděmodrou oblohu, Meliadus ucítil, jak mu přes oči přelétl silný stříbrný záblesk; zamrkal, prohlédl a... viděl. Viděl šest blýskavých přileb, o kterých mluvil herold, viděl pobité legie, o kterých byl přesvědčen, že rozdrť Hawkmoonovu směšnou armádu, viděl zbytky své jízdy, jak tryskem prchají v boji o holý život. A uslyšel vzdálený smích, který, jak poznal, náležel jeho nejúhlavnějšímu nepříteli.

Pohrozil dolů pěstí. „Hawkmoone! Hawkmoone!"

Zalesklo se stříbro, jak k němu jedna z přileb vzhledla.

„I s těmi svými triky jsi do večera mrtev, Hawkmoone. Vím to. Vím!"

Znovu se podíval a zasupěl vztekem, když seznal, že Hawkmoon se nepřestává smát. Hledal ty barbary, kteří honili jeho vojáky. Zmizeli.

To byl jen zlý sen, pomyslel si. Nebo je herold domluven s Hawkmoonem? Nebo jsou Hawkmoonovi barbaři pro jeho oči neviditelní?

Meliadus si promnul obličej. Možná, že mu ta slepota, která ho teprve před chvílí opustila, stále nějakým záhadným způsobem působí potíže. Možná se ti barbaři nacházejí na jiné části bitevního pole.

Ale ne, žádní barbaři tam nebyli.

„Pospěš, pilote," překřikoval plácání kovových křídel. „Pospěš - musíme se co nejrychleji vrátit do Londry!"

Meliadus si pomalu začínal uvědomovat, že porazit Hawkmoona nebude tak snadné, jak si myslel. Potom si však vzpomněl na Kalana a stroj Černého drahokamu a spokojeně se usmál.

Kapitola 14. - Moc drahokamu se vrací

Tak trochu zaskočení čerstvým vítězstvím, kdy ztratili pouze dvanáct bojovníků a dvacet jich bylo raněno, si všech šest sňalo zrcadlové přílby a dívali se za ustupujícími jezdci.

„S Legií úsvitu nepočítali!“ usmál se hrabě Brass. „Takto nepřipravení jen stěží mohli odolat. Než však dorazíme do Londry, připraví se lépe.“

„Ano,“ souhlasil Hawkmoon, „a příště Meliadus postaví do pole mnohem více bojovníků.“ Dotkl se Rudého amuletu na krku a pohlédl na Yisseldu, která si upravovala vlasy.

„Bojoval jsi skvěle, manželi. Bojoval jsi jako sto mužů.“

„To je tím, že mi tenhle amulet dodává sílu padesáti mužů a tvá láska dalších padesáti.“

Tiše se pousmála. „Takhle jsi mi nepolichotil ani při námluvách.“

„To asi proto, že tě nyní miluji ještě víc než kdykoliv předtím.“

D'Averc si odkašlal. „Bude nejlépe, když rozbijeme tábor míli nebo dvě od všech těch mrtvol.“

„Postarám se o raněné,“ nabídl se Bowgentle a obrátil koně k místu, kde se srotili kamaržští jezdci, sesedli z koní a hovořili spolu.

„Vedli jste si výtečně, chlapci,“ volal na ně hrabě Brass. „Jako za starých časů, že? Když jsme bojovali po celé Evropě! A nyní bojujeme, abychom Evropu zachránili.“

Hawkmoon již chtěl něco říci, když vtom se mu z hrdla vydral hrozivý skřek. Přílba mu vypadla z rukou a on se oběma rukama chytil za hlavu, oči vykulené bolestí a děsem. Zakymácel se na hřbetě koně a byl by býval spadl, kdyby jej Oladahn nepřidržel.

„Co je to s tebou, kníže Doriane?“ ptal se polekaný Oladahn.

„Proč křičíš, má lásko?“ Yisselda seskočila z koně a pomohla Oladahnovi.

S vypětím sil se Hawkmoonovi podařilo procedit mezi zuby a vyslovit rty bledými jako stěna pár slov. „To ten drahokam... Černý drahokam - znovu mi začal užírat mozek! Jeho moc se vrátila!“ Zavrával a padl jim do náruče. Tvář měl mrtvolně bledou a paže volně svěšené podél těla. Černý drahokam ožil. Vrátil se mu i zhoubný lesk.

„Oladahne, je mrtev?“ křičela zděšená Yisselda.

Mužíček zavrtěl hlavou. „Ne - žije. Ale na jak dlouho, to nemohu říci. Bowgentle! Rychle sem pojdi!“

Bowgentle k nim přispěchal a vzal Hawkmoona do náruče. Nebylo to poprvé, kdy takhle knížete kolnského viděl. Zavrtěl hlavou. „Můžu zkusit jen dočasnou nápravu, ale nemám prostředky, které jsem měl na hradu Brass.“

Jako na trní sledovali Yisselda, Oladahn a později i hrabě Brass s d'Averkem Bowgentleho při práci. Po drahné chvíli se Hawkmoon otřásl a otevřel oči.

„Drahokam,“ zadrmolil. „Zdálo se mi, že mi znovu užírá mozek...“

„To také brzy udělá, pokud rychle nepřijdeme na způsob, jak mu v tom zabránit," řekl Bowgentle. „Jeho moc na chvíli ustoupila, ale nevíme, kdy se vrátí a hlavně s jakou silou."

Hawkmoon vyskočil. Byl bledý, sotvaže stál. „Pak tedy musíme jet dál - do Londry - dokud je čas. Pokud je čas."

„Ano, pokud je čas."

Kapitola 15. - Brány Londry

Vojáci se shlukli před branami Londry, když šest jezdců v čele jízdy vystoupilo na vrchol kopce.

Hawkmoon otupělý bolestí ohmatával Rudý amulet. Ten jej sám o sobě držel při životě a pomáhal mu odolávat moci Černého drahokamu. A někde ve městě Kalan ovládal stroj, který drahokam živil. Aby se ke Kalanovi dostali, musí dobýt město, musí přemoci ty nedozírné hordy bojovníků, kteří na ně s Meliadem v čele čekají.

Hawkmoon neváhal. Věděl, že nemůže váhat, protože každá vteřina jeho života teď je vzácná. Vytasil Meč úsvitu a vydal povel k útoku.

Kamaržská jízda postupně dorazila na vrchol a řítila se z něj na mnohonásobně větší armádu.

Ohňostřily chrlily z granbretanských řad plameny a Kamaržané na ně odpověděli vlastní palbou. Hawkmoon usoudil, že nadešla správná chvíle, a pozvedl svůj meč vysoko nad hlavu. „Legie úsvitu! Přivolávám Legii úsvitu!“ a vtom zaúpěl, jak mu bolest prostoupila lebku a ucítil teplo drahokamu. Yisselda vedle něj pouze stačila vykřiknout: „Je ti něco, má lásko?“ Hawkmoon však již nestačil odpovědět.

Rozpoutala se vřava zuřivé bitvy. Hawkmoon měl tak skelné oči, že stěží dohlédl na nepřítele, a zprvu ani nebyl schopen zjistit, zdali se Legie úsvitu zhmotnila. Ale divoši tam byli a jejich růžová aura osvěcovala nebe. Ucítil, jak do něj vstoupila energie Rudého amuletu; soupeřila s Černým drahokamem a pomalu mu vrátila sílu. Ale na jak dlouho?

Nacházel se uprostřed masy splašených koní a sekal kolem sebe po bojovnících v supích přilbách, kteří se oháněli palcáty s dlouhými násadami a palicemi jako vytasenými drápy dravých ptáků. Odrazil výpad a opětoval jej; mohutný meč projel bojovníkovou zbrojí a zasáhl hrud'. Otočil se v sedle, aby zasáhl dalšího protivníka do krku, vyhnul se svištivému úderu palcátem a bodl jeho majitele do rozkroku.

Boj to byl hlučný, děsivý a hysterický. Vzduch páchl strachem a Hawkmoon brzy zjistil, že je to nejhorší bitva, v jaké kdy bojoval, protože vojáci Temného impéria ztratili při zjevení Legie úsvitu nervy a bili se divoce, zoufale, rozpustili formace a přestali poslouchat své velitele.

Hawkmoon věděl, že to bude špinavý boj a že na konci zbude jen málo živých. Začínal se obávat, že se toho konce nedočká, protože bolest v hlavě znovu sílila.

Oladahn zemřel daleko z dohledu svých druhů, osaměle a nedůstojně, rozsekán na kusy tuctem válečných seker kňouří pěchoty.

Ale hrabě Brass zemřel tímto způsobem:

Utkal se se třemi barony. S Adazem Prompem, Mygelem Holstem a Sakou Gerdenem (poslední byl z Řádu býka). Poznali jej, ovšem ne podle přilby, která měla kromě hřebínku barvu zrcadla, ale podle mosazné zbroje.

Rozjeli se k němu jako hladová smečka - pes, kozel a býk - s meči napřaženými, aby jej rozsekali na kusy.

Ale hrabě Brass vzhledl od těla posledního soupeře (který pod ním zabil koně a tedy z hraběte učinil pěšáka) a spatřil ty tři, jak se na něj řítí, sevřel svůj velký meč do obou rukou a když se přiblížili, máchl jím, podřá koním šlachy na nohách, takže baroni přeletěli jeden po druhém zvířatům přes hlavu a dopadli na rozbahněné bitevní pole. Hrabě odpravil Adaze Prompa ve velmi nedůstojné pozici zezadu, sťal hlavu Mygelu Holstovi (kterého už jednou předtím skoro zabil, když baron v masce kozla prosil, aby ho ušetřil), a zbývalo mu pouze vypořádat se se Sakou Gerdenem. Baron Saka měl čas, aby vstal a zaujal solidní bojový postoj, ale několikrát potřásl hlavou, oslepen leskem přilbice hraběte Brasse. Když to hrabě uviděl, strhl si stříbrnou přilbu a odhodil ji, aby v celé jejich kráse odhalil zuřivě naježené rudé vlasy a knír. „Dva jsem zabil nečestným způsobem,“ zavrčel, „takže bude správné, když ti dám šanci, abys zabil ty mě.“

Saka Gerden zaútočil jako opravdový divoký býk ze znaku jeho řádu, ale hrabě Brass mu ustoupil a sám sekl mečem tak silně, že Gerdenovi rozťal přilbu a s ní i lebku. Když baron padal, hrabě se usmál a vtom mu hrdlem projelo kopí z rukou kozího jezdce. Ještě když se hrabě Brass otáčel - a tím pohybem vypáčil oštěp z útočnickových rukou - mrští mečem a zasáhl kozla do krku, takže se mu dostalo stejné smrti. A tak zemřel hrabě Brass.

Orland Fank toho byl svědkem. Před bitvou skupinu opustil, ale připojil se k ní později a svou válečnou sekerou napáchal nepříteli značnou škodu. Viděl, jak hrabě Brass padl. Bylo to zhruba ve chvíli, kdy se síly Temného impéria, kterým chyběli tři vojevůdci, začaly stahovat blíže k bránám a jejich ústup zastavil pouze baron Meliadus, který byl ve své černé zbroji, vlčí masce a s velkým černým mečem velmi hrozivým zjevem.

Ale nakonec byl zahnán na ústup i baron Meliadus, když Hawkmoon, Yisselda, d'Averc, Bowgentle a Orland Fank vedli pár přeživších Kamaržanů a podivně hulákající Legii úsvitu proti granbretanským bestiím.

Nestačili ani zavřít brány dřív, než hrdinové Kamargu vstoupili do města. Baron Meliadus si uvědomil, že vždy správně odhadoval Hawkmoonovu sílu a teprve nyní ji díky vlastnímu přehnanému sebevědomí podcenil. Nedalo se dělat nic jiného, než povolat co nejvíce posil ze zálohy a nařídít Kalanovi, aby zvýšil moc Černého drahokamu.

Potom mu však srdce pookřálo. Uviděl, jak se Hawkmoon v sedle zapotácel a zvedl ruce ke stříbrné přilbě, uviděl, jak jej podivný muž v baretu s bambulkou a v kostkovaných kalhotách podepřel a sáhl po svitku plátna, připevněného k sedlu knížete.

Fank zamumlal Hawkmoonovi do ucha: „Poslouchej mě, člověče, slyšíš? Je na čase použít Kouzelnou hůlku. Je na čase vytáhnout naši standardu. Udělej to teď hned, Hawkmoone, nebo nedožiješ příští minuty!“

Hawkmoon cítil, že mu cosi hlodá v mozku jako krysa v kleci, ale uchopil Kouzelnou hůlku, kterou mu Fank podával, zvedl ji levou rukou vy-

soko nad hlavu a spatřil vlny a paprsky, jež prostoupily vzduch kolem něj.

Fank zvolal: „Kouzelná hůlka! Kouzelná hůlka! Bojujeme za Kouzelnou hůlku!“ A smál se a smál, jak Granbretanci začali zděšeně ustupovat, protože byli navzdory vysokému počtu již tak demoralizovaní, že se Hawkmoon mohl cítit vítězem.

Ale baron Meliadus nebyl na porážku připraven. Křičel na své muže. „To nic není! Je to pouze věc! Nemůže vám ublížit! Vy blázni - zlikvidujte je!“

Nato hrdinové z Kamargu vyrazili a Hawkmoon se v sedle kymácel, jak se snažil udržet Kouzelnou hůlku nad hlavou. Projeli branami Londry a dál do centra, kde se stále ještě nacházel milion mužů, kteří je měli zastavit.

Jako ve snu vedl Hawkmoon svoji nadpřirozenou legii proti nepříteli, Meč úsvitu v jedné ruce, Kouzelnou hůlku v druhé, a koně řídil koleny.

Nátlak byl silný, jak se je psi a kozlí pěchota pokoušely shodit ze sedel, takže se stěží mohli hýbat. Hawkmoon viděl jednu postavu ve stříbrné přilbě, jak se marně vzpírá tuctu bestii, které ji stáhly z koně, a obával se, že je to Yisselda. Nahrnul se mu do žil náhlý příval energie a kníže se otočil ve snaze dosáhnout na druhá, ale už byl u nich další jezdec v zrcadlové přilbě, který kolem sebe bodal jako zběsilý, a on si uvědomil, že v ohrožení nebyla Yisselda, nýbrž Bowgentle, a že jeho žena naopak přispěchala filozofovi na pomoc.

Marně. Bowgentle zmizel a zbraně kozlů, kňourů a psů se napřahovaly a dopadaly na jeho tělo, až nakonec jeden z nich zvedl nad hlavu zakrvácenou stříbrnou přilbu - ale udržel ji jen krátce, protože Yisseldin štíhlý meč mu utál zápěstí a z ruky mu vytryskla fontána krve.

Další palčivý nával bolesti. Kalan přidával Drahokamu na síle. Hawkmoon zalapal po dechu a rozostřilo se mu vidění, ale stále se dokázal bránit mečům, které kolem něj svištěly, stále držel Kouzelnou hůlku nad hlavou.

Na chvíli se mu rozjasnilo a spatřil, že d'Averc proskakuje s koněm zástupy Granbretanců a bodaje mečem na všechny strany, klestí si cestu. Hawkmoon si najednou uvědomil, kam d'Averc pospíchá. Do paláce - za ženou, kterou miluje, za královnou Flanou.

A takto zemřel d'Averc:

Nějakým zázrakem se mu podařilo dorazit do paláce, který byl polo-rozbořený po Meliadově útoku. Podařilo se mu projet dírou ve zdi a seskočit z koně u vnějších schodů, aby narazil do strážců u dveří. Byli vyzbrojeni ohňostřily. On svíral pouze meč. Vrhel se na zem, plameny mu prolétly nad hlavou, překulil se, aby se schoval ve strouze vyžrané zelenou tekutinou z Kalanových bublin a našel tam ohňostříl. Ten vysunul na okraj a sestřelil s ním strážce dřív, než si vůbec uvědomily, co se děje.

D'Averc vyskočil. Rozběhl se chodbou a jeho kroky se hlasitě rozléhaly. Běžel, dokud nedorazil ke dveřím do trůnního sálu, kde jej spatřily dvě desítky strážů a obrátily proti němu zbraně, ale on je ohňostřilem znovu pozabíjel, zatímco sám utrpěl jen malou popáleninu na rameni. Rozrazil dveře

a pohlédl do trůnního sálu. Trůn byl snad míli daleko, takže nebyl s to rozpoznat, zdali na něm Flana sedí. Jinak byl sál prázdný.

D'Averc se rozběhl ke vzdálenému trůnu. „Flano! Flano!”

Flana, sedící zasněná na trůnu, zvedla hlavu a pohlédla k malé figurce, která se k ní přibližovala. Slyšela své jméno v tisíci odrazech ozvěny obrovského sálu. „Flano! Flano! Flano!”

Poznala ten hlas, ale myslela si, že se pravděpodobně ještě neprobrala ze snění.

Postava přiběhla blíž a měla na hlavě přilbu, která zářila jako nablýskané stříbro, jako zrcadlo. Ale to tělo - nebylo jí to tělo povědomé?

„Huillame?” zamumlala nejistě. „Huillame d'Averku?”

„Flano!” muž si strhl přilbu a odhodil ji, že zařinčela o mramorovou podlahu. „Flano!”

„Huillame!” Vstala a šla mu po schodech naproti.

S radostným úsměvem ve tváři rozpřáhl paže.

Ale nikdy se už nedotkli živí, protože z galerie vylétl ohnivý paprsek jako blesk z čistého nebe a spálil mu tvář; zasténal bolestí a padl na kolena, pak jej plamen zasáhl ještě do zad, takže se svalil a zemřel jí u nohou, zatímco ona se hlasitě rozvzlykala, až se celá rozechvěla.

A z galerie se ozval konejšivý hlas spokojeného strážce: „Už jste v bezpečí, madam.”

Kapitola 16. - Poslední boj

Vojska Temného impéria se rojila z každé krysí díry v jejich bludišti a zoufalý Hawkmoon si povšiml, že Legie úsvitu se ztenčuje. Když byl teď některý její bojovník zabít, ne vždy jej nahradil další. Vzduch zaplavovala hořko sladká vůně Kouzelné hůlky a tvořily se v něm podivné obrazy.

Když Hawkmoon spatřil Meliada, zalil jej příval bolesti a kníže spadl z koně.

Meliadus slezl z černého oře a pomalu kráčel k Hawkmoonovi. Kouzelná hůlka vypadla Dorianovi z ruky a Meč úsvitu jen taktak že udržel.

Hawkmoon se zmítal a sténal. Kolem něj stále zuřila bitva, ale už se ho netýkala. Cítil, jak ho opouští energie, cítil, jak bolest sílí, otevřel oči a uviděl, že se k němu blíží Meliadus a pod vlčí maskou triumfálně vrčí. Hawkmoonovi vyschlo v krku, snažil se pohnout, snažil se dosáhnout na Kouzelnou hůlku, která ležela na dlažbě ulice.

První promluvil Meliadus: „Ach, Hawkmoone, konečně. Vidím, že máš nějaké bolesti. Jsi slabý. Mrzí mě jen to, že se nedožiješ své největší porážky, až získám do své moci Yisseldu.“ Meliadus mluvil účastně, skoro s lítostí. „Nemůžeš vstát, Hawkmoone? Užívá ti drahokam pod tou přilbou mozek? Mám ho nechat, aby to s tebou skoncoval, nebo si tě mám vychutnat sám? Můžeš mi odpovědět, Hawkmoone? Byl bys ochoten prosit o milost?“

Hawkmoon křečovitě hmátl po Kouzelné hůlce. Jeho prsty ji ovinuly a sevřely. Téměř okamžitě se mu do těla vřela nová síla - nebylo jí sice mnoho, ale dost na to, aby se vyhrabal na nohy a udržel se na nich. Lámal se v pase a potácel se. Ztěžka lapal po dechu. Rozmazaným zrakem pohlédl na Meliada, jak zvedá meč, aby ho odpravil.

Pokusil se zvednout vlastní meč, ale bez úspěchu.

Meliadus zaváhal. „Takže ty nemůžeš bojovat. To je mi tě opravdu líto, Hawkmoone.“ Natáhl ruku. „Podej mi tu malou hůlku, Hawkmoone. Právě na ni jsem přísahal pomstu hradu Brass. A ta je nyní téměř dokonána. Nech mi ji potěžkat, Hawkmoone.“

Hawkmoon, oslaben natolik, že nebyl schopen slova, o dva nejisté kroky couvl.

„Hawkmoone - dej mi tu hůlku.“

„Ne-do-sta-neš - ji...“ zaskřehotal kníže kölnský.

„V tom případě tě budu muset zabít hned.“ Meliadus pozvedl svoji bojovou čepel. Kouzelná hůlka náhle začala pulzovat jasnějším světlem a Meliadus pohlédl přímo do vlčích očí své masky, která se zrcadlila v povrchu Hawkmoonovy přilby. To jej vylekalo. Zaváhal.

A Hawkmoon, který nasál z hůlky další energii, zvedal meč s vědomím, že má dostatek síly pouze na jediný úder a ten úder že musí zabít muže, který před ním nehybně stojí uhranutý vlastním obrazem.

Hawkmoon napřáhl Meč úsvitu, řal a z Meliadova hrdla se vydral hlasitý bolestný výkřik, jak čepel přesekla klíční kost a zahryzla se mu do

srdce. Slova, která vyřkl s posledním bolestivým vydechnutím, byla:

„Proklínám Kouzelnou hůlku! To ona způsobila zkázu Granbretanu!"

A Hawkmoon se skácel na zem přesvědčen, že teď zemře, že zemře i Yisselda a že zemře Orland Fank, protože už zbývala jen hrstka kamaržských bojovníků a vojáků Temného impéria bylo stále mnoho.

Kapitola 17. - Smutná královna

Hawkmoon procítl, polekán pohledem na hadí masku barona Kalana z Vitallu. Zvedl se, pak se na lavici posadil a šmátral po zbrani.

Kalan pokrčil rameny a obrátil se ke skupince lidí, která stála ve stínu. „Vždyť jsem vám říkal, že to dokáží. Mozek knížete je obnoven, celá jeho bláznivá osobnost je obnovena, královno Flano, rád bych vás požádal o svolení pokračovat v činnosti, při které jste mě přerušila.“

Hawkmoon poznal volavčí masku. Jednou přikývla, načež se Kalan odšoural do vedlejší místnosti a opatrně zavřel dveře. Postavy k němu vykročily a Hawkmoon s uspokojením zjistil, že jednou z nich je Yisselda. Objal ji a políbil na hebké líce.

„Ach, tak jsem se bála, že nás Kalan podvede. To královna Flana tě nalezla, když nařídila svým vojskům, aby ustala v boji. My jsme byli posledními přeživšími, Orland Fank a já. Mysleli jsme, že jsi mrtev. Ale Kalan tě znovu oživil, vyřal ti z hlavy Černý drahokam a rozebral stroj, aby se už nikdo nikdy nemusel obávat moci Černého drahokamu.“

„A při čem jste ho to vyrušila, královno Flano?“ otázal se Hawkmoon. „Proč byl tak rozladěn?“

„Právě hodlal spáchat sebevraždu,“ oznámila suše Flana. „Pohrozila jsem mu, že jej donutím žít věčně, když neudělá, co po něm žádám.“

„A d'Averc?“ zeptal se Hawkmoon. „Kde je d'Averc?“

„Mrtev,“ odvětila se stejnou strohostí smutná královna. „Zabit v trůnním sále příliš horlivým strážcem.“

Hawkmoon posmutněl. „A ostatní jsou také všichni mrtví - hrabě Brass, Oladahn, Bowgentle?“

„Ano,“ odvětil Orland Fank, „ale zemřeli za velkou věc a vysvobodili z otroctví miliony lidí. Dosud znala Evropa pouze svár. Nyní snad lidé začnou vyhledávat klid, protože vidí, kam to vedlo.“

„Mír v Evropě si hrabě Brass přál nade vše,“ prohlásil Hawkmoon. „Mrzí mě jen, že se ho nedožil.“

„Třeba se ho dožije jeho vnuk,“ špitla Yisselda.

„Dokud budu královnou, nemáte se ze strany Granbretanu čeho obávat,“ ujistila je Flana. „Hodlám nechat Londru rozebrat a prozatím zřídit hlavní město v Kanbeře. Bohatství Londry - které je téměř jistě větší než bohatství zbytku světa - bude využito k opětovnému vystavění evropských měst a k obnově farem, abychom pokud možno odčinili zlo, které jsme napáchali.“ Strhla si masku a odhalila vznešenou, smutnou a krásnou tvář. „A také zruším nošení masek.“

Orland Fank se zatvářil skepticky, ale mlčel. „Moc Granbretanu je navždy zlomena,“ řekl, „a poslání Kouzelné hůlky splněno.“ Poplácal raneček, který nesl v podpaží. „Beru si Meč úsvitu, Rudý amulet a Kouzelnou hůlku do opatrování, ale kdyby někdy v budoucnosti znovu vznikla oboustranná potřeba vašeho opětovného setkání, přáteli Hawkmoone, pak se

znovu spojíte, to ti slibuji."

„Doufám, že taková chvíle už nepřijde, Orlande Fanku."

Fank vzdychl. „Svět se nemění, Doriane Hawkmoone. Dochází pouze k náhodným změnám v rovnováze a pokud tato změna v jednom či druhém směru zajde příliš daleko, Kouzelná hůlka se snaží vzniklý stav napravit. Ale dost možná, že obdobím extrémů je na pár století konec? To nevím."

Hawkmoon se rozesmál. „Ale to bys měl - vždyť jsi vševědoucí."

Fank se usmál. „Ne já, příteli, ale to, čemu sloužím - Kouzelná hůlka."

„Tvůj syn - Jehamia Cohnahlias..."

„Ach ano, to je záhada, kterou nedokáže zodpovědět ani samotná Kouzelná hůlka." Fank se podrbl na dlouhém nose a všechny si je prohlédl. „Takže říkám sbohem všem, co jste tu zbyli. Bojovali jste udatně a za spravedlnost."

„Spravedlnost?" zvolal za ním Hawkmoon, když opouštěl místnost. „Existuje vůbec něco takového?"

„Může být vytvářena v malých množstvích," sdělil mu Fank. „Ale musíme se činit, dobře bojovat a používat velké moudrosti, abychom to malé množství vypěstovali."

„Ano," přikývl Hawkmoon. „Asi máš pravdu."

Fank se rozesmál. „Já vím, že ji mám." A byl ten-tam. Jeho hlas se však k Hawkmoonovi vrátil s posledním postřehem. „Spravedlnost není zákon, není to řád, jak o něm lidské bytosti obvykle hovoří; je to ekvilibrium, náprava rovnováhy. To si pamatuj, věčný bojovníku!"

Hawkmoon položil ruku Yisseldě kolem ramen. „Ano, budu," zadrmolil. „A nyní se vrátíme na hrad Brass, abychom vyčistili potoky, aby se vrátilo rákosí a laguny, aby se vrátili býci a koně a plameňáci. Aby se Kamarg stal znovu naším domovem."

„A moc Temného impéria ho už nikdy neohrozí." Královna Flana se usmála.

Hawkmoon přikývl. „Tím jsem si jist. Ale kdyby se k hradu Brass přiblížila nějaká jiná hrozba, budu na ni připraven, jakkoliv mocná a podivná může být forma, v jaké se dostaví. Svět je stále divoký. Ta špetka spravedlnosti, o níž Fank hovořil, snad ani nebyla vytvořena. Musíme se pokusit o trochu víc. Sbohem, Flano."

Flana se za nimi dívala, jak odcházejí, a plakala.

Michael Moorcock
KOUZELNÁ HŮLKA

Obálka Martin Zhouf
Překlad Petr Černý
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTeXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser - books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 301 49
tel+fax: 019-7246407
v edici Laser jako 212. publikaci
Edice Fantasy svazek 53.
Plzeň 2001, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 99 Kč
